

முயற்சியுடன் பரிசீலிக்கப்பட்டது

மொழியியல்

இரண்டாம் பகுதி

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்



கல்விப் பொதுத் தராதரப்பத்திர (உயர்தர) ப் பரீட்சைக்குரியது

பொருளியல்

இரண்டாம் பகுதி

ஆக்கியோர்

கலாநிதி டபிள்யூ. டி. லக்ஷ்மன்
B. A. (Hons.) இலங்கை, D. Phil. (ஓக்ஸ்போர்ட்)

கலாநிதி எச். எம். குணசேகர
B. A. (Hons.) இலங்கை, M. M. (யேல்), Ph. D. (கலிபோனியா)

திரு. ஜி. டபிள்யூ. பர்ணாந்து
B. A. (Hons.) இலங்கை, M. Phil. (ஸீட்ஸ்)

கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களம்

முதற் பதிப்பு 1979
பதிப்புரிமை அரசினர்க்கே

ஆக்கியோர்:

கலாநிதி டபிள்யூ. டி. லக்ஷ்மன்

கலாநிதி எச். எம். குணசேகர

திரு. ஜி. டபிள்யூ. பர்ணாந்து

மொழிபெயர்த்தோர்:

- கு. உதயகுமார்
- இ. சிவானந்தன்
- த. ர. இராசலிங்கம்

சரவை வாசித்தோர்:

- சி. விஜயபாலசிங்கம்
- இ. கணேசரத்தினம்
- திருமதி. ப. சுந்தரலிங்கம்

பதிப்பாசிரியர்:

விஜயன் விக்கடோரியா

அரசாங்க அச்சகக் கூட்டுத்தாபனத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டு கல்வி வெளியீட்டுத் திணைக்களத்
தால் வெளியிடப்பட்டுள்ளது.

77 | ௫௨ | 160 (4000)

உள்ளுறை

அத்தியாயம்	பக்கம்
4. தேசிய வருமானம்	1
5. பணமும் வங்கித்தொழிலும்	39
6. விலைமட்டமும் சுட்டெண்களும் பணவீக்க பணச்சுருக்கங்களும்	76

நான்காம் அத்தியாயம்

தேசிய வருமானம்

முன்னுரை

குறித்த ஒரு பொருளாதாரத்திலே ஒழுங்குபடுத்தப்படுகின்ற ஒரு சமூகத்தின் வாழ்க்கைத் தரமும், பொதுவாக அச்சமூகம் எய்தியுள்ள நலன் மட்டமும்¹ சமூகவியல் அளவீடு ஒன்றினை நாம் மேற்கொள்ளும் போது ஆராயப்படவேண்டிய முக்கிய காரணிகள் ஆகும். உலகிலுள்ள ஏனைச் சமூகங்களுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, ஒரு சமூகம் எய்தியுள்ள நலத்தின் தரமும், அச்சமூகத்தின் நலன்மட்டம் காலப்போக்கில் அடைகின்ற மாற்றமும் ஆய்விற்குரிய விடயங்களேயாம். இந்த நலன் மட்டத்தின் பேரிலே பல்வகையான சடக்காரணிகளும் சடமல்லாக் காரணிகளும் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. இப்பல்வகைக் காரணிகளுள், சம்பந்தப்பட்ட சமூகத்திடமுள்ள எல்லாப் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் தொகையும், அச்சமூகத்தின் பல்வேறு பிரிவுகளுக்கிடையில் அப்பொருள்களும் சேவைகளும் பங்கிடப்பட்டுள்ள வகையும் சாலவும் முக்கியமானவையாம்.

பிரதானமாக, மேற்குறித்த காரணங்களை முன்னிட்டே, ஒரு சமூகத்தில் உற்பத்திசெய்யப்படுகின்ற பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் மொத்தத் தொகை பற்றிப் பொருளியலறிஞர் அக்கறை கொண்டுள்ளனர். மேலும், குறித்த ஒரு பொருளாதாரத்தின் முழுமையான நடவடிக்கை பற்றி ஒருவர் ஆராயும்போது, அப்பொருளாதாரத்தில் நிகழும் நெடுந்தவணை அபிவிருத்தியும், குறுந்தவணை அலைபாடும்² அப்பொருளாதாரத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் மொத்தத் தொகைபற்றி அவர் அறிந்து கொள்வதற்குத் துணை புரியும். ஓர் ஆண்டிற் பொதுவாக உற்பத்திசெய்யப்படுகின்ற பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் மொத்தத் தொகையின் பெறுமானமே தேசிய உற்பத்தி அல்லது தேசிய வருமானம் ஆகும்.

எனவே நலன்மட்டம் என்பது, மனித சமூகங்கள் பற்றிய அகன்ற தோர் எண்ணக்கருவேயாம்.

1. நலன்மட்டம் — மனிதனின் வாழ்க்கையில் முக்கியமானவையாகக் கொள்ளப்படுகின்ற உண்டி, உடை, உறையுள், வாகனம் முதலாய சடக்காரணிகளைப் பொறுத்தமட்டிலும், மற்று, அரசியல், சமுதாய, பண்பாட்டு அம்சங்களைப் பொறுத்தமட்டிலும் ஒரு சமூகம் எய்தியுள்ள மட்டத்தை இது குறித்து நினைந்து.

2. அலைபாடு — Fluctuation — இது முன்னர் தளம்பல், ஏற்றவிறக்கம் எனவும் வழங்கிற்று.

தற்கால உலகிலே, அநேகமாக எல்லா நாடுகளும் தேசிய உற்பத்தி பற்றிய புள்ளிவிபரங்களைத் தயாரித்து வெளியிடுகின்றன. தேசிய வருமானத்தை மதிப்பிடுவதிலே பெரும்பாலான நாடுகளாற் கடைப்பிடிக்கப்படும் முறைகளை, ஒருசீரான அமைப்பினுட்கொணர ஐக்கிய நாட்டு அமையம் முயற்சி செய்துள்ளது. எனினும், உலகிலுள்ள சமூக வுடைமை நாடுகள் தேசிய வருமானத்தை மதிப்பிடுவதிலே கடைப்பிடிக்கின்ற முறைகளானவை, குறித்த சில அம்சங்களைப் பொறுத்த மட்டில், ஏனைய நாடுகள் கடைப்பிடிக்கின்ற முறைகளினின்றும் வேறுபாடானவை என்பதை நாம் கருத்திற் கொள்ளல் வேண்டும்.

ஒரு பொருளாதாரத்தினது தொழிற்பாட்டின் மாண்பகுப்பாய்வு

ஒரு பொருளாதாரத்தின் மாண்பகுப்பாய்வு என்பது, அந்தப் பொருளாதாரத்தினை முற்றுமுழுதாக ஆய்தலாகும். ஈண்டு, நமது ஆய்விற்கு அடிப்படையாக அமைவது ஒரு முதலாளித்துவப் பொருளாதாரமேயாம். அங்கே, உற்பத்திக் காரணிகள் தனியார் உடைமைகளாக இருக்கும்; பொருளாதார நடவடிக்கைகள் சந்தையின் தலையீட்டினால் நிகழும். இந்தவகைப் பொருளாதார மொன்றினைத் தனிமுயற்சிப் பொருளாதாரம் எனச் சுருக்கமாகக் கூறிவிடலாம்.

இத்தகைய ஒரு பொருளாதாரத்திலே, பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் உற்பத்திக்கு அவசியமாகவுள்ள காரணிச்சேவைகள் தனியாருக்குச் சொந்தமானவையாகும். ஆள்வினைஞன் தன்னுடைய உற்பத்தித் தொழிலை நடாத்துவதன்பொருட்டு, இக்காரணிச்சேவைகளை அவற்றின் சொந்தக்காரர்களிடமிருந்து வாங்குதல் வேண்டும். இவற்றிற்குச் செய்யப்படும் கொடுப்பனவுகள் விலைப்பொறிமுறையினால் நிருணயிக்கப்படுகின்றன. பல்வேறு முயற்சிகளாற் பயன்படுத்தப்படுகின்ற இவ்வற்பத்திக் காரணிகளுக்காகச் செலுத்தப்படும் மொத்தத் தொகையே, ஒரு நாட்டு மக்களின் முழுவருமானம் ஆகும். இக்கொடுப்பனவுகள், சம்பளம், வாடகை, வட்டி, இலாபம் எனும் நான்கு பகுப்புகளை உள்ளடக்கும். குறித்த ஓர் ஆண்டிற்குரிய இவ்வற்பத்திக் காரணிகளின் உழைப்புக்கள் யாவற்றையும் கூட்டும்போது அந்த ஆண்டின் மொத்த வருமானம் பெறப்படுகின்றது.

இவ்வருமானங்கள் உற்பத்தி முயற்சிகளிலிருந்து பெறப்படுகின்றன. பல்வேறு உற்பத்திக் காரணிகளை இணைப்பதன்மூலம் வியாபார நிறுவனங்கள் பொருள்களையும் அளத்தல் அலகுகளால் அளவிடப்படுகின்ற பல்வகைப் பொருள்களும் சேவைகளும் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. நிறுத்தல் அளத்தல் அலகுகள் பல்வகையினவாக உள்ளமை காரணமாக, இப்பொருள்களையும் சேவைகளையும் ஒன்றுடனென்று கூட்ட இயலாது. ஓர் ஆண்டில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட, 400 மில்லியன் புசல் நெல், 800 மில்லியன் இரூத்தல் தேயிலை, 10,000 மில்லியன் தேங்காய், 2,000 மில்லியன் யார் துணி, 200 மண் வெட்டிகள், பல்வேறு அளவு

களைக் கொண்ட 1,000 வீடுகள், 10,000 மில்லியன் முடி வெட்டுதல்
கள், புகைவண்டியும் வசவண்டியும் செய்த 5,000 மில்லியன் மைல்
போக்குவரத்து ஆகிய பொருள்களையும் சேவைகளையும் நாம் அளவிட
லாம். எனினும், இவையாவற்றையும் ஒன்றுடனென்று கூட்டுவதன்
மூலம் நாட்டின் மொத்த உற்பத்தியை நாம் காட்டமுடியாது. உற்
பத்திபற்றி நியாயமானதொரு மதிப்பீட்டை நாம் பெறுவதற்குரிய
ஒரேயொரு வழி, பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானத்
தைக் கூட்டுவதேயாம்.

குறித்த ஒரு பொருளின் பணப்பெறுமானம், அப்பொருளுக்குப்
பயன்படுத்திய உற்பத்திக் காரணிகளுக்குச் செய்யப்பட்ட கொடுப்பனவு
களுக்குச் சமமாகும் என்பது வரைவிலக்கணத்தின் படி ஓர் உண்மையே.
ஏனெனின், இந்த விடயத்திலே காரணிக் கொடுப்பனவுகள் ஆள்
வினைஞரின் இலாபங்களையும் உள்ளடக்குவதாலேயேயாம். வேறுவகை
யிற் கூறுவதானால், குறித்த ஒரு பொருளின் பெறுமானத்தை, சம்பளம்,
வட்டி, வாடகை, இலாபம் என்னும் நான்கு திட்டவட்டமான கொடுப்
பனவுப் பகுப்புக்களாகப் பிரிக்கலாம். ஒரு பொருளுக்குப் பொருந்து
கின்ற இவ்வுண்மையானது. பொருளாதாரத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படு
கின்ற மற்று எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சேவைகளுக்குமே பொருந்து
வதாகும். நாம் சரியாக மதிப்பிடுவோமாயின், ஒரு நாட்டு மக்களின்
மொத்த வருமானம் மொத்த உற்பத்தியின் பெறுமானத்திற்குச் சம
மாக இருக்கும் என்பதே இதன் தாற்பரியமாகும். மொத்த வரு
மானம், மொத்த உற்பத்தி ஆகிய இவ்விருண்டும் ஒரே பொருளின்
இருபக்கங்களே.

பொருள்களையும் சேவைகளையும் வாங்குவதற்கு மக்கள் தயாராக
உளர் என்பதாலேயே உற்பத்தியாளர் அவற்றை உற்பத்தி செய்கின்ற
னர். தனித்துறைப்பாட்டையும் பரிமாற்றத்தையும் அடிப்படையாகக்
கொண்ட சந்தைப் பொருளாதாரமொன்றிலே உற்பத்தியாளர் தம்
முடைய பொருள்களை விற்றுப் பணம் பெறுவதையே குறிக்கோளாகக்
கொண்டுள்ளனர். இப்பொருள்களையும் சேவைகளையும் வாங்குவதற்கு,
சமூகத்திலுள்ள மக்கள் வருமானம் ஈட்டுவோராக இருத்தல் வேண்டும்.
இவர்கள் தங்களுடைய காரணிச் சேவைகளை உற்பத்தியாளர்களுக்கு
விற்பதன்மூலம் வருமானம் ஈட்டுவர். ஒரு தொழிற்சாலையிலே மாதச்
சம்பள வேலையிலுள்ள தொழிலாளி ஒருவரின் விடயத்தை உதாரண
மாக எடுத்துக் கொள்வோம். ஒருபுறம், அவன் உழைப்பு எனும் காரணிச்
சேவைக்கு உடைமையாளகைகவிருந்து, இக்காரணிச் சேவையைத்
தொழிற்சாலை உரிமையாளனுக்கு விற்று, சம்பளம் எனும் வருமானத்தை
ஈட்டுகின்றான். மறுபுறம், அவன் தன் குடும்பத்தைப் பேணுவதற்காகத்
தன்னுடைய சம்பளத்தை அன்றன்றைத் தேவைகளுக்குச் செலவிடுகின்
றான். பொருளாதாரத்திலுள்ள உற்பத்தியாளர் சந்தைப்படுத்துகின்ற
பல்வேறு பொருள்களையும் சேவைகளையும் அவன் வாங்குகின்றான். தொழி
லாளி ஒருவனைப் பற்றிய மேற்குறித்த உண்மைகள், நாட்டிலுள்ள எந்த

வோர் உற்பத்திக் காரணியையும் உடைமையாகக் கொண்ட ஒவ்வொருவருக்கும் பொருத்துவனவாம். இத்தகையோர், தாம் உடைமையாகக் கொண்டுள்ள காரணிச்சேவைகளை உற்பத்தித்துறைக்கு விற்று, அதனாற்பெறும் வருமானத்தைக்கொண்டு தமக்குத் தேவையான பொருள்களையும் சேவைகளையும் வாங்குவர்.

எனவே, வருமானம் ஈட்டுவோராலே பல்வகைப் பொருள்களையும் சேவைகளையும் வாங்குவதற்குச் செய்யப்பட்ட செலவினை ஒன்றாகக் கூட்டும்போது, ஒரு பொருளாதாரத்திற் செலவிடப்பட்ட மொத்தச் செலவை நாம் பெறுகிறோம். சந்தையிலுள்ள குறித்த ஒரு பொருளின் பெறுமானம் என்று கூறும்போது: அதன் விற்பனைவிலையை அல்லது அதனை வாங்குவதற்கு ஒருவர் இறுத்த பணத்தொகையையே நாம் கருத்திற் கொள்கிறோம். ஆதலால், முழுச்சமூகத்திலும் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானமானது, அப்பொருள்களினதும், சேவைகளினதும் பேரிலான செலவேயாம். எனவே, ஒரு பொருளாதாரத்திலே குறிப்பிட்ட ஓர் ஆண்டில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட மொத்த உற்பத்தியின் பெறுமானம், காரணி உடைமையாளர்களாற் பெறப்பட்ட மொத்த வருமானங்களுக்குச் சமமாகும். மேலும், மொத்த உற்பத்தி, மொத்த வருமானம் ஆகியவற்றின் பெறுமானம், அப்பொருளாதாரத்திலே குறித்த அவ்வாண்டிற் செய்யப்பட்ட மொத்தச் செலவுக்குச் சமமாகும்.

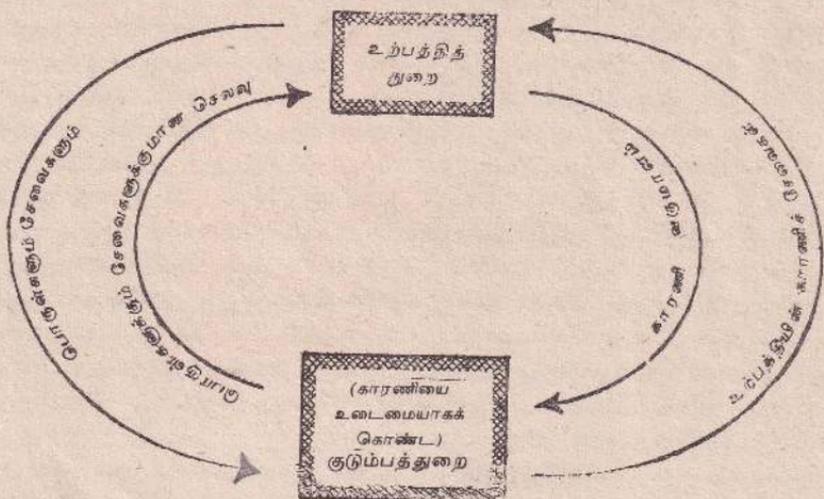
முன்பு குறிப்பிட்ட விடயங்களை, படம் 4.1 இலுள்ளது போன்ற எளிதான ஒரு படத்தின் உதவியோடு மேலும் விரிவாக விளக்கலாம். படத்தை அவதானிக்குமுன், முக்கியமானதொரு விடயத்தைத் தெளிவுபடுத்திக்கொள்வது அவசியமாகும். அதாவது தனியார் முயற்சியை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைக்கப்பட்ட எந்தவொரு சமூகத்தையும் இருபிரிவுகளாக நாம் வகுக்கலாம். அவை, உற்பத்தித்துறையும் குடும்பத் துறையுமேயாம். உற்பத்தித்துறை என்றால் என்ன என்பது பற்றி மீண்டுமொருமுறை விளக்கிக்கூறுவது அவசியமன்று. குடும்பத்துறை என்பதனை, நுகர்ச்சியின் பொருட்டு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட மிகச்சிறு அலகாகக் கொள்ளலாம். இத்தகைய தனித்தனிக் குடும்பங்களே, தாம் பெறும் வருமானங்களை எந்த வகையிலே தாம் செலவிடுவது என்பது பற்றித் தீர்மானிக்கின்றன. ஈண்டு, ஒரு குடும்பம் ஓர் அலகாகக் கொள்ளப்படுகின்றது.

உற்பத்தித்துறை, குடும்பத்துறை என்னும் இருதுறைகளாகப் பொருளாதாரத்தைப் பிரிக்கும்போது, சமூகத்திலுள்ள மக்கள் அனைவரும் இவ்விரு பிரிவுகளிலும் அடங்குவர் என்று கொள்ளலாகாது. வேறுவகையாகக் கூறின், இப்பகுப்பிலே மக்களை இருபிரிவுகளாக அமைப்பதில்லை. இவ்விரு பிரிவுகளிலும் அவ்வப்பிரிவிற்குரிய முயற்சிகளே அடங்குகின்றன என்று கூறும்போது, இப்பிரச்சினையை ஓளரவு தெளிவாக விளங்கிக்கொள்ளலாம். எனவே, ஒருவர் வெவ்வேறு கட்டடங்களிலே தாம் ஆற்றும் பணிகளுக்கு ஏற்ப இவ்விரு பிரிவுகளுக்குமே உரியவராகலாம்.

முயற்சிகளானவை தனியாட்களின் நிறுவனங்களாகவோ, பங்குடைமைகளாகவோ, கூட்டுத் தொக்குக் கம்பனிகளாகவோ இருக்கலாம். பல்வேறு மக்கள், உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ள இத்தகைய நிறுவனங்களுக்குச் சொந்தக்காரராக இருப்பர். இந்த அம்சத்தைக் கருத்திற் கொண்டு நோக்கும்போது. இம்மக்களை உற்பத்தித்துறைக்குரியவராகவே நாம் கொள்ளுகிறோம். இவர்கள் தங்களுடைய இலாபங்களைச் செலவிடும்போது குடும்பத்துறைக்கும் உரியவராவர். பிரத்தியேகமான தனியார் முயற்சிகளில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களைப் பொறுத்த மட்டிலே இது சிறப்பாகப் பொருந்தும். கடை, முடிதிருத்தகம், தையல்நிலையம், பண்ணைவீடு ஆகிய பிரத்தியேகத் தனியாள் முயற்சிகளின் மூலம் மிகப் பலர் தம்முடைய குடும்பங்களைப் பேணுவர். சில வேளைகளில், இம் முயற்சிகளை அவற்றின் சொந்தக்காரர்களே கொண்டுநடாத்துவர். இவர்கள், பொருள்களையும் சேவைகளையும் உற்பத்தி செய்வோர் என்றவகையிலே உற்பத்தித்துறையில் அடங்குவர்; மற்று அவர்கள் உற்பத்தியினின்றும் பெற்ற இலாபங்களைச் செலவிடுவோர் என்ற வகையிலே பொருளாதாரத்தின் குடும்பத்துறையிலும் அடங்குவர்.

குடும்பத்துறை செலவிடுவது, உற்பத்தித்துறையினின்றும் பெற்ற வருமானத்தையேயாம். காரணிச்சேவைகளுக்காகவும் வருமானங்கள் பெறப்பட்டன என்று முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தோம். ஆகையால், காரணிச் சேவைகளின் உடைமையாளர்கள், வருமானம் ஈட்டுவோராக உள்ளமை காரணமாகக் குடும்பத்துறையிலும் அடங்குவர். உற்பத்தித்துறை, குடும்பத்துறை ஆகிய இவ்விரு துறைகளையும் தெளிவாகப் பிரிப்பதன் மூலம், காரணிச் சேவைகளின் உடைமையாளர் வழங்கும் சேவைக்கு உற்பத்தியாளர் பணம் கொடுப்பர் எனும் எண்ணக்கருவினை நாம் எளிதாக விளங்கிக்கொள்ளமுடியும். ஒரு கைத்தொழில்முயற்சியில் உழைப்பிற்காகச் சம்பளம் கொடுக்கப்படுவது, இத்தகைய பிரிவிற்கு ஓர் உதாரணம் ஆகும். ஆயினும், முந்திய பந்தியிற் கூறியுள்ளபடி, சொந்தக்காரர்மட்டும் வேலைசெய்கின்ற ஒரு நிறுவனத்தைப் பொறுத்த மட்டிலோ எனின், நிலைமை சிறிது சிக்கலானதாக இருக்கும். இங்கு, உற்பத்தியாளர் என்ற வகையில் உற்பத்தித்துறையில் அடங்குகின்ற அதே ஆள், உற்பத்திக்கு அவசியமான காரணிச்சேவைகளை (அதாவது, ஆள்வினைமையையும் உழைப்பையும்) அளிப்பவர் என்ற வகையிலே குடும்பத்துறையிலும் அடங்குவார். சிறுகாணித் துண்டொன்றில் வேலை செய்யும் தன்முயற்சியாளனாகிய விவசாயி ஒருவனின் விடயத்தை ஓர் உதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வோம். இங்கே, உற்பத்தியாளனாகவுள்ள இந்த விவசாயியே, தன்சொந்த உழைப்பைப் பயன்படுத்துகிறான் என்பதையும், காரணி உடைமையாளன் என்ற வகையிலே தனக்கு ஒரு சம்பளத்தை ஒதுக்கிவைத்துக் கொள்கிறான் என்பதையும், விளைபொருள்களை விற்பதனால் உண்டாகும் இலாபத்தை ஆள்வினைஞன் என்றவகையிலே தனக்கு உரியதாக வைத்துக்கொள்கிறான் என்பதையும் நாம் காணலாம். ஆகையால், பொருளாதாரத்தை உற்பத்தித் துறை என்

றும் குடும்பத்துறை என்றும் பிரிக்கும்போது, அதன் விளைவாக நடைமுறையிற் சிக்கலான பல பிரச்சினைகள் எழும் என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ளுதல் வேண்டும்.



படம் 4.1 - பொருளாதார முயற்சியில் வட்டப் பாய்ச்சல்

குறித்த ஒரு பொருளாதாரம் உற்பத்தித்துறை குடும்பத்துறை எனும் இரு துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ள அடிப்படையினை விளங்கிக் கொண்டபின்னர், படம் 4.1 இலே தரப்பட்டுள்ளவற்றைப் புரிந்து கொள்வது மிகவும் இலகுவாக இருக்கும். ஒரு சந்தைப் பொருளாதாரத்தை அஃது உண்மையில் உள்ளவாறு சித்திரித்துக் காட்டும் வகையில் இப்படம் வரையப்படவில்லை. இப்படம், எளிய எடுகோள்கள் சிலவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டது. நாம் ஆராயமுயலும் பொருளாதாரத்திலே அரசினது தலையீடு இல்லை என்பதை முதலாவது எடுகோளாகக் கொள்வோம். இதன்படி, அரசாங்கத்திற்கு வரிகள் செலுத்தப்படுவதில்லை எனவும், உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களையும் சேவைகளையும் அரசாங்கம் வாங்குவதில்லை எனவும், பொருள்களையும் சேவைகளையும் உற்பத்தி செய்வதற்காக உற்பத்திக்காரணிகளை அரசாங்கம் வாங்குவதில்லை எனவும் நாம் கற்பித்துக் கொள்கிறோம். அடுத்ததாக இப் பொருளாதாரத்தில் வெளிநாட்டுச் செலாவணிக் கொடுக்கல் வாங்கல்கள் இல்லை என்பதனை இரண்டாவது எடுகோளாகக் கொள்வோம். இதன்படி, நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களும் சேவைகளும் ஏற்றுமதி செய்யப்படுவதில்லை எனவும், வெளிநாட்டுப் பொருள்களும் சேவைகளும் இறக்குமதி செய்யப்படுவதில்லை எனவும் நாம் கற்பித்துக்

கொள்கிறோம். மேலும், சுதேசிகளுக்குச் சொந்தமான உற்பத்திக்காரணிகள் வெளிநாட்டு உற்பத்திக்குத் துணைசெய்யப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை எனவும், வெளிநாட்டு உற்பத்திக் காரணிகள் இந்த நாட்டு உற்பத்தி முயற்சியிற் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை எனவும் கற்பித்துக் கொள்வோம். இதன் பின்னர், உற்பத்தித்துறையானது நுகர்ச்சிப் பொருள்களை மட்டுமே உற்பத்தி செய்கிறது என்பதையும், குடும்பத்துறையானது தான் ஈட்டிய வருமானம் எல்லாவற்றையும் நுகர்ச்சிப் பொருள்களிலேயே செலவிடுகிறது என்பதையும் மூன்றாவது எடுகோளாகக் கொள்வோம். இம்மூன்று எடுகோள்களும் உண்மைக்கு முற்றும் ஒவ்வாத ஒரு நிலைமையையே குறிக்கின்றன. எமது ஆராய்ச்சியை உண்மை நிலைக்கு அண்மையிற் கொணர்வதாயின், இவ்வெடுகோள்களைப் படிப்படியாக நீக்கவேண்டும் என்பதனை நாம் ஞாபகத்திலிருத்திக்கொளல் வேண்டும்.

ஒன்றுக்கொன்று சார்பானதும் உற்பத்தித்துறையையும் குடும்பத்துறையையும் இணைப்பதுமான நான்கு வகைப் பாய்ச்சல்களை அட்டவணை 4.1 காட்டுகின்றது. பொருளாதாரத்தின் உற்பத்தியையும் வருமானத்தையும் செலவையும் முறையே ஆண்டுக்கு இவ்வளவு தொகையான பொருள்களும் சேவைகளும் எனவும் ஆண்டுக்கு இவ்வளவு செலவு எனவும் கொள்வதையே ஈண்டுப் பாய்ச்சல் என்று குறிப்பிடுகிறோம்.

படம் 4.1 இன் வலப் பக்கத்திலுள்ள எல்லைக் கோட்டினூற் காட்டப்பட்டுள்ளபடி, பொருளாதாரத்திலே காரணிச் சேவைகளானவை (காரணியை உடைமையாகக் கொண்ட) குடும்பத்துறையிலிருந்து உற்பத்தித் துறைக்குப் பாய்கின்றன. இவற்றுக்குப் பதிலாக காரணி உடைமையாளர் பெறுகின்ற வருமானம், அதே பக்கத்தில் உட்புற முள்ள கோட்டினூற் காட்டப்படுகின்றது. ஒரு பொருளாதாரத்தில் ஈட்டப்பட்ட மொத்த வருமானத்தை மதிப்பிடுவதற்கு ஒரு வழியாதெனின், இறுக்கப்பட்ட வருமானத் தொகைகளைக் கூட்டுவதேயாம். படத்தின் இடப்பக்கத்திலே, உற்பத்தித்துறையிலிருந்து குடும்பத்துறைக்குப் பாயும் பொருள்களும் சேவைகளும், பொருள்களுக்கும் சேவைகளுக்கும் குடும்பத்துறை செய்கின்ற செலவும் காட்டப்படுகின்றன. இவ்விருவகைப் பாய்ச்சல்களினதும் தொகைகளைக் கணிப்பதன்மூலம், பொருளாதாரத்தின் மொத்த உற்பத்தியையும் மொத்தச் செலவையும் அறிந்து கொள்ளலாம். படம் 4.1 இலே காட்டப்பட்டுள்ள அம்புக் குறியிட்ட நான்கு கோடுகளின்படி, பாய்ச்சலானது எந்தத் துறையிலிருந்து எந்தத் துறைக்குச் செல்கின்றது என்பதைப் புரிந்து கொள்ளலாம். தேசிய உற்பத்தித் தொகைகளைத் தயாரிக்கும் புள்ளிவிவரவியலாளரின் பணியாதெனின், பொருளாதாரத்திலுள்ள உற்பத்திப் பாய்ச்சல், வருமானப் பாய்ச்சல், செலவுப் பாய்ச்சல் என்பவற்றினது தொகையைக் காட்டுவதேயாம். தேசிய உற்பத்திப் புள்ளிவிவரங்களை உண்மையிலே தயாரிப்போர், இம்மூன்று பாய்ச்சல்களையும் பெரும்பாலும் வெவ்வேறு கக் கருதுவதில்லை.

ஒரு பொருளாதாரத்தில் நிகழும் கொடுக்கல் வாங்கல்

ஒரு பொருளாதாரத்திலுள்ள உற்பத்தியின் பெறுமானத்தை மதிப்பிடும் முறைகளை நாம் ஆராயும் போது, கொடுக்கல், வாங்கலைக் கவனத்திற்கொள்வது அவசியமாகும். ஏனெனின், ஒரு நாட்டின் உற்பத்தியானது வர்த்தகக் கொடுக்கல் வாங்கல்களிலே தங்கியுள்ளது என்பதாலேயாம். இக்கொடுக்கல் வாங்கல்களிலே ஒருவர் இன்னொருவருக்குக் கொடுப்பனவைச் செய்வார். ஓர் உற்பத்தி நிறுவனம் தொழிலாளர்களுக்குச் சம்பளம் கொடுப்பதை, அல்லது ஒரு வாடிக்கையாளர் தமக்குத் தேவையான பொருள்களை வாங்குவதை நாம் கொடுக்கல் வாங்கல்களுக்கு உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். வருமான முறையைப் பயன்படுத்தினாலென்ன, செலவுமுறையைப் பயன்படுத்தினாலென்ன, உற்பத்தி முறையைப் பயன்படுத்தினாலென்ன வேறுபட்ட பல்லாயிரக்கணக்கான சந்தர்ப்பங்களிற் செய்யப்படும் கொடுப்பனவுகளைக் கூட்டுவதன் மூலமே, நாட்டின் மொத்த உற்பத்திப் பெறுமானத்தை நாம் கணிக்கமுடியும். ஒரு பொருளாதாரத்திற் செய்யப்படும் சகல கொடுப்பனவுகளையும் கூட்டவேண்டும் என்பது இதன் பொருளன்று. சில கொடுப்பனவுகளைக் கூட்டவேண்டும்; வேறு சிலவற்றைக் கூட்டாது விடவேண்டும். எவற்றைக் கூட்டவேண்டும். எவற்றைக் கூட்டாதுவிட வேண்டும் என்பதை அறிந்துகொள்வதற்கு, இக் கொடுப்பனவுகள் பற்றி நாம் தெளிவான ஒரு விளக்கத்தைப் பெறல் வேண்டும்.

குறித்த ஒரு பொருளாதாரத்திற் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு கொடுப்பனவும் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் உற்பத்திக்கு வழிவகுப்பதில்லை. இக்கொடுப்பனவுகளில் ஒவ்வொன்றும் உற்பத்தியிலே தங்கியிருப்பதில்லை. சம்பளத்திற்குச் சமமான ஓர் உற்பத்திச் சேவையைத் தொழிலாளர் அளிப்பார் என்ற நம்பிக்கையின் பேரிலேயே, ஒரு வியாபார நிறுவனம் அதன் தொழிலாளருக்குச் சம்பளம் கொடுக்கிறது. இத் தொழிலாளர் மாதச் சம்பளம் பெறுவர். இவர்கள் குறித்த ஒரு முயற்சியில் ஈடுபட்டு, குறித்த ஓர் அளவு பொருள்களையும் சேவைகளையும் உற்பத்தி செய்வார். இப்பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானத்தை மதிப்பிடும்போது வியாபார நிறுவனங்களானவை (பிறவற்றோடு) தொழிலாளரின் சம்பளங்களைக் கூட்டுகின்றன. ஆயின், ஒரு பொருளாதாரத்திலுள்ள சகல கொடுப்பனவுகளுமே இதேவகையில் இருப்பதில்லை. உதாரணமாக, ஒரு தந்தை தம்மகனுக்கோ மகனுக்கோ கைச்செலவிற்காகக் கொடுக்கும் பணம் ஒரு கொடுப்பனவேயாம். எனினும், அப்பணத்தைப் பெறுகின்ற மகனோ, மகளோ அப்பணத்தின் பெறுமர்னத்திற்குச் சமமான ஒரு பொருளை உற்பத்திசெய்வதில்லை: அல்லது அப்பணத்தின் பெறுமானத்திற்குச் சமமான ஒரு சேவையை ஆற்றுவதில்லை. ஈண்டு நிகழ்வது என்னவெனின், குறித்த ஒரு வேலையைச் செய்ததற்காகத் தந்தை உழைத்த வருமானத்தில் ஒரு பகுதி கைமாற்றப்படுவது

மட்டுமேயாம். அதாவது, கொள்வனவு வலு தந்தையிடமிருந்து பிள்ளைகளுக்குக் கைமாற்றஞ் செய்யப்படுகின்றது. அடுத்ததாக இதனிலும் முக்கியமான ஓர் உதாரணத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். அரசினது தலையீடு இல்லை என நாம் வசதியின் பொருட்டுப் பயன்படுத்திய எடுகோளினே ஈண்டு நீக்குதல் வேண்டும். முன்பு அரசிற்காகப் பணியாற்றி இளைப்பாறிய மக்களுக்கு அரசு இளைப்பாற்ற சம்பளம் கொடுக்கின்றது. இக்கொடுப்பனவுகள், இளைப்பாற்ற சம்பளம் பெறுபவர்களுக்கு வருமானமாக அமைகின்றன. எனினும், இவ்வருமானத்தைப் பெறுகின்ற காலப்பகுதியில், அவர்கள் ஆக்கபூர்வமான வேலை எதுவும் செய்வதில்லை. எவ்வேலையும் செய்யாமலே அவர்கள் இவ்வருமானத்தைப் பெறுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இளைப்பாற்ற சம்பளம் கொடுக்கப்படுவது அச்சம்பளத்திற்குச் சமமான உற்பத்திச் சேவையை அவர்கள் அளித்தமையால் அன்று. நாட்டிலே உற்பத்திக்காரணிகளை உடைமையாகக் கொண்டுள்ள மக்கள், குறித்த ஒரு தொகையான பொருள்களையும் சேவைகளையும் உற்பத்தி செய்கின்றனர். வேறுவகையாகக் கூறின், இந்த உற்பத்திக்குச் சமமான வருமானத்தை அவர்கள் உருவாக்குகின்றனர். காரணிச் சேவை உடைமையாளர்கள் உருவாக்கிய இவ்வருமானத்தில் ஒரு பகுதியையே இளைப்பாற்ற சம்பளம் பெறுவோர் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். வருமானம் உழைப்போரிடமிருந்து வருமானவரியாக அரசு பணம் பெறுகிறது. அவர்களிடமிருந்து பெற்ற இப்பணத்தில் ஒரு பகுதியையே இளைப்பாறியவர்களுக்கு அரசு இளைப்பாற்ற சம்பளமாகக் கொடுக்கிறது. எனவே, ஈண்டு நிகழ்வது, கொள்வனவு வலு கைமாற்றப்படுவது மட்டுமேயாம். உற்பத்தியைப் பொறுத்தமட்டிலே, சம்பளம் பெறும் தொழிலாளர்களை அதிகமாக ஈடுபடுத்தினால், நாட்டின் உற்பத்தி அதிகரிக்கும். ஆயின், உற்பத்தி நிலையாக இருக்கும்போது, மற்றவை மாறுதிருப்ப அதிகமான மக்களுக்கு இளைப்பாற்ற சம்பளம் கொடுக்கவேண்டி நேரின், இளைப்பாற்ற சம்பளமாகப் பெரியதொரு தொகையைக் கொடுக்கவேண்டியிருக்கும். 'கைமாற்றம்' எனும் சொல் வேறு ஒரு வருக்கு ஒன்று கொண்டுசெல்லப்படுவதைக் குறிக்கும். எனவே, உற்பத்திக்குத் துணை செய்யாத சகல கொடுப்பனவுகளும் கைமாற்றன்முறைக் கொடுக்கல்கள் என வழங்கப்படும். கைமாற்றன்முறைக் கொடுக்கல்களின் பகுப்பில் அடங்காத மற்றைக் கொடுப்பனவுகள் யாவும், உற்பத்திக் கொடுப்பனவுகள் என வழங்கப்படும். இக் கொடுப்பனவுகள் உற்பத்தியோடு கூட்டப்படுகின்றமையால் 'உற்பத்திக் கொடுப்பனவுகள்' எனப்படுகின்றன.

ஒரு கைமாற்றன்முறைக் கொடுக்கலைப் பொறுத்தமட்டிலே, ஒரு கொடுப்பனவு இறுக்கப்படும் காலப்பகுதியின்போது, அதனைக் கொடுப்பவர் அதனைப் பெறுபவரிடமிருந்து எதனையும் பெறுவதில்லை. ஆயின், ஓர் உற்பத்திக் கொடுப்பனவைப் பொறுத்தமட்டிலோ எனின், கொடுப்பனவைப் பெறுபவரும் கொடுப்பனவை அளிப்பவருமாகிய இருவருக்கிடையேயும் ஒரு பெறுமானப் பரிமாற்றம் நிகழும். ஒரு தொழிற்சாலை

யிலே சம்பளம் பெறும் தொழிலாளர் ஒருவன், தொழிற்சாலை உரிமையாளருக்குத் தான் அளித்த உற்பத்திக்குச் சமமான ஒரு சம்பளத்தை உழைப்பான். ஒரு கடையிலிருந்து குறித்த ஒரு பொருளை வாங்குகின்ற நுகர்வோன், கடைச் சொந்தக்காரனுக்குத் தான் அளிக்கும் பணத்திற்குச் சமமான பெறுமதியுள்ள ஒரு பொருளைப் பெறுவான். குறித்த சில பொருள்களுக்குத் தேவையான மூலப் பொருள்களை ஒரு கம்பனி இன்னுமொரு கம்பனியிடமிருந்து வாங்குமாயின், மூலப்பொருள்களுக்குச் சமமான அளவு பணப் பரிமாற்றம் இவ்விரு கம்பனிகளுக்குமிடையே நிகழும். குறித்த ஒரு பண ஓட்டம் உற்பத்தித் துறையில் அடங்குமோ அல்லது கைமாற்றத்துறையில் அடங்குமோ என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு முக்கிய வழி யாதெனில், பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் ஓட்டம் எதிர்த்திசையிலும் நிகழ்கின்றதா இல்லையா என ஆராய்தலேயாம்.

உற்பத்திக் கொடுப்பனவுகளை இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். இப்பகுப்பானது உற்பத்தி இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுவதை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. குறித்த சில பொருள்களை உற்பத்திசெய்வதற்காகவே உற்பத்தியாளன் வாங்கிப் பயன்படுத்துகின்ற பொருள்கள், “இடைநிலைப் பொருள்கள்” என வழங்கப்படுகின்றன. எனவே, ஒரு பொருளை உற்பத்தி செய்வதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் பொருள்கள், அப்பொருளின் விலையோடு சேர்க்கப்படுகின்றன. கொள்வனவு செய்யப்படும் ஒரு பொருளின் பேரிலான செலவு வேறொரு பொருளின் விலையில் ஒரு பகுதியாகக் கொள்ளப்படாதவிடத்து கொள்வனவு செய்யப்படும் அப்பொருள் முடிவுப்பொருள் என வழங்கப்படும். இம்முடிவுப் பொருள்களின் சிலவற்றை, நுகர்ச்சிக்காக நுகர்வோர் வாங்கிக்கொள்வர். ஏனையவை, நெடுவாழ்வுடைய மாறாமுலதனப் பொருள்களாகும்¹. இவற்றை உற்பத்தியாளர் வாங்குவர். வேறு பொருள்களை உற்பத்தியாளர் வாங்கினும், அவை இடைநிலைப் பொருள்களினின்றும் வேறுபடுகின்றன. ஏனெனின், குறித்த ஓர் ஆண்டிற்குள், நெடுவாழ்வுடைய மாறாமுலதனப் பொருள்களைப் பயன்படுத்தி உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற ஓர் அளவு பொருள்களின் பெறுமானமானது, இம்மூலதனம் பொருள்களின் பேரிலான மொத்தச் செலவினை உள்ளடக்குவதில்லை என்பதாலேயேயாம். அடுத்த சில ஆண்டுகளிலும் இம்மூலதனப் பொருள்களை உற்பத்தியில் ஈடுபடுத்தலாம் என்பதாலேயே, அப்பொருள்களின் பெறுமானத்தில் மூலதனப் பொருள்களின் பேரிலான மொத்தச் செலவு உள்ளடக்கப்படுவதில்லை. எனவே, நெடுவாழ்வுடைய மூலதனப் பொருள்களைப் பயன்படுத்தி உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற பொருள்களின் பெறுமானத்திலே, அம்மூலதனப் பொருள்களின் பேரீற செய்யப்படும் செலவில் மிகச் சிறிய ஒரு பகுதியே உள்ளடக்கப்படுகின்றது.

1. ஒரு பொருளாதாரத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்கள் யாவும் நுகர்ச்சிப் பொருள்களே எனும் எடுகோள் இங்கே பொருந்தாது என்பதை அவதானித்தல் வேண்டும்.

Durable goods — நெடுவாழ்வுப் பொருள்கள்; இவை நீடுநிப் பொருள்கள் எனவும் வழங்கப்படும்.

உற்பத்தியை இடைநிலைப் பொருள்கள், முடிவுப் பொருள்கள் என இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாமெனின், அவற்றுக்குச் செய்யப்பட்ட கொடுப்பனவுகளையும் இடைநிலைப் பொருள்களுக்கான கொடுப்பனவு, முடிவுப் பொருள்களுக்கான கொடுப்பனவு என இரண்டு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். இவ்விரு பொருள்களுக்கும் செய்யப்பட்ட கொடுப்பனவுகள் உற்பத்திக் கொடுப்பனவுகள் ஆகும். ஏனெனின், இக்கொடுப்பனவுகள் தொடர்பாக, இவ்விரு துறைகளையும் பொறுத்தமட்டிலே பொருள்களினதும் பணத்தினதும் பாய்ச்சல் இரண்டு திசையிலும் நிகழ்வதாலேயேயாம். ஆயின் குறித்த ஒரு நாட்டிலே செலவு முழுமையாகக் கணிக்கப்படும் போது, இவ்விரு உற்பத்திக் துறைகளிலும் செய்யப்பட்ட செலவுகளைக் கூட்டுவது தவறாகும். வேறுவகையாகக் கூறின், மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் பெறுமானத்தை மதிப்பிடும் போது இடைநிலைப் பொருள்களிலும் முடிவுப் பொருள்களிலும் செய்யப்பட்ட செலவைக் கூட்டுவது சரியன்று. ஏனெனின், முடிவுப்பொருளின் பெறுமானம், பயன்படுத்தப்பட்ட இடைநிலைப் பொருள்களின் பெறுமானத்தை உள்ளடக்குகின்றது என்பதாலேயேயாம். எனவே, மேற்குறித்த இரு துறைகளுக்குமுரிய பொருள்களின் பெறுமானத்தை மொத்தத் தேசிய உற்பத்திப் பெறுமானத்தில் உள்ளடக்குவதாயின், நாட்டின் உற்பத்தியினது இறுதிப் பெறுமானம் மிகை மதிப்பீடாகிவிடும். ஆகையால், ஒரு நாட்டின் மொத்த உற்பத்தியை இரண்டு தடவை கணிக்கின்ற தவறைத் தவிர்ப்பதில் நாம் கவனமாக இருத்தல் வேண்டும். ஒரு பொருளாதாரத்திலுள்ள பல்வேறு கைத்தொழில்களும் உற்பத்திக்குத் தேவையான மூலப் பொருள்களையும் இடைநிலைப் பொருள்களையும் வேறு கைத்தொழில்களிலிருந்து வாங்குகின்றன. பருத்திக் கைத்தொழிலை இதற்கு ஓர் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். பருத்தியை உற்பத்தி செய்யும் கைத்தொழில், அதற்குத் தேவையான பருத்திநூலை வேறொரு கைத்தொழிலிலிருந்து வாங்கியிருக்கும். பருத்தி நூலை உற்பத்தி செய்து கைத்தொழில், அதற்குத் தேவையான பஞ்சினை ஒரு பருத்திப் பண்ணையிடமிருந்து பெற்றிருக்கும். இந்தப் பண்ணையே அதற்குத் தேவையான வளமாக்கிகளையும் பூச்சிகொல்லிகளையும் மற்றும் பொருள்களையும் ஏனைய கைத்தொழில்களிலிருந்து பெற்றிருக்கும். இத்தொடரான கைத்தொழில்களால் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களின் பெறுமானத்தை ஒன்றாகக் கூட்டும்போது, இப்பல்வேறு கைத்தொழில்கள் ஒவ்வொன்றிற்குமுரிய பொருள்களில் அடங்கும் மூலப் பொருள்களின் விலையானது இருமுறை அல்லது மும்முறை கூட்டப்பட்டுவிடும். எனவே, இத்தொடரான கைத்தொழில்களுட் கடைசியாகவுள்ள கைத்தொழிலினது இறுதிப் பொருளின் விலையை மட்டுமே — அதாவது, நுகர்ச்சிப் பொருள்களை விற்கும் கைத்தொழிலினது இறுதிப் பொருளின் விலையை மட்டுமே — தேசிய உற்பத்தியில் உள்ளடக்கவேண்டும்: அல்லது, தொடர்பான கைத்தொழில் ஒவ்வொன்றும் ஏனைக் கைத்தொழில்களிலிருந்து வாங்கிய பொருள்களின் விலைகளோடு கூட்டிய பெறுமானத்தைத் தேசிய உற்பத்தி

யில் உள்ளடக்க வேண்டும். முன்பு குறிப்பிட்ட உதாரணமாகிய பருத்தியின் பேரிலே கற்பிதமான பெறுமானங்கள் சிலவற்றைக் கொடுப்பதன் மூலம். இதனை மேலும் தெளிவாக்கலாம். பருத்திப்பண்ணை வேறொரு கைத்தொழிலிலிருந்து 100 ரூபாய்க்கு வளமாக்கிகளையும் பூச்சி கொல்லிகளையும் வாங்கி, 1,000 ரூபாய் பெறுமதியான பஞ்சினை உற்பத்தி செய்கின்றது. 1,000 ரூபாய் பெறுமதியான இப்பஞ்சு, குறித்த ஒரு விலையிலே பருத்தி நூல் உற்பத்தி செய்யும் கைத்தொழிலுக்கு விற்கப்படுகின்றது. பருத்திநூல் உற்பத்தி செய்யும் கைத்தொழில் அதன் நூலினை 1,800 ரூபாய்க்குப் பருத்திப் புடைவைக் கைத்தொழிலுக்கு விற்கின்றது. பருத்திப் புடைவைக் கைத்தொழிலோ அதன் உற்பத்திப் பொருளை 2,800 ரூபாய்க்கு நுகர்வோருக்கு விற்கின்றது. இச்சம்பவங்களுக்குப் பின் உற்பத்தியின் உண்மைப் பெறுமானம் நுகர்வோரால் இறுக்கப்படும் 2,800 ரூபாயேயன்றி, 5,700 ரூபாய் (100 + 1,000 + 1,800 + 2,800) அன்று. முடிவுப் பொருள் முறைமையின்படி பொருளின் பெறுமானத்தை மதிப்பிடுகின்ற முறை இதுவே. பல்வேறு கைத்தொழில்களோடு கூட்டிய பெறுமானத்தைக் கூட்டுகின்றபோதும் 2,800 ரூபாயே நாம் விடையாகப் பெறுகிறோம்.

கைத்தொழில்	கூட்டிய பெறுமானம்
வளமாக்கிகளும் பூச்சிகொல்லிகளும்	= 100
பருத்திப் பண்ணை .. 1,000 - 100	= 900
பருத்திநூல் தொழிற்சாலை .. 1,800 - 1,000	= 800
பருத்திப்புடைவைத் தொழிற்சாலை 2,800 - 1,800	= 1,000
	<hr/>
	2,800

ஒரு நாட்டின் மொத்த உற்பத்தியை மதிப்பிடுவதற்குப் பயன்படுத்தப்படும் இந்த இரண்டாவது முறை கூட்டிய பெறுமான அணுகுநெறி என வழங்கப்படும்.

பெறுமானச் சார்த்துகை

சந்தையிலே பரிமாற்றம் செய்யப்படும் பொருள்களின் பெறுமானம், அப்பொருள்கள் சந்தையிலே விற்கப்படும் விலையினை குறிக்கப்படுகின்றது. ஆயினும், எல்லாப் பொருள்களுமே சந்தையிற் பரிமாற்றம் செய்யப்படுவதில்லை. ஒரு நாட்டின் மொத்த உற்பத்தியிலே சந்தையிற் பரிமாற்றம் செய்யப்படும் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் சதவீதம் நாட்டிற்கு நாடு வேறுபடும். முதலாளித்துவப் பொருளாதாரத்தைக் கொண்ட மேலை நாடுகளிலே மொத்த உற்பத்தியில் அதிகமான சதவீதம் சந்தைக்காக உற்பத்தி செய்யப்படுகிறது. அபிவிருத்தி குறைந்த

1. Value Imputation.—பெறுமானச் சார்த்துகை

பொருளாதாரங்களிலோ பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் மொத்த, உற்பத்தியில் அதிகமான சதவீதம் பெரும்பாலும் சந்தையிற் பரிமாற்றம் செய்யப்படுவதில்லை. இவற்றுக்குக் காரணம், இத்தகைய பொருளாதாரங்களையுடைய நாடுகளிலே உற்பத்தித்துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுட் பெரும்பாலானோர் விற்பனைக்கன்றித் தம் சொந்தப் பிழைப்பிற்காக உற்பத்தி செய்கின்றமையேயாம். எனினும், குறித்த ஒரு பிழைப்பு மட்டத்திலே ஓர் உற்பத்தித் துறையில் ஈடுபட்டுள்ளவர்களுமே, பயனுள்ள முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதன்மூலம் நாட்டின் மொத்த உற்பத்திக்குத் துணைபுரிவர். ஆகையால், நாட்டின் மொத்த உற்பத்திபற்றி சரியான ஒரு கருத்தைப் பெறுவதற்கு இத்துறைகளில் உற்பத்தி செய்யப்படும் இறுதிப் பொருள்களின் பெறுமானத்தைக் கவனத்திற்கொள்வது மிகவும் அவசியமாகும். பிழைப்புத்துறையின் முக்கியத்துவம் அதிகரிக்கும்போது, இறுதிப் பொருளின் பெறுமானம் அதிகரிக்கும். இந்த அம்சத்தைக் கவனமாக நோக்காவிடின், மொத்த உற்பத்தி மதிப்பீடுகளின் செம்மை மிகவும் ஐயப்பாடானதாகி விடக்கூடும்.

இலங்கை போன்ற அபிவிருத்தி குறைந்த ஒரு நாட்டில், பிழைப்பு மட்ட உற்பத்தி முயற்சிகளில் முழுமையாக அல்லது அரைகுறையாக ஈடுபட்டுள்ளவர்களிலே கிராமிய விவசாயிகள் மிகவும் முக்கியமானவர்கள். அவர்கள் தங்களுடைய சொந்தக் காணிகளில் உணவுப் பொருள்களை உற்பத்திசெய்து, அவ்வுணவுப்பொருள் உற்பத்தியில் ஒரு பகுதியையோ, முழுவதையுமோ நுகர்வர். பொருளாதாரத்தின் மொத்தப் புறத்தீட்டில் இப்பணனைப் பொருள்கள் முக்கியமானதொரு பங்கை வகிப்பினும், இவை சந்தையில் முழுமையாக விற்பனைக்கு வருவதில்லை. பிழைப்பு மட்டத்திலான இவ்வுற்பத்தி எவ்வாறு வருமானப் பாய்ச்சலாகவும் உற்பத்திப் பாய்ச்சலாகவும் செலவுப் பாய்ச்சலாகவும் வகுக்கப்படுகின்றது என்பதைப் படம் 4.1 இலே கருத்தியலாக நாம் ஏற்கெனவே விளக்கியுள்ளோம்.

பிழைப்புத்துறையிலிருந்து எழுகின்ற உற்பத்திப் பாய்ச்சலினதும் வருமானப் பாய்ச்சலினதும் செலவுப் பாய்ச்சலினதும் உண்மைப் பெறுமானத்தை நாம் எவ்வாறு அளவிடுவது என்பதே ஈண்டுள்ள பிரச்சினையாகும். சந்தையில் யாதேனும் ஒருபொருள் விற்கப்படின், அப்பொருளின் பெறுமானம் விற்பனை விலையேயாம். ஆயினும், இத்தகைய கொடுக்கல் வாங்கலுக்கு உட்படாத இறுதிப் பொருள்களை இவ்வாறு மதிப்பிட முடியாது. தேசிய உற்பத்தி பற்றிய புள்ளி விவரங்களைத் தயாரிப்போர், இப்பொருள்களுக்கு ஒரு பணப் பெறுமானத்தைக் கொடுப்பர். இப்பொருள்களைச் சந்தையில் விற்குல் அவை என்ன விலைகளைப் பெற்றிருக்குமோ, அவ்விலைகளின் அடிப்படையில் அவற்றை மதிப்பிடுவதே புள்ளிவிவரங்களைக் கணிக்கும்போது வழமையாகக் கடைப்பிடிக்கப்படும் முறையாகும். எனவே, பிழைப்புத்துறையினது உற்பத்தியின் பெறுமானம் சந்தை விலையில் மதிப்பிடப்படுகின்றது. உதாரணமாக, குறித்த ஓர் ஆண்டில் ஒரு புசல் அரிசி 35 ரூபாய்க்கு விற்கப்படின், உற்பத்தியாள

ரால் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு நுகரப்படும் அரிசியும் புசலுக்கு 35 ரூபாய் வீதத்திலேயே மதிப்பிடப்படும்.

சந்தை விலையின் அடிப்படையில் விலைகளைக் கணிப்பதிலே கருத்து வேற்றுமைகள் பலவுண்டு. ஏனெனின், பிழைப்புத்துறையில் நுகரப்படும் பொருள்களைப் பொறுத்தமட்டிலே, சேவைகளுக்குரிய பெறுமானத்தைக் கணிப்பது தொடர்பாக அதிதீவிரமான கருத்து வேறுபாடு உள்ள மையாலேயேயாம். இச்சேவைகள் ஆக்கப்படாதனவாக இருந்த போதும் சந்தையிற் பரிமாற்றம் செய்யப்படுவதில்லை. உதாரணமாக, இல்லக்கிழத்திகள் பல்வேறு ஆக்கப்படான சேவைகளை ஆற்றுவர். சமைத்தல், துணி கழுவுதல், துணி அழுத்துதல், பிள்ளைகளைப் பராமரித்தல், விறகு பொறுக்குதல் ஆதிகளும், ஒருவகையில் நோக்கின், ஆக்கப்படான முயற்சிகளே, இவற்றை இல்லக்கிழத்திகள் செய்யாவிடின், தொழிலாளிகளைக் கூலிக்கமர்த்தி இவற்றைச் செய்விக்கவேண்டி நேரிடும். ஆகையால், இவை ஆக்கப்படானவை என்று கொள்ளப்படுகின்றன. சந்தையிலே பரிமாற்றம் செய்யப்படாத, ஆனால் ஆக்கப்படான வேலையைச் செய்கின்ற, வேறுபாடும் ஒரு பொருளாதாரத்தில் இருக்கக்கூடும். இச்சேவைகள் சந்தையிற் பரிமாற்றம் செய்யப்படாமையே காரணமாக, இவற்றின் பெறுமானங்களை மதிப்பிடுவது மிகவும் கடினம். இவற்றின் பெறுமானங்களை மதிப்பிடுவதில் ஏற்படும் இடர்ப்பாட்டினைத் தவிர்ப்பதன்பொருட்டு, மரபுவழி ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட முறைகளைக் கருத்திற்கொண்டு, ஒரு முறைமையினைப் புள்ளிவிவரவியலாளர் உருவாக்கியுள்ளனர். உதாரணமாக, இல்லக்கிழத்திகள் செய்யும் வீட்டு வேலைகள் நாட்டின் உற்பத்தியில் வழமையாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதில்லை. ஆகையால், நாட்டின் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் மொத்தப் புறத்தீட்டை மதிப்பிடுவதில் வீட்டுச் சேவைகள் உள்ளடக்கப்படுவதில்லை. இது தர்க்கரீதியிற் பிழையாக இருப்பினும், தேசிய உற்பத்தியை மதிப்பிடுகின்ற மரபுவழியான ஒரு முறையாக இஃது ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது¹ எனவே, தேசிய உற்பத்தியை மதிப்பிடுவதில் தன்னிச்சைப்படியான பல வழமைகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. ஆகையால், இவற்றையெல்லாம் நாம் ஈண்டு ஆராய உத்தேசிக்கவில்லை. பயனுள்ள பொருளாதார முயற்சிகள் சில, சந்தையிற் பரிமாற்றம் செய்யப்படுவதில்லை என்பதையும், ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட மரபுவழி

1. குடும்பத்துறைக்காக இல்லக்கிழத்திகள் செய்யும் வேலையைப் பிறர் செய்யின், அவ்வேலையின் பெறுமானம் மொத்தப் புறத்தீட்டுடன் கூட்டப்படும் என்ற காரணத்தாலேயே இது தர்க்கரீதியிற் பிழையாகும். இல்லக்கிழத்திகள் துணியைத் துவைக்கும்போதும் அழுத்தும்போதும் இவ்வேலைகளுக்கு ஒரு பெறுமானமும் அளிக்கப்படுவதில்லை. இவ்வேலைகளை ஒரு சலவைத் தொழிலகம் செய்யும்போதோ, இவ்வேலைகளுக்குரிய பெறுமானம் நாட்டின் உற்பத்தியோடு கூட்டப்படுகிறது. இவ்வாறே, வீட்டு நுகர்ச்சிக்காக ஓர் இல்லக்கிழத்தி விறகு பொறுக்கும்போதும் இவ்வேலைக்கு எப்பெறுமானமும் அளிக்கப்படுவதில்லை. ஆயின், இவ்வேலையை ஒரு வியாபார நிறுவகம் செய்யும் போதோ அந்நிறுவகம் செய்யும் சேவையின் பெறுமானம் தேசிய உற்பத்தியோடு கூட்டப்படுகிறது.

அடிப்படையில் இவற்றுட் சில தேசிய உற்பத்தி மதிப்பீட்டிற் சேர்க்கப்படாதிருப்ப, மற்றும் சில அதிற் சேர்க்கப்படுகின்றன என்பதையும் நாம் இங்குக் குறிப்பிடுவதே போதுமானதாகும்.

உற்பத்தி மதிப்பீட்டு முறைமை

உற்பத்தி செய்யப்பட்டு சந்தையிலே பரிமாற்றம் செய்யப்படுகின்ற பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானமும், உற்பத்தி செய்யப்பட்டு சந்தையிலே பரிமாற்றம் செய்யப்படாத பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானமும், சந்தையிலே இப்பொருள்களையும் சேவைகளையும் பொறுத்தமட்டில் நிலவும் விலைகளால் நிருணயிக்கப்படுகின்றன என்பதை முன்னர் எடுத்துக் காட்டினோம். அதேவேளையில், இவ்வுற்பத்தியின் மொத்தப் பெறுமானம் காரணி வருமானமாகக் குடும்பத்துறைக்கு இறுக்கப்படுகின்றது என்பதையும் காட்டியுள்ளோம். பொருளாதாரத்தில் அரசினது தலையீடு இராவிடின், நிலைமை இவ்வாறே இருக்கும். ஆயின், அரசினது தலையீடு இருப்பின் ஒரு பொருளுக்குச் சந்தையிலே நிலவும் விலையும் அப்பொருளின் உற்பத்திக்குத் துணைபுரிந்த காரணிச் சேவை உடைமையாளரின் வருமானத்தைக் கூட்டிப் பெற்ற தொகையும் ஒன்றாக இரா. ஒரு நாட்டின் மொத்தப் புறத்தீட்டைப் பொறுத்தமட்டிலேயும் இது பொருந்தும். பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதில் இறுக்கப்படும் நேரில் வரிகளும் உதவிப் பணங்களும் இதற்குக் காரணமாகும்.

நுகர்வோர் என்ற வகையிலே பல்வேறு பொருள்களை வாங்குவதற்கு நாம் கொடுக்கும் பணமானது சில்லறைச் சந்தை நிறுவகங்களுக்கு நேரடியாகச் செல்கின்றது. இப்பணத்தில் ஒரு பகுதியை, இச்சில்லறை நிறுவகங்கள் மொத்த வியாபாரிகளுக்குக் கொடுக்கின்றன. ஏனெனின், அப்பொருள்களை அவை மொத்த வியாபாரிகளிடமிருந்து வாங்கியமையாலேயேயாம். மொத்த வியாபாரிகள், தாம் பெற்ற பணத்தில் ஒரு பகுதியை அப்பொருள்களை உற்பத்தி செய்தோருக்குக் கொடுக்கின்றார்கள். உற்பத்தியாளரின் மட்டத்திலும், மொத்த வியாபாரியின் மட்டத்திலும், சில்லறை வியாபாரியின் மட்டத்திலும் அரசாங்கத்திற்கு இறுக்கப்படவேண்டிய நேரில் வரிகள் உண்டு. ஆகையால், சில்லறை விற்பனையாளர்களும் மொத்த வியாபாரிகளும் தங்களுடைய இலாபங்களிலிருந்தும், உற்பத்தியாளர் தமக்குக் கிடைத்த பணத்திலிருந்தும் வரிகள் கொடுக்கவேண்டிய அவசியமிருக்கும். விற்பனை வரி, புரள்மான வரி, பொருள் வரி ஆகியன நேரில் வரிகளுக்குச் சில உதாரணங்களாகும். உற்பத்தியாளனுக்கும் நுகர்வோனுக்குமிடைப்பட்ட கட்டங்களிலே பலர் அரசாங்கத்திற்கு வரிகள் இறுக்கின்றபோதும், இவர்கள் எல்லோர்க்கும் பதிலாக ஈற்றில் நுகர்வோனே எல்லா வரிகளையும் இறுக்க நேரிடுகிறது. நுகர்வோன் பொருள்களை வாங்குகிறபோது, விற்பனை விலையில் நேரில் வரி உள்ளடக்கப்பட்டுவிடுகின்றது. மேற்குறித்த வரிகள் இறுக்கப்பட்டபின் மொத்த வியாபாரிகளும் சில்லறை வியாபாரிகளும் உற்பத்தியாளர்

களும் பெறுகின்ற பணத்திலிருந்தே, சம்பளம், வட்டி, வாடகை, இலாபம் போன்ற காரணி வருமானங்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. கீழே தரப்பட்டுள்ள அட்டவணையிலிருந்து இதனைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

நுகர்வோர் இறுக்கும் சந்தை விலை சில்லறை வியாபாரிக்கு

வாங்கிய பொருள் களுக்காக மொத்த வியாபாரிக்கு வாங்கிய பொருள் களுக்காக உற்பத்தி யாளனுக்கு	சில்லறை வியாபாரியின் மட்டத்தில் நேரில் வரிகள் மொத்த வியாபாரியின் மட்டத்தில் நேரில் வரிகள் உற்பத்தியாளன் இறுக் கும் நேரில் வரிகள்	சில்லறை வியாபாரி யின் செலவும் இலாபங்களும் மொத்த வியாபாரியின் செலவும் இலாபங்களும் (காரணி வருமானம்) உற்பத்தியாளனின் செலவும் இலாபங்களும் (காரணி வருமானம்)
--	---	--

இந்த அட்டவணையை ஆராய்கின்ற எவரும், ஒரு பொருளின் சந்தை விலை பிரதானமாக இரு பகுப்புக்களுக்குள் அடங்குமென்பதை உணர்வர். பல்வேறு மட்டங்களிலும் இறுக்கப்படும் நேரில் வரிகளும் காரணி வருமானமும் இவ்விரு பகுப்புக்களாகும். உற்பத்தியாளனுக்கும் நுகர்வோனுக்குமிடையே தரகர் இல்லாத போதும், நேரில் வரிகள் இருப்பின், ஒரு பொருளின் சந்தை விலையை இவ்விரு பகுப்புக்களாகப் பிரிக்கலாம். உற்பத்தித் துறையிலும் பங்கீட்டுத் துறையிலும் நேரில் வரிகள் கொடுபடவேண்டிய ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே, பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பேரிலான நேரில் வரிகளின் மொத்தத் தொகையினைச் சந்தைப் பெறுமானத்திலிருந்து கழித்தே, காரணி உடைமையாளின் வருமானத்தைக் கணித்தல் வேண்டும். அரசினது தலையீடு காரணமாகப் பொருள்களின் சந்தை விலைக்கும் காரணி வருமானங்களுக்குமிடையே ஒரு வேற்றுமையை உருவாக்குகின்ற மற்றுமோர் காரணி, உற்பத்திக்கு அளிக்கப்படும் உதவிப் பணங்களாகும். அரசானது உற்பத்தியாளருக்குப் பல்வேறு வழிகளில் உதவி அளிக்கலாம். ஈண்டு பொருள்களை வாங்கி, அவற்றைப் பங்கிடுவதன்பொருட்டு, உற்பத்தியாளனுக்கும் நுகர்வோனுக்குமிடையே அரசு நடுவராக இருக்கின்ற சந்தர்ப்பத்தை மட்டுமே அவதானிப்போம். உற்பத்தியாளனுக்கு உதவிசெய்வதற்காக அரசு தலையிடுகின்றது. சந்தைச் சக்திகளைக் கட்டுப்பாடின்றி இயங்கவிடின், உள்ளூர் உற்பத்தியாளர் தம் உற்பத்தித் தொழிலைக் கொண்டுநடாத்த இயலாத அத்தகைய அளவிலே பொருள்களின் விலைகள் மிகவும் குறைந்து விடும். ஈண்டு, உற்பத்தியாளனுக்கு உதவுவது தன்னுடைய கடமை என அரசு கருதுகிறது. உற்பத்தியாளனுக்கு உதவுவதன்மூலம், சந்தை விலைகளைக் குறைந்த மட்டத்தில் வைத்திருப்பதற்கு அரசு துணைபுரி

கின்றது. இது நுகர்வோனுக்கு வாய்ப்பாக அமைந்துவிடுகின்றது. உற்பத்திக்கு உதவிப்பணம் அளிக்கும்போது அரசு செய்வது யாதெனின், பொருள்களை உற்பத்தியாளனிடமிருந்து வாங்கி நுகர்வோனுக்கு விற்பதேயாம். ஆனால் அரசு ஒரு பொருளை நுகர்வோனுக்கு விற்கும்போது, தான் உற்பத்தியாளனிடமிருந்து வாங்கிய விலையினும் குறைந்த ஒரு விலைக்கு விற்கும் உற்பத்தியாளனுக்குக் கொடுக்கப்படும் இந்தப் பணத்தினை, அதாவது, பொருளை வாங்கிய விலைக்கும் விற்ற விலைக்குமிடையே யுள்ள வேறுபாட்டினை — அரசாங்கம் ஏற்கின்றது. இந்தத் தொகையே உற்பத்தி உதவிப்பணம் எனப்படுகின்றது.

எனவே, உற்பத்தியாளருக்கு அரசாங்கம் இறுக்கின்ற விலையானது, அவர்கள் காரணி வருமானமாகக் கொடுப்பனவுகள் செய்வதற்குத் துணைபுரிகின்றது. எனினும், நுகர்வோன் இறுக்கின்ற விலை, காரணி வருமானத்தினும் குறைவானதாகும். நேரில் வரிகள் உள்ள சந்தர்ப்பங்களிலே பொருள்களின் பெறுமானத்திலிருந்து காரணி உடைமையாளர் பெற்ற தொகையைக் காணும்பொருட்டு அப்பொருள்களுக்கு அவற்றின் மதிப்பிடப்பட்ட சந்தை விலையில் இறுக்கப்பட்ட நேரில் வரிகளை நாம் கழித்தோம். எனினும், உதவிப்பணம் அளிக்கப்படும் சந்தர்ப்பங்களிலே காரணி வருமானத்தை அறிவதற்கு உற்பத்தியாளருக்கு இறுக்கப்பட்ட உதவிப்பணத் தொகையினை, சந்தை விலையில் மதிப்பிடப்பட்ட உதவிப்பணம் பெற்ற உற்பத்திப் பொருளின் பெறுமானத்தோடு கூட்டுதல் வேண்டும்.

குறித்த ஒரு பொருளாதாரத்திலே உற்பத்திப் பொருளின் ஒரு பகுதியின் பேரில் நேரில் வரிகள் விதிக்கப்படலாம், அதேவேளையில், உற்பத்திப் பொருளின் மற்றொரு பகுதிக்கு உதவிப்பணம் அளிக்கப்படலாம். ஏனைய உற்பத்திப் பொருள்கள் நேரில் வரிகளின்றியும் மானியமின்றியும் விற்கப்படலாம். சந்தை விலையிலே ஆண்டுக்குரிய உற்பத்தியின் பெறுமானத்திலிருந்து அரசாங்கம் பெற்ற நேரில் வரிகளின் மொத்தப் பெறுமானத்தைக் கழித்தும், உற்பத்தியாளருக்கு அளிக்கப்பட்ட உதவிப்பணத்தின் மொத்தப் பெறுமானத்தை இத்தொகையுடன் கூட்டியும் முன்பு குறிப்பிட்ட உற்பத்தியின் பேரிலான ஆண்டுக்குரிய மொத்தக் காரணி வருமானங்களைக் கணித்துக் கொள்ளலாம். இவ்வாறு பெறப்பட்ட மொத்தத் தொகையினை, காரணிச் செலவிலான உற்பத்திப் பெறுமானம் என நாம் வழங்குகிறோம். பொதுவாக, அரசாங்கம் உதவிப் பணமாகக் கொடுப்பதைப் பார்க்கினும் நேரில் வரிகளாக எடுப்பது அதிகமாகையால், காரணிச் செலவிலான உற்பத்தியானது (= செலவு = வருமானம்), சந்தை விலையிலான மொத்த உற்பத்தியினும் (= செலவு = வருமானம்) குறைவானதாகும்.

**‘உண்ணாட்டு’ எண்ணக்கருவிற்கும் ‘தேசிய’ எண்ணக்
கருவிற்குமிடையிலுள்ள வேறுபாடு**

இன்று, உலகின் பல்வேறு நாடுகளுக்கும்ிடையே பல்வகைப் பொருளாதாரத் தொடர்புகள் உண்டு. ஒரு நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களில் ஒரு பகுதி ஏனைய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்ற அதேவேளையில் அந்நாட்டிற்கு அவசியமான சில பொருள்கள் ஏனைய நாடுகளினின்றும் இறக்குமதி செய்யவும்படுகின்றன. இத்தகைய சருவதேசப் பொருளாதாரத் தொடர்புகளின் ஓர் அம்சம், இறக்குமதிகளும் ஏற்றுமதிகளுமாகும். நாம் இங்கு ஆராய எண்ணுவது, இப்பொருளாதாரத் தொடர்புகளினது தன்மைபற்றி அன்று. உலகிலுள்ள பல நாடுகளிலே, பிற நாட்டாருக்குச் சொந்தமான உற்பத்திக் காரணிகள் உண்ணாட்டு உற்பத்திக்குப் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. உதாரணமாக, குறித்த ஒரு நாட்டிலே அதன் நிலப்பரப்பில் ஒரு பகுதி பிற நாட்டாருக்கு உடைமையாக உளது எனவும், அவர்கள் இந்த நாட்டிற்கு வந்த தொழிலாளராகவும், பொறியியலாளராகவும், வினைநுட்பவியலாளராகவும், மருந்துவராகவும், முகாமையாளராகவும் கடமையாற்றுகிறார்கள் எனவும் கருதிக்கொள்வோம். உற்பத்தியில் ஈடுபட்டுள்ள பல்வேறு வியாபார நிறுவகங்களானவை, பிறநாட்டு வங்கிகளிலிருந்தும், மற்றும் நிதி நிறுவகங்களிலிருந்தும் கடன்களைப் பெற்று, அவற்றை இந்த நாட்டிலே உற்பத்தித் தேவைகளுக்காகப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். பிற நாட்டு வியாபார நிறுவனங்களும், தம் சொந்த மூலதனத்தை முதலீடு செய்து உற்பத்தி முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கலாம். இத்தொழிற்பாடுகள் யாவற்றிலும், நாட்டின் உற்பத்தியில் ஒரு பகுதியானது, சம்பளமாகவும், வட்டியாகவும், இலாபமாகவும், வாடகையாகவும் பிறநாட்டுக் காரணி உடைமையாளரைச் சென்றடையும்.

மறுபுறம், நாம் ஆராய்கின்ற அந்த நாட்டிலே, சுதேசிகள் பிற நாட்டில் நிலம், வீடு, தொழிற்சாலை முதலியவற்றை உடைமையாகக் கொண்டிருக்கலாம். உண்ணாட்டாரின் உடைமையாகவுள்ள வங்கிகளும், மற்றும் நிதி நிறுவகங்களும் உற்பத்தித் தேவைகளுக்காகக் கடன்கள் கொடுத்திருக்கலாம். இந்நாட்டு மக்கள் பிற நாட்டிற்குச் சென்று அங்கு உற்பத்தியில் ஈடுபட்டிருக்கலாம். இவ்வழி, ஒரு நாட்டின் சுதேசிகளுக்குச் சொந்தமான பல காரணிகள் சேவைகள் பிற நாட்டு உற்பத்தியில் முதலீடு செய்யப்பட்டிருக்கும். இவற்றிலிருந்து, நாட்டினுட்பல்வேறு காரணி வருமானங்கள் வந்து சேரும். இந்நிலைமைகளுக்கு ஏற்ப, ஒரு நாட்டிற்குள்ளே இருக்கின்ற மொத்த உற்பத்தியானது (மொத்த வருமானமானது), அந்நாட்டு மக்களின் மொத்த உற்பத்தியினின்றும் (மொத்த வருமானத்தினின்றும்) வேருனதாகும். அந்நாட்டு மக்கள் நாட்டினுள் உழைக்கப்படும் மொத்த வருமானத்தைப் பெறுவதில்லை, ஏனெனில், அதில் ஒரு பகுதியானது உற்பத்தியில் ஈடுபடும் பிற நாட்டுக் காரணி உடைமையாளருக்குச் செல்கிறது என்பதாலேயேயாம். எனவே,

மக்களின் மொத்த வருமானத்தைப் பெறுவதற்கு, பிற நாட்டுக் காரணி உடைமையாளருக்கு அளிக்கப்பட்ட காரணிக் கொடுப்பனவுகளைக் கழித்தல் வேண்டும். பிற நாட்டு உற்பத்தியிலே தம் காரணிகளை முதலீடு செய்த சில நாடுகள், பிற நாடுகளிலிருந்து வருமானத்தைப் பெறுகின்றன. இவ்வழி, ஒரு நாட்டு மக்களின் மொத்த வருமானத்தை அறிவதற்கு, அவர்களுக்குச் சொந்தமாகவுள்ள பிறநாட்டுக் காரணிகளிலிருந்து பெறப்படும் வருமானங்களையும் கூட்டுதல் வேண்டும். ஆகவே, ஒரு நாட்டுச் சுதேசிகளின் மொத்த வருமானம் = நாட்டினுள் உழைக்கப்படும் மொத்த வருமானம் + பிறநாட்டுக் காரணி வருமானக் கொடுப்பனவுகள் — பெறப்படும் பிறநாட்டுக் காரணி வருமானம் எனும் சமன்பாட்டை நாம் பெறுகின்றோம். பிறநாட்டுக் காரணி வருமானக் கொடுப்பனவுகளுக்கும், வரவுகளுக்குமிடையேயுள்ள தேறிய வேறுபாடு, தேறிய பிற நாட்டுக் காரணி வருமானம் அல்லது தேறிய பிற நாட்டுச் சொத்து வருமானம் எனப்படும். பிறநாட்டுக் காரணி உடைமையாளருக்குச் செய்யப்படும் கொடுப்பனவுகள், உண்ணாட்டுக் காரணி உடைமையாளர் பிறநாட்டாரிடமிருந்து பெறும் தொகையினும் அதிகமாக இருப்பின், தேறிய பிறநாட்டுக் காரணி வருமானத்தின் பெறுமானம் 'சய' வாக இருக்கும்; கொடுப்பனவுகளைப் பார்க்கினும் வரவுகள் அதிகமாக இருப்பின், அது 'சக'வாக இருக்கும்.

ஒரு நாட்டினுள் நடைபெறும் உற்பத்தியை அந்நாட்டில் வாழும் சகல சுதேசிகளினதும் உற்பத்தியிலிருந்து வேறுபடுத்துவதன் பொருட்டு, முன்னையது உண்ணாட்டு உற்பத்தி (= வருமானம் = செலவு) எனவும், பின்னையது தேசிய உற்பத்தி (= வருமானம் = செலவு) எனவும் வழங்கப்படும். எனவே, தேசிய உற்பத்தியானது உண்ணாட்டு உற்பத்தியினதும், தேறிய பிறநாட்டுக் காரணி வருமானத்தினதும் கூட்டுத் தொகைக்குச் சமனாகும். அதாவது, தேசிய உற்பத்தி = உண்ணாட்டு உற்பத்தி + தேறிய பிறநாட்டுக் காரணி வருமானம் என்றாகும். ஒரு நாட்டிலிருந்து செய்யப்படும் காரணி வருமானக் கொடுப்பனவுகள் பிற நாடுகளிலிருந்து பெறப்படும் காரணி வருமானங்களினும் அதிகமாக இருப்பின், தேறிய பிறநாட்டுக் காரணி வருமானம் சய மதிப்புடையதாகும். இத்தகைய சந்தர்ப்பங்களிலே, தேசிய உற்பத்தியானது உண்ணாட்டு உற்பத்தியினும் குறைவாக இருக்கும். மறுபுறம், வரவுகளானவை கொடுப்பனவுகளைப் பார்க்கினும் அதிகமாக இருக்கும்போதும், தேறிய பிறநாட்டுக் காரணி வருமானம் சக மதிப்புடையதாக இருக்கும்போதும், தேசிய உற்பத்தியானது உண்ணாட்டு உற்பத்தியினும் அதிக மதிப்புடையதாக இருக்கும்.

உற்பத்தித் துறைகள்

ஒரு நாட்டினது உற்பத்தியானது உண்ணாட்டு உற்பத்தியாக இருந்தாலென், தேசிய உற்பத்தியாக இருந்தாலென், அஃது உற்பத்தித்துறையினால் உற்பத்திக் காரணிகளின் பயன்பாட்டோடு மேற்கொள்ளப்படு

கிறது. இந்த உற்பத்தித் துறையிலே, மக்கள் பல்வேறு பொருளாதார முயற்சிகளில் ஈடுபடுவர். ஒரு நாட்டின் உற்பத்தித் துறையினை மூன்று பிரிவுகளாக வகுக்கலாம். அவை பொருளாதாரத்தின் (அ) முதலிலைத் துறை, (ஆ) இரண்டாம் நிலைத் துறை, (இ) மூன்றாம் நிலைத்துறை எனப்படும். இம்மூன்று துறைகளிலும் நடைபெறுகின்ற பொருளாதார முயற்சிகள் அட்டவணை 4.1 இலே காட்டப்பட்டுள்ளன. இந்த அட்டவணையானது, இலங்கையின் 1974 ஆம் ஆண்டிற்குரிய தேசிய உற்பத்திப் புள்ளி விபரங்களின் அடிப்படையிலே தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 4.1

கைத்தொழில் மூலப்படி இலங்கையின் தேசிய உற்பத்தி — 1974

துறை	மில்லியன் ரூபாய்	காரணிச் செலவுகள்	சதவீதம்	மொத்த
				உண்ணாட்டு உற்பத்தி சதவீதமாக
1. முதலிலைத்துறை ...	8,357		42	
(அ) விவசாயம், காட்டியல், வேட்டையாடுதல், மீன்பிடித்தல்		8,357		42
2. இரண்டாம் நிலைத்துறை ...	3,767		19	
(அ) சுரங்கத்தொழிலும், அகழ்கற் றொழிலும் ...		247		1
(ஆ) பரும்படியான உற்பத்தித் தொழில் ...		2,475		12
(இ) சுட்டவமைப்புத் தொழில்		1,011		5
(ஈ) மின்சாரம், வாயு, நீர், உடனடி சேவைகள் ...		34		0.2
3. மூன்றாம் நிலைத் துறை ...	7,681		39	
(அ) போக்குவரத்தும் செய்தித் தொடர்பும் ...		1,683		9
(ஆ) மொத்த வியாபாரமும் சில்லறை வியாபாரமும் ...		2,560		13
(இ) வங்கித்தொழில், காப்புறுதி, மெய் ஆதனம் ...		302		2
(ஈ) குடியிருப்புக்களின் உரிமை		456		2
(உ) பொதுநிருவாகமும் பாதுகாப்பும்		704		4
(ஊ) ஏனைச் சேவைகள் ...		1,976		10
4. மொத்த உண்ணாட்டு உற்பத்தி, காரணிச் செலவு விலைகளில் ...	19,805	100		100
5. பிறநாட்டிலிருந்து பெற்ற தேறிய வருமானம் ...	111			
6. மொத்தத் தேறிய உற்பத்தி, காரணிச் செலவு விலைகளில் ...	19,694			

7. நேரில் வரிகள், உதவிப்பணம் நீங்கலாக	1,624
8. மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி, சந்தை விலைகளில்	21,318

ஆதாரம்: இலங்கை மத்திய வங்கியின் 1974 ஆம் ஆண்டறிக்கை.

பொதுவாக, முதலிலைத் துறை விவசாயத்துறை எனவும், இரண்டாம் நிலைத்துறை கைத்தொழிற்றுறை எனவும், மூன்றாம் நிலைத்துறை சேவைத் துறை எனவும் வழங்கப்படும்.

உற்பத்தி எவ்வாறு பல்வேறு துறைகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது என்பதை ஆராய்வது, பொருளாதாரமொன்றன் அமைப்பினை விளங்கிக் கொள்வதற்கு ஒரு வழியாகும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே, பொருளாதாரமானது பிரதானமாக விவசாயச் சார்பானது, கைத்தொழிற் சார்பானது எனும் இரு பகுப்புக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. 'விவசாயப் பொருளாதாரம்' என வழங்கப்படும் ஒரு பொருளாதாரத்திலே, உண்ணாட்டு உற்பத்தியில் ஏறத்தாழ அரைப்பங்கானது முதலிலைத் துறையினின்றும் பெறப்படுகின்றது. இத்தகைய ஒரு பொருளாதாரத்தின் இரண்டாம் நிலைத்துறை மிகக் குறைந்த சதவீதமான ஒரு பங்கினையே உற்பத்தி செய்கின்றது. மறுபுறம், 'கைத்தொழிற் பொருளாதாரம்' என வழங்கப்படும் ஒரு பொருளாதாரத்திலே ஏறத்தாழ 40 சதவீதமானது இரண்டாம் நிலைத்துறையில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றது. ஈண்டும், கைத்தொழிற் பொருள்கள் ஏறத்தாழ 25 சதவீதமாகவே உள்ளன. ஒரு பொருளாதாரம் விவசாயப் பொருளாதாரமோ, கைத்தொழிற் பொருளாதாரமோ என்பதை அறிவதற்கு, மேற்குறித்த சதவீதங்களைப் பருமட்டான மதிப்பீடுகளாகக் கொள்ளவேண்டும். மேலே குறித்த வகையான பகுப்பினைச் செய்யும்போது, கருத்திற் கொள்ளப்படவேண்டிய ஏனைக் காரணிகளும் உள். சில பொருளாதாரங்கள் இவ்விரு பகுப்புக்களிலே தெளிவாக அடங்குகின்ற அதேவேளையில், மற்றுஞ்சில இவ்விருண்டிற்குமிடையே மாறுநிலைக் கட்டத்தில் உள்ளன. எனினும், உரிய புள்ளிவிபரங்களைக் கருத்திற் கொண்டு நோக்கும்போது இலங்கையை ஒரு விவசாயப் பொருளாதார நாடு எனத் தெளிவாகப் பகுப்பீடு செய்யலாம்.

ஒரு பொருளாதாரம் அபிவிருத்தியடையும்போது, உண்ணாட்டு உற்பத்தியின் மேற்குறித்த மூன்று துறைகள், ஒவ்வொன்றிலுமுள்ள சதவீதங்களானவை யாதேனும் திட்டமானதொரு பாங்கில் மாற்றமடையும். பொதுவாக, பொருளாதார அபிவிருத்தி ஏற்படும்போது, முதலிலைத்துறையின் சதவீதம் குறையும். இரண்டாம் நிலைத்துறையின் சதவீதமும் மூன்றாம் நிலைத் துறையின் சதவீதமும் படிப்படியாக அதிகரிக்கும். அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளின் பொருளாதார வரலாற்றில் இப்பாங்கினை மிகத் தெளிவாகக் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஏகமொத்தச் செலவு

ஒரு நாட்டிலே முடிவுப்பொருளானது பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் உற்பத்தியிற் பயன்படுத்தப்பட்ட முற்றுப்பெறாத பொருளை உள்ளடக்கியுள்ளது. எந்தவொரு செலவிலும் ஒரு பகுதியாக உள்ளடக்கப்படாத பொருள்களையே முடிவுப் பொருள் என நாம் முன்னர் விளக்கியிருந்தோம். இந்த முடிவுப் பொருள்களிலிருந்து ஒரு சமூகம் பெறுகின்ற பயன்பாடு காரணமாக, இப்பொருள்கள் ஒரு பகுப்பில் அடங்குகின்றன. இவை நுகர்வுப் பொருள்கள் என வழங்கப்படும். ஏனைய முடிவுப் பொருள்களானவை, ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட காலப் பகுதியின்போது முற்றாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு முடிந்துவிடாத பொருள்கள் ஆகும். ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட காலப் பகுதியின்போது உற்பத்தி செய்யப்பட்ட மூலதனப் பொருள்கள், இவ்விரண்டாம் பகுப்பில் அடங்குகின்றன. நடுவமும் பொறியணியும்¹, தொழிற்சாலைக் கட்டடங்கள், வர்த்தகர்களின் கைவசமுள்ள பொருள்கள் என்பன இம்மூலதனப் பொருள்களில் அடங்குகின்றன. வசதியின் நிமித்தம் இவை அட்டவணை 4.1 இலே பகுப்பாய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. முடிவுப் பொருளின் இந்தப் பகுதியானது, தற்போதுள்ள மட்டத்திலே பொருள்களையும் சேவைகளையும் உற்பத்தி செய்வதற்கோ மேலும் அதிகமான அபிவிருத்தியை மேற்கொள்வதற்கோ வேண்டிய ஆற்றலைப் பேணுவதன் பொருட்டு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ளது.

முதலாவது பகுப்பில் அடங்கும் முடிவுப் பொருளின் பேரிலான செலவு நுகர்ச்சி எனப்படும். இது நுகர்ச்சியின் பேரிலான செலவேயன்றி, ஏனைய பொருள்களினது உற்பத்தியின் பேரிலான செலவாகாது. இப்பொருள்களுக்கும் சேவைகளுக்கும் செய்யும் செலவின் நோக்கம் நுகர்ச்சி மட்டுமே. முடிவுப் பொருளினின்றும் நுகர்ச்சி செய்யப்படாத பகுதியின் பேரிலான செலவு மூலதன ஆக்கம் எனப்படும். நாட்டிலுள்ள கையிலிருப்பினைப் பேணுவதற்கும் அதனைப் படிப்படியாக அதிகரிக்கச் செய்வதற்கும் இச்செலவு செய்யப்படுகின்றது. குறித்த ஓர் ஆண்டிற்குள் உற்பத்தி செய்யப்பட்டு, பொருள்களினதும் அந்த ஆண்டிற்குள் உபயோகப்படுத்தப்பட்டுவிடாத பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பேரிலான செலவானது அந்த ஆண்டிற்குரிய மூலதன ஆக்கம் என மரபுப்படி கருதப்படுகின்றது. மூலதன ஆக்கத்தின்போது, முடிவுப் பொருளில் ஒரு பகுதி எதிர்காலப் பயன்பாட்டிற்கென ஒதுக்கி வைக்கப்படுகின்றது.

நுகர்வு, முதலீடு ஆகிய இரு பகுப்புக்களுக்குமுரிய பொருள்களினதும், சேவைகளினதும் கூட்டுத்தொகை தேசிய புறத்தீட்டுக்குச் சமனாகும். பொருளாதார முயற்சிகளின் விளைவாகக் கிடைக்கும் தேசிய வருமானம், தேசிய உற்பத்திக்குச் சமனாகும் என்பதை நாம் அறிவோம். இந்த வருமானம் எவ்வாறு பயன்படுத்தப்படுகின்றது? அட்டவணை 4.1

1. நடுவம் — Plant ; பொறியணி — Machinery.

இனை விளக்கும் போது நாம் கருத்திற்கொண்டவாறு, தேசிய வருமானமானது நுகர்விற்காக முற்றாகப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை; அல்லது, வேறு வகையாகக் கூறின், நுகர்ச்சிப் பொருள்களை வாங்குவதற்காக மட்டும் இது பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. மக்கள் தங்களுடைய வருமானத்தில் ஒரு பகுதியை மட்டுமே நுகர்ச்சியிற் செலவிடுவர். பல காரணங்களுக்காக, அவர்கள் தங்களுடைய வருமானத்தில் ஒரு பகுதியைச் சேமிப்பர். தேசிய வருமானத்திலிருந்து நுகரப்படாத பகுதி சமூகத்தின், சேமிப்புகள் எனப்படும். இவ்வழி, நுகர்வினதும் சேமிப்பினதும் கூட்டுத் தொகை தேசிய வருமானத்திற்குச் சமனாகும்.

தேசிய செலவை நுகர்ச்சிச் செலவு, மூலதன ஆக்கம் எனும் இரு பகுப்புக்களாகப் பிரிக்கலாம் என்பதை முன்பு குறிப்பிட்டிருந்தோம். ஈண்டு நுகர்ச்சி, மூலதன ஆக்கம் ஆகிய இரு பாய்ச்சல்களையும் விரிவாக ஆராய்தல் பயனுடைத்து.

நுகர்ச்சி

ஒரு பொருளாதாரத்திலே நுகர்ச்சிச் செலவானது இரண்டு முக்கிய பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுகின்றது. அவையாவன, (1) தனியார் செலவும்¹ (2) அரசுச் செலவும் (அல்லது பொதுச் செலவும்²) ஆகும். இவ் விரண்டு பிரிவுகளுக்குமுரிய நுகர்வோர், ஒருவரினின்றும் மற்றவர் வேறுபடுகின்றமையும், இரண்டு நுகர்ச்சிப் பிரிவுகளுக்குமுரிய தொகையும் அமைப்பும் வேறுபடுகின்றமையுமே நுகர்ச்சிச் செலவு இவ்வாறு இரு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்படுவதற்குக் காரணங்களாகும். சத்திகளே செலவைப் பெரும்பாலும் நிருணயிக்கின்றன. நாடோறும் பயன்படுத்தப்படும் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பேரிற் செலவிடப்படுகின்ற பணம், பொதுவாக இவ்விருவகை நுகர்ச்சிச் செலவுகளிலும் அடங்கும். தனியார் நுகர்ச்சியானது ஆளின் நுகர்ச்சியை உள்ளடக்கும்; அதாவது, குடும்பத்துறை உறுப்பினர்கள் என்ற வகையில் ஒரு நாட்டு மக்கள் பொருள்களிலும் சேவைகளிலும் செய்கின்ற செலவினை உள்ளடக்கும். தேசியக் கணக்கு முறையினைப் பொறுத்தமட்டிலே 'ஆள்' என்ற பதத்தின் பயன்பாடானது, அதன் வழமையான பொருளினின்று சற்றே வேறுபடுவதாகும். ஏனெனின், 'இலாப மீட்டாத' நிறுவகங்கள் எனப் பொதுவாக வழங்கப்படும் நிறுவகங்கள் சில, ஈண்டு 'ஆட்கள்' எனக் கொள்ளப்படுகின்றமையாலேயேயாம். அறக்கொடை நிறுவகங்கள்,

1. குறித்த ஓர் ஆண்டிற்குள், நெடுவாழ்வு நுகர்ச்சிப் பொருள்களிற் செய்யப்படும் செலவு இந்தப் பிரிவில் அடங்காது. ஓர் ஆண்டிற்குள் வாங்கிய நெடுவாழ்வு நுகர்ச்சிப் பொருள்களுக்காகச் செலவிடப்படும் பணமானது நுகர்ச்சிச் செலவு எனக் கொள்ளப்படும். மேலும், இது, இந்த ஆண்டிற்குள் நாம் ஆய்விற்கு எடுத்துக்கொள்ளாத, நெடுவாழ்வு நுகர்ச்சிப் பொருள்களையும் உள்ளடக்கும்.
2. அரசு என்பது மத்திய அரசாங்கத்தைமட்டுமன்றி, ஏனை அரசுகளையும், உள்ளூராட்சி நிறுவகங்களையும் குறித்து நிற்கும்.

தொழிற்சங்கங்கள், சில கல்வி நிறுவகங்கள் என்பன இப்பகுப்பில் அடங்கும். இந்நிறுவகங்கள் பொருள்களிலும் சேவைகளிலும் செய்கின்ற செலவானது, முடிவுப் பொருளின் பேரிலான ஒரு நுகர்ச்சிச் செலவு வகையினைச் சார்ந்ததே. தேசியக் கணக்குமுறையில் இரட்டைக் கணிப்பு ஏற்படாதவாறு தவிர்த்தற்கு, பல்வேறு மக்களும் இந்நிறுவகங்களுக்கு இறுக்கின்ற பணங்களை (உதாரணமாக, தொழிற்சங்க அங்கத்துவக் கட்டணம், அறக்கொடை நிறுவகங்களுக்குக் கொடையாளிகள் வழங்கும் பணம் ஆகியனவற்றை), அவற்றை இறுக்கின்ற தனியார் நுகர்ச்சியில் நாம் உள்ளடக்குவதில்லை. இக்கொடுப்பனவுகளானவை, குடும்பத்துறையின் ஒரு பிரிவினருந்து வேறொரு துறைக்குச் செய்யப்படும் கைமாற்றன்முறைக் கொடுப்பனவுகளேயாம்.

தனியார் நுகர்ச்சி எனும் பதத்தினை விளக்குவதில் இடர்ப்பாடுகளைத் தோற்றுவிக்கும் மற்றுமொரு முக்கிய காரணியாதெனின், பல்வேறு நெடுவாழ்வு நுகர்ச்சிப் பொருள்கள் உள்ளமையேயாம். மோட்டர்க் கார், வாறெலிப்பெட்டி, துவிச்சக்கரவண்டி, தளபாடம் போன்ற நெடுவாழ்வு நுகர்ச்சிப் பொருள்களைக் குடும்பத் துறையினர் வாங்கும் போது, வாங்கப்பட்ட அதே ஆண்டிற்குள்ளே அவை முடிந்துவிடுவதில்லை. இவ்வகைப் பொருள்களின் பேரிலான செலவினை 'முதலீடுகள்' எனப் பலர் கொள்வதாக நாம் கேள்விப்பட்டுள்ளோம்.

எனினும், இவ்வகைப் பொருள்களும் உடனடியாக முடிந்துவிடுகின்ற பொருள்களாகவே தேசியக் கணக்கு முறையில் வழமையாகக் கருதப்படுகின்றன. இதற்கேற்ப, நெடுவாழ்வு நுகர்ச்சிப் பொருள்களுக்காகக் குடும்பத்துறை செய்கின்ற செலவானது, தனியார் நுகர்ச்சிப் பகுப்பில் அல்லது செலவுப் பகுப்பில் அடங்குகின்றது.

குடும்பத்துறையினால் வாங்கப்படும் சில நெடுவாழ்வுப் பொருள்கள், குறித்த சில மரபுகளுக்கேற்ப, தேசிய மதிப்பீடுகளில் நுகர்ச்சிப் பொருள்களாகக் கருதப்படுவதில்லை. புதிய தொரு வீட்டினை வாங்குவதை ஈண்டு ஓர் உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். அது குடியிருப்பு நோக்கத்திற்காக வாங்கப்பட்டாலும், குறித்த ஓர் ஆண்டிற்கு கட்டப்படும் புதிய கட்டடங்கள் யாவும் மூலதனப் பொருள்களின் பகுப்பிலேயே அடங்கும்¹. மக்கள் வாங்குகின்ற புதிய வீடுகளைத் தனியார் நுகர்ச்சிப் பகுப்பில் உள்ளடக்குவதாயின், தேசிய செல்வம் பற்றி ஒருவர் தவறான கருத்தைக் கொள்வதற்கு இடமேற்படும். ஒரு நாட்டிலுள்ள வீடுகளினது தொகை, அந்த நாட்டிலுள்ள மொத்த மூலதனத்தில் ஒரு பெரும்பகுதியாக உளது. புதிய வீடுகளைக் கட்டுவதும், அவற்றை வாங்குவதும் மூலதனத் தொகையை அதிகரிக்கச் செய்கின்றன; ஆதலால், அவை முதலீடுகளேயாம்.

1. பழைய வீடுகளின் கொள்வனவு, சம்பந்தப்பட்ட ஆண்டிற்குரிய தேசிய வருமானத்தில் உள்ளடக்கப்படுவதில்லை. முடிந்துவிட்ட நெடுவாழ்வுப் பொருள்கள் எவையாக இருப்பினும், அவற்றின் கொள்வனவுச் செலவு முடிவுப்பொருளில் உள்ளடக்கப்படமாட்டாது.

மூலதனம் ஒரு முதன்மை உற்பத்திக் காரணியாகும். கிடைத்தற்கரிய மொத்த மூலதனம், தேசிய உற்பத்தி முயற்சிக்குத் துணைபுரிகின்றது. இவ்வழி, ஒரு நாட்டிற் கட்டப்பட்டுள்ள வீடுகளிலிருந்து குறித்த ஓர் உற்பத்தி உண்டாகின்றது. வாடகைக்கு விடப்படும் வீடுகளைப் பொறுத்த மட்டில், இந்த உற்பத்தியினது அளவை மதிப்பிடுவது மிகவும் எளிதே. அவை உற்பத்தி செய்யும் பெறுமானம், அவற்றுக்குக் இறுக்கப்படும் வாடகைக்குச் சமனாகும். ஆயின், சொந்தக்காரர்கள் குடியிருக்கின்ற வீடுகளைப் பொறுத்தமட்டிலோ, அத்தகைய கொடுப்பனவு எதுவும் கிடையாது. எனினும், இவ்வீடுகள் தொடர்பாகவும் ஒரு வாடகையினைச் சார்த்தி, அதன் அடிப்படையில் ஆண்டிற்குரிய உற்பத்தியினைக் கணித்துக் கொள்ளல்வேண்டும். இவ்வீடுகளுக்கு இவ்வாறு நிருணயிக்கப்படும் வாடகையும், இறுக்கப்படும் வாடகையும் நுகர்ச்சியில் ஒரு பகுதியேயாம்.

தேசிய வருமான மதிப்பீட்டின் பொருட்டு மூன்று முறைகளுள் எதைப் பயன்படுத்தினும், இந்த வாடகையை அதில் உள்ளடக்குதல் வேண்டும். வாடகையைச் சார்த்துதல் தொடர்பாக, இந்த விடயத்தைச் சிறப்பாகக் கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். சொந்தக்காரர்களே வசிக்கின்ற வீடுகளைப் பொறுத்தமட்டில், அவர்கள் தமக்கு ஒரு வாடகையை இறுத்துக் கொள்வதன்மூலம் குறித்ததொரு பெறுமானத்தைக் கூட்டுகிறார்கள் (புறத்தீட்டு முறை). அந்தப் பெறுமானத்தை அவர்கள் ஒரு வருமானமாகப் பெறுகிறார்கள் (வருமான முறை). அடுத்து, இந்த வருமானத்தை ஒரு நுகர்ச்சியாக அவர்கள் தமக்கு இறுத்துக் கொள்கிறார்கள் (செலவு முறை).

தனியார் நுகர்ச்சியும் பொது நுகர்ச்சியும் பொருள்களிலும் சேவைகளிலும் செய்யப்படும் நடப்புச் செலவினை உள்ளடக்குகின்றன. இதன் கருத்து யாதெனின், அரசுத்துறையின் பொது முதலீடுகள், கைமாற்றன் முறைக் கொடுப்பனவுகள் போன்ற வேறு செலவுகள் நடப்புச் செலவில் உள்ளடக்கப்படுவதில்லை என்பதேயாம். அரசினது பாதுகாப்பின் பொருட்டுச் செய்யப்படும் சகல செலவுகளையும் (படையினருக்குரிய கட்டடங்களின் பேரிலான செலவு நீங்கலாக) அரசாங்கத்தின் நடப்புச் செலவில் (அதாவது, நுகர்ச்சிச் செலவில்) உள்ளடக்கிக்கொள்வது, தேசியக் கணக்கு முறையைப் பொறுத்த மட்டிலே சருவதேச ரீதியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒரு மரபாகும் என்பதை ஈண்டு விசேடமாகக் குறிப்பிடல் வேண்டும்.

எனினும், கொள்வனவு செய்யப்பட்ட சில பொருள்கள் அதாவது, கடற்படையினருக்குரிய கப்பல்கள், தரைப்படைக்குரிய வாகனங்கள், பல்வகைப் போர்க்கருவிகள் ஆகியன - மதிப்பிடப்பட்ட ஓராண்டுக் காலத்தினும் கூடுதலான ஒரு காலத்திற்குப் பயன்படத்தக்கனவாம். ஆயினும், இவையும் பொது நுகர்ச்சிச் செலவுப் பகுப்பில் அடங்குகின்றன. ஏனெனின், நாட்டினது எதிர்கால உற்பத்தியின் அதிகரிப்பிற்கு வழி வகுக்கின்ற செலவுப் பகுப்பில் இவை அடங்காமையாலேயேயாம்.

மூலதன ஆக்கம்

வருமானப் பாய்ச்சலானது நாட்டிலுள்ள மூலதனக் கையிருப்பினால் உருவாகின்றது. ஏற்கவேயுள்ள மூலதனக்கையிருப்பைக் குறையச் செய்யாமல் அதிகரிக்கச் செய்கின்ற முடிவுப் பொருள்களினது தொகையே, ஓர் ஆண்டிற்குரிய மூலதன ஆக்கம் ஆகும். இதுவும், குறித்த ஒரு வகையான பாய்ச்சலேயாம். ஒரு சமூகம் எதிர்கால உழைப்பு ஆற்றலைப் பேணுவதற்கும், அதனை அதிகரிக்கச் செய்வதற்கும் இது துணைபுரிகின்றது.

ஒரு தனியொருவரின் விடயத்தை நாம் எடுத்துக் கொள்வோமாயின், அவர் தமது செல்வத்தை அதிகரிக்கச் செய்வதற்கு இரண்டு வழிகள் உண்டு என்பதைக் காண்போம். அவையாவன, (1) தம்முடைய பொருளாதார முயற்சிகளின் சிலவற்றை, மூலதனப் பொருள்களை நேரடியாக உற்பத்தி செய்வதற்கு அவர் பயன்படுத்துதல். (2) தம்முடைய வருமானத்தினும் குறைவாக நுகர்ச்சி செய்வதன்மூலம், அவர் தம் செல்வத்தை மறைமுகமாக அதிகரிக்கச் செய்தல் என்பனவாம். இவ்வாறே, ஒரு நாடும் அதனது செல்வத்தைப் பேணுவதற்கும் அதிகரிக்கச் செய்வதற்கும் இரு வழிகளைக் கையாளலாம். பௌதிக மூலதனப் பொருள்களின் உற்பத்தியில் அது நேரடியாக முதலீடு செய்தல் ஒரு வழியாகும். பிறநாடுகளிலிருந்து பொருள்களை வாங்கும்போது, ஏனைய நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யும் பொருள்களிலிருந்தும் சேவைகளிலிருந்தும் பெறுகின்ற வருமானத்தினும் குறைவான ஒரு தொகையை அது பயன்படுத்தத் தர இரண்டாவது வழியாகும்.

இவற்றுள் முதலாவது வழி உண்ணாட்டு மூலதன ஆக்கம் என வழங்கப்படும். ஏனெனின், பொருள்களின் உற்பத்தி நாட்டுக்குள்ளே நிகழ்கின்ற மையாலேயாம். இரண்டாவது வழியான மறைமுக மூலதன ஆக்கம், தேறிய பிறநாட்டு மூலதன ஆக்கம் என வழங்கப்படும். பொருள்கள், சேவைகளின் ஏற்றுமதிகளுக்கும் இறக்குமதிகளுக்கும் இடையிலுள்ள வேறுபாட்டிற்கு ஏற்ப, தேறிய பிறநாட்டு மூலதன ஆக்கம் சக அல்லது சய பெறுமானத்தை உடையதாக இருக்கும். உண்ணாட்டு மூலதன ஆக்கத்தை இரு பகுப்புக்களாக வகுக்கலாம். அவை, உண்ணாட்டு நிலையான மூலதன ஆக்கமும். பொருள்களின் கையிருப்புக்களுக்கிடையிலான வேறுபாடுகளுமேயாம்.

உண்ணாட்டு நிலையான மூலதன ஆக்கம் என்பது, நாட்டுக்குள் நிகழும் மூலதனப் பொருள்களின் உற்பத்தியேயாம். தெரு, கட்டடம் அல்லது பொறி போன்ற நெடு வாழ்வுப் பொருள்களின் உற்பத்தியைத் தவிர, குறித்த ஓர் ஆண்டில் மேற்கொள்ளப்படும் முயற்சிகள் உண்ணாட்டு நிலையான மூலதன ஆக்கப் பகுப்பிலேயே அடங்கும். நிலையான மூலதன ஆக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டிலுள்ள மிகவும் முக்கியமான ஓர் அம்சம் யாதெனின், இத்தகைய பொருள்கள் காலப்போக்கிற் பெறுமானத் தேய்வு அடைகின்றன என்பதேயாம். மதிப்பிடப்பட்ட ஒரு காலப்

பகுதியில் நிலையான மூலதனக்கையிருப்பு பயன்படுத்தப்பட்டு விடுதல் அல்லது தேய்வடைதல் பெறுமானத்தேய்வு எனப்படும், ஒரு பொருளானது பயன்பாட்டினால் மட்டுமன்றி, வழக்கற்றுப்போவதாலும், தீ, வெள்ளம், புவியதிர்ச்சி முதலியவற்றினால் சேதமடைவதாலும் பெறுமானத்தேய்வடையலாம். அதற்கு பதில் வைப்பதன்மூலம், மூலதனக்கையிருப்பினைக் குறைவடையைச் செய்யாது பேணலாம். ஆகையால், குறித்த ஓர் ஆண்டின்போது, நெடுவாழ்வு மூலதனப் பொருள்களில் ஒரு பகுதியானது தேய்வடைந்த மூலதனத்திற்குப் பதில்வைப்பதன் பொருட்டுப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது, குறித்த ஓர் ஆண்டில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற மூலதனப் பொருள்களினது தொகை, பதில் வைப்பதற்கு அவசியமான தொகையினும் கூடுதலாக இருந்தாற்றான், நிலையான மூலதன ஆதிக்கத்தைப் பொறுத்தமட்டில் இரண்டு எண்ணக்கருக்கள் உள். குறித்த ஓர் ஆண்டில் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்ற நிலையான மூலதனப் பொருள்களின் மொத்தத் தொகை, மொத்த உண்ணாட்டு நிலையான மூலதன ஆக்கம் எனப்படும். இதினின்றும் மூலதனத்தின் பெறுமானத்தேய்வினைக் கழித்தால், தேறிய உண்ணாட்டு நிலையான மூலதன ஆக்கத்தைப் பெறலாம். இவையிரண்டும், முறையே மொத்த உண்ணாட்டு முதலீடு, தேறிய உண்ணாட்டு முதலீடு எனவும் வழங்கப்படுகின்றன. மொத்த உண்ணாட்டு மூலதன ஆக்கத்திலே உண்ணாட்டு மூலதன ஆக்கம் "மொத்தமாக" உளதா? "தேறியதாக" உளதா? என்பதைப் பொறுத்து மொத்த மூலதன ஆக்கம் "மொத்தமாக" அல்லது "தேறியதாக" உள்ளது எனப் பகுக்கப்படுகின்றது. இந்தப் பகுப்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு, தேசிய உற்பத்தியானது (= வருமானம் = செலவு) மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி எனவும், தேறிய தேசிய உற்பத்தி எனவும் (= வருமானம் = செலவு) பிரிக்கப்படுகின்றது. முடிவுப் பொருளில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள மூலதனப் பொருள்களை நாம் "மொத்தமானவையாகக்" கொண்டால், மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியைப் பெறுவோம்; அவற்றைத் "தேறியவையாகக்" கொண்டால், தேறிய தேசிய உற்பத்தியைப் பெறுவோம்.

உண்ணாட்டு மூலதன ஆக்கத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ள மற்றைத்துறை, பொருள்களின் கையிருப்பில் உண்டாகும் மாற்றமேயாம். பொருளாதாரத்திலுள்ள மூலப்பொருள்களும், முற்றுப்பெறும் பொருள்களும்¹, முற்றுப் பெற்ற பொருள்களின் கையிருப்பில் உண்டாகும் மாற்றங்களும் இத்துறையில் அடங்கும். நிலையான மூலதன ஆக்கம் என்பது வேண்டுமென்றே செய்யப்படுவதாய் இருக்குமிடத்து, எதிர்பாராக் காரணங்களின் விளைவாகக் குறுந்தவணைத் தேவையிலும் வழங்கீட்டிலும் ஏற்படுகின்ற மாற்றங்கள் காரணமாக, பொருள்களினது கையிருப்பில் மாற்றங்கள் உண்டாகும்.

1. முற்றுப்பெறாத நிலையான மூலதனப் பொருள்கள் இவற்றில் அடங்கும். இப்பொருள்கள் நிலையான மூலதன ஆக்கத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன என்பது முன்பு குறிப்பிடப்பட்டது.

உண்ணாட்டு மூலதனவாக்கத்தை ஒரு முழுமையாகக் கொள்ளும் போது, அது தனியார் துறையில் அல்லது அரசாங்கத் துறையில் (பொதுத் துறையில்) ஏற்படக் கூடும்.

மூலதனவாக்கத்தின் அடுத்த முக்கியமான பிரிவு, தேறிய பிறநாட்டு முதலீடு அல்லது பொருள்கள் சேவைகள் ஆகியவற்றினது ஏற்றுமதிக்கும் இறக்குமதிக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாடு ஆகும். இந்தத் தேறிய பிறநாட்டு முதலீடானது வெளிநாடுகளிலே ஏற்படுவதனாலும், பெருமளவிற்கு இங்கு ஆராயப்படும் பொருளாதாரத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்கு வெளியிலுள்ள சத்திகளினால் பெரிதும் நிருணயிக்கப்படுவதனாலும், இதனை மொத்த மூலதனவாக்கத்திற்குரிய முற்றாக மாறுபட்ட ஒரு துறையாகக் கருதுதல் நியாயமாகும். மூலதனவாக்கத்திலே ஏற்றுமதிகளுக்கும் இறக்குமதிகளுக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாடு சேர்க்கப்படிவன், அது ஏற்றுமதிகளுக்கும் இறக்குமதிகளுக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாடு தேசிய உற்பத்தியின் ஒரு கூறாகும் என்ற பொருளை இது குறிக்கும். இந்த மதிப்பீட்டு முறைக்கான காரணங்களை ஆராய்தல் அவசியம்.

இக்காரணங்களைப் பல்வேறு முறைகளிலே பகுப்பாய்வு செய்யலாம். எனினும், இப் பகுப்பாய்வை எளிதிற புரிந்துகொள்கக் கூடிய முறையில் செய்யமுடியும். செலவு முறைமையின்படி தேசிய உற்பத்தியைக் கணிக்கும்போது, நுகர்வுக்காகவும் மூலதன வாக்கத்திற்காகவும் விற்பனை செய்யப்படும் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானத்தையே நாம் மதிப்பிடுகின்றோம். விற்பனையாகும் பொருள்கள் சேவைகள் ஆகியவற்றோடு இறக்குமதிகளையும் திண்ணமாகச் சேர்க்கவேண்டும். இவ்வழி, நுகர்வு, மூலதனவாக்கம் ஆகியவற்றிற்கான செலவினிருந்து இறக்குமதிகளின் செலவை நாம் கழிக்காதுவிடின் இருமுறை எண்ணீடு எனும் தவறைச் செய்தவராவோம். மறுபுறம், நாட்டுமக்கள் செய்யும் எந்தவொரு செலவோடும் ஏற்றுமதிப் பொருள்களுக்கான எந்தவொரு செலவும் சேர்க்கப்படாதிருப்பினும், ஏற்றுமதிப் பொருள்களும் சேவைகளும் இந்நாட்டிற்குள்ளே உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றன. இதற்கேற்ப, நாட்டு மக்களுக்கு ஏற்படும் செலவை ஏற்றுமதிகள் குறிக்கவில்லையாயினும், இச்செலவு தேசிய உற்பத்தியில் ஏற்படுகின்ற ஒரு செலவாகவே அமைகின்றது. ஆகவே, தேசிய உற்பத்தியைக் கணித்தற்கு இதனைக் கூட்டுவது அவசியமாகும். தேசிய உற்பத்தியானது நாட்டுமக்களுக்கு ஏற்படும் செலவிற்கன்றி, தேசிய உற்பத்திக்காகும் செலவிற்கே சமனாகும். வருமான அடிப்படையிலும் இதனை நோக்கின், இவ்வுண்மையை நிறுவமுடியும்.

முன்னர்க் குறிப்பிட்ட உண்மைகளை இலங்கையின் தேசியச் செலவை மனதிற கொண்டு வகைப்படுத்தலாம். 1974 ஆம் ஆண்டிற்கான விவரங்களை அட்டவணை 4.2 காட்டுகின்றது. அட்டவணை 4.2 இலே காட்டப்பட்டுள்ள மொத்தத் தேசியச் செலவு அட்டவணை 4.1 இலே சந்தை விலையின் கீழுள்ள மொத்தத் தேசிய உற்பத்திக்குச் சமனாகும் என்பதை நாம் காணலாம். மேலே விவரிக்கப்பட்ட "மொத்தம்", "தேறிய"

ஆகிய எண்ணக்கருக்களுக்கிடையேயான வேறுபாட்டை விளக்குதற்கு உதவுகின்ற நிலையான மூலதனத் தேய்மானம் தொடர்பான விவரங்களை, இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டில் பெறமுடியாது. அட்டவணை 4.2 இலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள தரவுகளிலிருந்து நாம் புதிதாகக் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டிய விடயம் ஒன்றுண்டு. கோடு 2(இ) இலுள்ள பிற நாட்டுத் தேறிய முதலீடும் சயப் பெறுமானமுமே அதுவாகும். இலங்கை

அட்டவணை 4.2

இலங்கையின் நடைமுறைச் சந்தை விலைப்படி மொத்தத் தேசியச் செலவு

மில்லியன் ரூபாய்	மொத்தத் தேறிய செலவின் நூற்று வீதம்		
1. நுகர்வு ...	19,471	90	
(அ) தனியார் ...	16,700		78
(ஆ) பொது ...	2,771		12
2. மூலதனவாக்கம் ...	1,998	10	
(அ) மொத்தத் தேசிய நிலையான மூலதனவாக்கம் ...	2,972		14
(ஆ) பொருள்களின் தொக்குகளிலுள்ள மாற்றங்கள் ...	1,182		0.7
(இ) தேறிய பிறநாட்டு முதலீடு ...	168		-5
3. மொத்தத் தேசிய செலவு (1 + 2) ...	21,469	100	100

ஆதாரம்: இலங்கை மத்திய வங்கியின் 1974 ஆம் ஆண்டறிக்கை.

இறக்குமதி செய்யும் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானம், இலங்கை ஏற்றுமதி செய்யும் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாக இருத்தலால், இந்தச் சயப் பெறுமானம் காணப்படுகின்றது.

தேசிய செலவிலே மொத்த மூலதனவாக்கம் 10 சதவீதமாக இருப்பினும், தேறிய பிறநாட்டு முதலீடு சயப் பெறுமானமுடையதாக இருத்தலால், நிலையான உண்ணாட்டு மூலதனவாக்கமானது மொத்தத் தேசிய செலவில் 14 சதவீதமாக இருக்கின்றது.

மொத்த உற்பத்தி: எட்டு மாற்றீட்டு எண்ணக்கருக்கள்

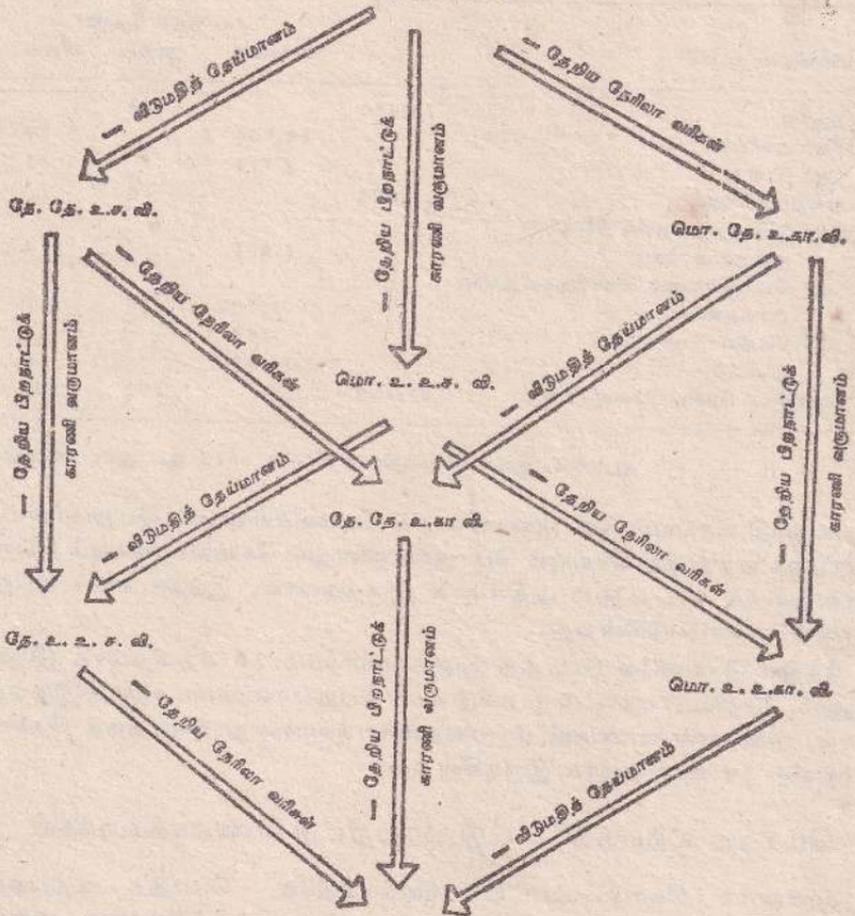
முன்னர்க் கொடுக்கப்பட்ட விளக்கத்திலே, மொத்த உற்பத்தி தொடர்பாக எட்டு எண்ணக்கருக்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. அவை பின்வருமாறு:

1. சந்தை விலையில் மொத்த உண்ணாட்டு உற்பத்தி.
2. காரணிச் செலவில் மொத்த உண்ணாட்டு உற்பத்தி.
3. சந்தை விலையில் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி.
4. காரணிச் செலவில் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி.
5. சந்தை விலையில் தேறிய உண்ணாட்டு உற்பத்தி.
6. காரணிச் செலவில் தேறிய உண்ணாட்டு உற்பத்தி.
7. சந்தை விலையில் தேறிய தேசிய உற்பத்தி.
8. காரணிச் செலவில் தேசிய உற்பத்தி.

அட்டவணை 4.2 இல் இவ்வெட்டு எண்ணக்கருக்களுக்குமிடையே யுள்ள தொடர்பு முறையாக எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது. இவை

படம் 4.2

மொ. தே. உ.ச. வி.



தேசிய உற்பத்தியின் எட்டு எண்ணக்கருக்களுக்கிடையே நிலவும் தொடர்புகள்

யனைத்தையுமே மெய்யுலகின் தேசிய உற்பத்திப் புள்ளி விவரங்கள் குறிப்பதில்லை. இவற்றுள், மிக முக்கியமான சில எண்ணக்கருக்களுக்கிடையிலான தொடர்புகள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

- (i) சந்தை விலையில் மொத்த உண்ணாட்டு உற்பத்தி + தேறிய பிற நாட்டுக் காரணி வருமானம் =
- (ii) சந்தை விலையில் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி — (உதவிப் பணங்கள் கழிக்கப்படும்போது) தேறிய நேரிலா வரிகள் =
- (iii) காரணிச் செலவில் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி = மூலதனத் தேய்மானம் =
- (iv) காரணிச் செலவில் தேறிய தேசிய உற்பத்தி
- (v) மேலே காட்டப்பட்டுள்ள உற்பத்தியானது தேசிய வருமானம் எனப் பொதுவாக வழங்கப்படும்.

தேசிய உற்பத்தி பயன்படுத்தப்படும் விதம்

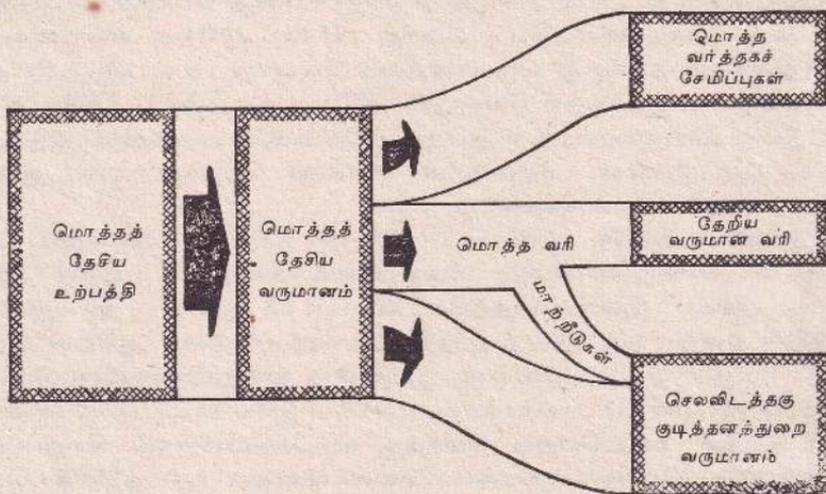
இனி, சந்தை விலையின்படியான மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி என வழங்கப்படும் நாட்டின் மொத்த உற்பத்தியானது பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு துறைகளிடையே எவ்வாறு பிரிக்கப்படுகிறது என்பதையும், இத்துறைகள் தங்களது வருமானத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்துகின்றன என்பதையும் ஆராய்தல் வேண்டும். கீழே உள்ள விளக்கத்திலே கூறப்பட்டுள்ள உண்மைகள், 4.4 ஆம் படத்தில் வரிப்படமுறையாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. தெளிவான விளக்கம் பெறுவதற்காக, இதனை ஐயந்திரிபறக் கற்றல் வேண்டும்.

இவ்விளக்கத்திலே, குறிப்பிடப்பட்ட ஒரு நாடு, உலகின் ஏனைய நாடுகளுடன் செய்துகொள்ளும் கொடுக்கல்வாங்கல்களைப் பற்றி ஆராயப்படவில்லை. இவ்விளக்கத்திலே வியாபாரத் துறை (அல்லது உற்பத்தித் துறை), குடித்தனத் துறை¹ அரசாங்கத் துறை ஆகியன தெளிவாக வேறுபடுத்தப்பட்டுள்ளன. இம்மூன்று துறைகளுக்குமிடையே நிகழும் கொடுப்பனவுப் பாய்ச்சல்கள் படம் 4.4 இலே காட்டப்பட்டுள்ளன. நாட்டிற்குள் நடைபெறும் மொத்த உற்பத்தியிலிருந்து பெறப்படும் வருமானம், பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் உற்பத்தியின் பெறுமானத்திற்குச் சமமாகும் என்பதை நாம் அறிவோம். தனிப்பட்டவர்கள் இவ்வருமானத்தைச் செலவிடும்போது, இவ்வருமானம் மேற்கூறியவாறு பொருளாதாரத்தின் முத்துறைகளையுஞ் சென்றடையும். இவ்வருமானம் எவ்வாறு பிரிக்கப்படுகின்றது என்பதைப் படம் 4.3 எளிதாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது. ஈட்டப்படும் வருமானத்தில் ஒரு பகுதி வரிகளாக அரசாங்கத்திற்கு இறுக்கப்படுகின்றது. வரிகள் மூலம் பெறும் வருமானத்திலிருந்து குடித்தனத் துறைக்குச் செலுத்தும் மாற்றீட்டுக் கொடுப்பனவுகளைக்

1. குடும்பத்துறை — Household Sector. இது குடித்தனத்துறை எனவும் வழங்கப்படும்.

கழித்தபின் அரசாங்கத்திட்டம் எஞ்சியிருக்கும் தேறிய வரி வருமானத்தை அது ஏனைய செலவுகளுக்காகப் பயன்படுத்தும். வருமான வரியைச் செலுத்திய பின்னர் தம்மிடம் எஞ்சியுள்ள வருமானத்தின் ஒரு பகுதியை வியாபாரிகள் நிலையான மூலதனத் தேய்மானத்திற்கான பதில் வைப்புக்காக ஒதுக்கிவைப்பர்; வருமானத்தின் மற்றொரு பகுதியோ பங்கிடை இலாபமாகச் சேமிக்கப்படும். படம் 4.3 இல் இத்தொகை மொத்த வியாபாரச் சேமிப்பு எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வியாபாரிகளாலே காரணிச் சொந்தக்காரரிடையே பங்கிடப்படும் வருமானமும், அரசாங்கத்தினால் குடித்தனத் துறைக்குச் செலுத்தப்படும் கைமாற்றன் முறைக் கொடுப்பனவுகளும் கையாளத்தகு வருமானமாக அமைகின்றன. இந்தக் கையாளத்தகு வருமானத்தின் ஒரு பகுதியைக் குடித்தனத் துறை பயன்படுத்தியபின் எஞ்சிய பகுதியைச் சேமித்துவைக்கும். மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பாய்ச்சல்கள் படம் 4.3 இல் இருப்பதைக் காட்டிலும் உண்மையில் மிகச் சிக்கலானவையாகும். இச்சிக்கல்களை இயன்றளவிற்கு கருத்திற் கொண்டே படம் 4.4 தயாரிக்கப்பட்டுள்ளது.

படம் 4.3



குடித்தனத் துறை, வியாபாரத் துறை, அரசாங்கத்துறை ஆகியவற்றின் வருமானப் பாய்ச்சல்கள்

இப்படத்திலே சந்தை விலையின்படியான மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியானது இம் மூன்று பாய்ச்சல்களின் ஒரு திரட்டாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. குடித்தனத் துறையின் நுகர்வு, மொத்த மூலதனவாக்கம், பொருள்களுக்காகவும் சேவைகளுக்காகவும் அரசாங்கம் செய்யும் செலவு ஆகியன இம்மூன்று பாய்ச்சல்களாம். பொருள்களினதும் சேவைகளின

தும் ஏற்றுமதிக்கும் இறக்குமதிக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாடு, தேறிய பிரநாட்டு முதலீடு என்று வழங்கப்படும். இந்தத் தேறிய பிரநாட்டு மூலதனமும், மொத்த மூலதனவாக்கத்தில் அடங்கும், இவ்வழி, சந்தை விலையின்படியான மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் ஒரு பகுதியாக அமைந்த பாய்ச்சல்கள் நேரில் வரிகளாக அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்தப்படும். அதே வேளையில், அரசாங்கம் பல்வேறு வழிகளாற் பெறும் வருமானத்தை உற்பத்தியாளருக்கு உதவிப் பணங்களாக வழங்கும். நேரில் வரிகளுக்கும் உற்பத்தி உதவிப் பணங்களுக்குமிடையேயுள்ள வேறுபாட்டை, சந்தை விலையின்படியான மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியிலிருந்து கழித்தால், காரணிச் செலவின்படியான மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியைப் பெறலாம். மேலே கொடுக்கப்பட்ட நேரில் வரிகள், அரசாங்கம் பெறும் தேறிய வரி வருமானத்தின் ஒரு பகுதியாகும் என்பதனை இப்படத்திலிருந்து அறியலாம். வியாபாரத்துறையானது காரணிச் செலவின்படியான மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியிலிருந்து நிலையான மூலதனத் தேய்மானத்திற்காக ஒதுக்கும் பகுதி, மொத்த வியாபாரச் சேமிப்பின் ஒரு பகுதியாகும். இதனைக் காரணிச் செலவின்படியான மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியிலிருந்து கழித்தால், காரணிச் செலவின்படியான தேறிய தேசிய உற்பத்தியை (= தேசிய வருமானத்தை)ப் பெறலாம். இதில் ஒரு பகுதியை வியாபாரிகள் பங்கிடை இலாபமாகச் சேமிப்பர். விடுமதித் தேய்மானத்தையும், பங்கிடை இலாபத்தையும் கூட்டுவதால் மொத்த வியாபாரச் சேமிப்பைப் பெறலாம்.

காரணிச் செலவின்படியான தேறிய தேசிய வருமானத்திலிருந்து (அல்லது தேசிய வருமானத்திலிருந்து) வியாபாரிகள் இலாபவரிகளையும் மற்றை சமூகக் காப்புறுதிக் கொடுப்பனவுகளையும் செலுத்துவர். வியாபாரிகள், நேரில் வரிகளைச் செலுத்திய பின்னரும், பங்கிடை இலாபங்களைக் கழித்த பின்னரும் எஞ்சியுள்ள நிலுவையைக் குடித்தனத் துறைக்கு வருமானமாக வழங்குவர். இந்த வருமானமே கூலி, வாடகை, வட்டி, பங்கிடப்பட்ட இலாபம் ஆகியவற்றின் ஏகமொத்தமாகும். குடித்தனத் துறையின் மொத்த வருமானமானது வியாபாரத் துறையிலிருந்து கிடைக்கும் இக் கொடுப்பனவுகளையும், அரசாங்கம் கொடுக்கும் ஓய்வூதியங்களையும், நுகர்வுக்கான உதவிப் பணங்கள் ஆகிய கைமாற்றக் கொடுப்பனவுகளையும் உள்ளடக்கியுள்ளது.

இவ்வாறு குடித்தனத்துறை பெறுகின்ற மொத்த வருமானத்தை, தன் விருப்பப்படி அது செலவிடமுடியாது. அனைத்திற்கும் முன்னர், குடித்தனத்துறை இவ்வருமாத்திலிருந்து தனியார் வருமான வரியைச் செலுத்த வேண்டும். இத் தனியார் வருமான வரியைச் செலுத்திய பின்னர் எஞ்சியிருக்கும் வருமானத்தையே குடித்தனத் துறை ஏனைய செலவுகளுக்குப் பயன்படுத்தும். இவ்வாறு எஞ்சியுள்ள வருமானத்தின் ஒரு பகுதி நுகர்வுக்காகப் பயன்படுத்தப்படும்; மற்றைப் பகுதி சேமிக்கப்படும். சந்தை விலையின்படியான மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் முதலாவது பாய்ச்சல், குடித்தன நுகர்வுச் செலவை உள்ளடக்கியுள்ளது. குடித்

தனச் சேமிப்புகளும், மொத்த வியாபாரச் சேமிப்புகளும் பொருளாதாரத்தின் மொத்த மூலதனவாக்கத்திற்குத் தேவையான மூலதனத்தை வழங்குகின்றன: இச்சேமிப்புகளைக் கொண்டு உருவாக்கப்படும் மூலதன வாக்கமானது மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியை உருவாக்கும் இரண்டாவது பாய்ச்சலாகும்.

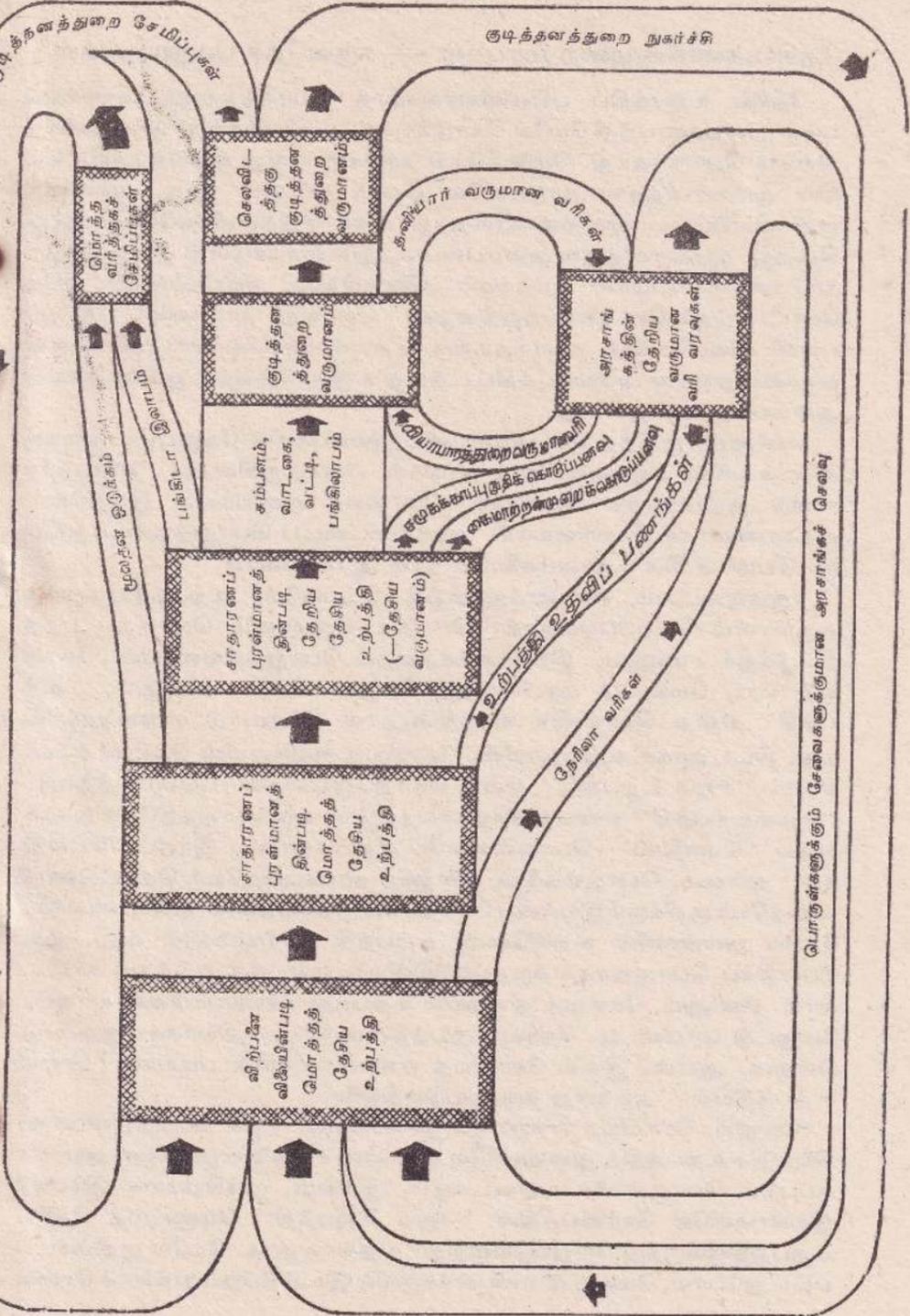
மொத்தத் தேசிய வருமானத்தை உருவாக்கும் மூன்றாவது பாய்ச்சல், அரசாங்கத்தின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலிருந்து பெறப்படுகின்றது.

ஈண்டு அரசாங்கம் (அ) பொருளாதாரத்தின் உற்பத்தியில் ஒரு பகுதியை வலுக் கட்டாயமாகக் கைப்பற்றும் ஒரு சாதனமாகவும்,

(ஆ) சிலருடைய வருமானத்தை (உதவிப் பணம் மூலம்) அதிகரித்தற்கு உதவும் ஒரு சாதனமாகவும்.

(இ) பொருளாதாரத்தில் உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்கள் சேவைகள் ஆகியவற்றின் ஒரு பகுதியைக் கொள்வனவு செய்யும் ஒரு சாதனமாகவும் செயலாற்றுகின்றது.

வியாபாரிகள் செலுத்தும் நேரில் வரிகளையும், இலாப வரிகளையும், சமூகக் காப்புறுதிக் கொடுப்பனவுகளையும் மாத்திரமன்றி, குடித்தனத்துறையிடமிருந்து அறவிடப்படும் வருமான வரியையும் கூட்டுவதன் மூலம், தேசிய உற்பத்தியிலிருந்து அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ளும் தொகையின் அளவைப் பருமட்டாகக் கணிக்கலாம். இத்தொகையிலிருந்து வியாபார, குடித்தனத் துறைகளுக்குச், செலுத்தப்படும் உதவிப் பணங்களையும், பல்வேறு கைமாற்றன் முறைக் கொடுப்பனவுகளையும் கழிப்பதன் மூலம் அரசாங்கத்தின் தேசிய வருமானம் பெறப்படும். ஆகவே, சேமிக்கப்பட்ட வருமான வரியின் ஒரு பகுதியையே, அரசாங்கம் உற்பத்தித் துறையின் பொருள்கள், சேவைகள் ஆகியவற்றின் ஒரு பகுதியைக் கொள்வனவு செய்தற்காகச் செலவிடுகின்றது. பொருள்கள், சேவைகள் ஆகியவற்றின்பேரில் அரசாங்கம் செலவிடும் பணம், தேசிய உற்பத்தியின் மூன்றாவது பாய்ச்சலாக அமைகின்றது.



தேசிய கணக்குமுறை மரபுகள் — சருவதேச வேறுபாடுகள்

தேசிய உற்பத்திப் புள்ளிவிவரங்களைத் தயாரித்தற்குக் கையாளப்படும் முறைகள் பற்றி மேலே கொடுக்கப்பட்ட விளக்கம் நாடுகள் அனைத்திற்கும் பொருந்தாது. மேலைத்தேய நாடுகள் என்று வழங்கப்படும் உலகின் முதலாளித்துவ நாடுகளிலே பின்பற்றப்படும் மரபு, முன்னர்க் குறிப்பிடப்பட்ட முறைமையிலிருந்து மிகச் சிறிதளவிலேயே வேறுபடுகின்றது. முதலாளித்துவ அமைப்பை ஏற்றுக்கொண்டுள்ள குறைவிருத்தி நாடுகள் முக்கியமான அம்சங்கள் அனைத்திலும், அடிப்படையில் அதே கோட்பாடுகளையே பின்பற்றுகின்றன. பல்வேறு நாடுகளின் தேசியப் புள்ளி விவரங்களைத் தயாரித்தற்கு உதவும்வகையில் மரபுமுறையான ஒரு பொதுவான அமைப்புத்திட்டத்தை உருவாக்குதற்கு ஐக்கிய நாட்டு அமையம் முயன்றுள்ளது.

எனினும், குறித்த சில அடிப்படை இயல்புகளில் வேறுபட்ட பாங்குகளை உலகின் சமூகவுடைமை நாடுகள் பின்பற்றுகின்றன என்பதனை ஈண்டு குறிப்பிடுதல் வேண்டும். சோவியத் ரூஷியாவை இதற்கோர் உதாரணமாகக் கொள்ளலாம். அந்த நாட்டைப் பொறுத்தமட்டிலுமே முக்கியமான சில உண்மைகளையே நாம் ஆராய்வோம்.

சமூகவுடைமை எண்ணக்கருவிற்கு ஏற்பவுமே, உற்பத்தியிலிருந்து வருமானம் பெறப்படுவதால், மொத்த வருமானம் மொத்தப் புறத்தீட்டுக்குச் சமனாகும். இந்த அம்சத்தைப் பொறுத்தவரையில், சோவியத் மரபு மேனாட்டு மரபிலிருந்து வேறுபடவில்லை. எனினும், “உற்பத்தி” என்ற சொல்லின் கருத்திலேதான் வேறுபாடு காணப்படுகின்றது. திட்டமாகக் கூறுவதாயின், சோவியத் ரூஷியாவின் தேசியக் கணக்காளர் “சமூக உற்பத்தி” என்ற சொற்றொடரையே பயன்படுத்துவர். “சமூக உற்பத்தி” என்பது நிகழ்காலத்திலோ வருங்காலத்திலோ நுகரக் கூடிய “பொளதிகப்” பொருள்களையே குறிப்பதாகும். இந்தப் “பொளதிகத்” தன்மை, பொருள்களைக் கண்ணாற் காண்பதையோ தொட்டுணருவதையோ குறிக்கும் இயல்பை மாத்திரமே குறிப்பதில்லை. உதாரணமாக, தேசிய வளங்களின் உதவியோடு உற்பத்தி செய்யப்படும் வலு, ஒரு பொளதிகப் பொருளாகக் கருதப்படுகின்றது என்பதை எடுத்துக் காட்டலாம். எனினும், சேவைத் துறையில் உற்பத்தி செய்யப்படுவன யாவும், மேனாட்டு மரபின்படி, தேசிய உற்பத்தியின் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுகின்றன. ஆயின், இவை சோவியத் எண்ணக்கருவின் படியான “சமூக உற்பத்தியில்” அவ்வாறு கருதப்படுவதில்லை.

மேலும், சோவியத் எண்ணக்கருக்களின்படி, சமூக உற்பத்தியானது; பொளதிக உற்பத்தித் துறைகளிலே மக்களின் சமூக உழைப்பினால் தயாரிக்கப்படும் பொருள்களை உள்ளடக்கும். இவ்வழி, முக்கியமான இரண்டு இயல்புகளிலே சோவியத்தின் “சமூக உற்பத்தி” மேனாட்டுத் தேசிய உற்பத்தியிலிருந்து வேறுபடுகின்றது. முதலாவதாக, மேலே குறிப்பிடப்பட்டதுபோல, மேனாட்டு எண்ணக்கருவில் இடம்பெறும் எல்லாச் சேவை

களுமே சோவியத்தின் எண்ணக்கருவில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படுவதில்லை. இரண்டாவதாக, மேனாட்டு எண்ணக்கருவில் உழைப்பு, மூலதனம், நிலம், ஆள்வினைமை ஆகிய நான்கு முதனிலை உற்பத்திக் காரணிகள் உள்ளபோதும், சோவியத்தின் எண்ணக்கருவில் “சமூக உழைப்பு” என்ற ஒரேயொரு காரணியே உண்டு.

சோவியத்தின் மொத்தச் சமூக உற்பத்தியில், மேனாட்டு முறையைப் போல, முடிவுப் பொருள் மட்டுமன்றி இடைநிலைப் பொளதிகப் பொருள் களும் இடம் பெறும். இவ்வழி, சோவியத்தின் மொத்த உற்பத்தி இரட்டிப்பாக இடம்பெறுகின்றது. நிலையான மூலதனத்தின் தேய்மானத்திற்காகவும், இடைநிலைப் பொருள்களுக்காகவும், எதுவுமே கழிக்கப்படாததே இதற்குக் காரணமாகும். இவ்விரண்டு அம்சங்களுக்காகவும் ஒரு தொகையைக் கழித்தபின் பெறப்படும் சோவியத்தின் தேறிய சமூக உற்பத்தியானது மேனாட்டு மரபின்படியான தேறிய தேசிய உற்பத்திக்கு ஓரளவு சமனாகின்றது. ஆயினும், சோவியத்தின் மொத்த உற்பத்தியிலே “சேவைகள்” இடம்பெறாமையால், இவ்விரண்டு எண்ணக்கருக்களும் அனைத்து அம்சங்களிலும் ஒன்றையொன்று ஒத்தவையல்ல என்பதைக் கவனித்தல் வேண்டும்.

பொழிப்பு

நிச உலகிற்கு காணப்படும் சிக்கல்கள் எவையுமற்ற ஒரு சாதாரணப் பொருளாதாரத்திலே உற்பத்தியின் இரு துறைகளிலும், குடித்தனத் துறையிலும் நிகழும் கொடுக்கல்வாங்கல்களை முதலாவது விவரித்தோம். பின்னர், ஒரு பொருளாதாரத்தின் பல்வேறு கொடுக்கல்வாங்கல்களை “கைமாற்றப் பிரிவு”, “உற்பத்திப் பிரிவு” எனப்படும் இரு பிரிவுகளில் வகைப்படுத்தினோம். இதன் பின், உற்பத்திக் கொடுக்கல்வாங்கல்களை இடைநிலை உற்பத்திக் கொடுக்கல் வாங்கல் என்றும் முடிவுப் பொருள் கொடுக்கல்வாங்கல் என்றும் மேலும் இருபிரிவாகப் பிரித்துக் காட்டினோம். மேலே கொடுக்கப்பட்டுள்ள ஏனைய கொடுக்கல்வாங்கல் வகைகளில் இடம்பெறும் முடிவுப் பொருள்களுடன் தொடர்புடைய கொடுக்கல்வாங்கல்களை மட்டும் மதிப்பிடுவதன் மூலம் ஒரு நாட்டில் உற்பத்தியாகும் முடிவுப் பொருளுற்பத்திகளினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானத்தை அறியலாம். ஒரு நாட்டின் மொத்த உற்பத்திப் பெறுமானத்தை அறிவதற்கு மூன்று வழிகளுண்டு. அவையாவன:

- (அ) முடிவுப் பொருள்களின் பேரிலான செலவைக் கூட்டுதல்.
- (ஆ) பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் உற்பத்திக்காகப் பெற்ற வருமானக் காரணிச் சேவைகளைக் கூட்டுதல்.
- (இ) பொருளாதாரத்திலுள்ள பல்வேறு கம்பனிகளுடைய முடிவுப் பொருள்களின் பெறுமானங்களைக் கூட்டுதல்.

முடிவுப் பொருள்களின் பெறுமானங்களைக் கூட்டும்போது, ஒரே தொகை பலமுறை கூட்டப்படுவதைத் தவிர்த்தல் வேண்டும். உரிய கம்பனிகளுடன் சேர்க்கப்பட்ட பெறுமானத்தை மட்டுமே கணக்கிடுக வேண்டும்.

ஒரு நாட்டினுடைய மொத்த உற்பத்தியின் பெறுமானம், ஒன்றிற் கொண்டு சிறிதளவில் வேறுபடும் பல்வேறு அளவீட்டு முறைகளின் அடிப்படையில் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. மொத்த உற்பத்தியை ஆராய்தற்குப் பயன்படுத்தப்படும் எண்ணக்கருக்களுக்கிடையேயுள்ள வேறுபாடுகள் இவ்வத்தியாயத்திலே தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வெண்ணக்கருக்களாவன:

(அ) உண்ணாட்டு எண்ணக்கருவும் தேசிய எண்ணக்கருவும்.

(ஆ) உற்பத்தியின் பெறுமானத்தைக் கணிப்பது தொடர்பாக சந்தை விலை எண்ணக்கருவும் காரணிச் செலவு எண்ணக்கருவும்.

(இ) 'மொத்தம்', 'தேறிய' என்பனபற்றிய எண்ணக்கருக்கள்.

மொத்த உற்பத்தி தொடர்பான எட்டு எண்ணக்கருக்களும் அவற்றிற்குரிய தொடர்புகளும் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளன.

ஈண்டு, தேசிய உற்பத்தி உருவாகும் துறைகளும், பல்வேறு செலவினங்களும் இலங்கை பற்றிய தகவல்களுக்கு ஏற்ப விவரிக்கப்பட்டுள்ளன. தேசிய உற்பத்தியின் பல்வேறு பாய்ச்சல்களைக் காட்டவும் அவை உருவாகும் வகையை விளக்கவும் தரப்பட்டுள்ள படமானது சிக்கலுடையதாக இருந்தாலும், மிகப் பயனுள்ளதாகும்.

1. M. Yanovsky – Anatomy of Social Accounting Systems, Chapman And Hall, London 1945.
2. W. Beekerman – National Income Analysis, Weedefeld and Nicolsan, London 1965.
3. J. R. Hicks – Social Frame Work, Clarendon Press, Oxford 1971.
4. Richard and Gievanna Stone – National Income and Expenditure, Bower and Bower, London 1964.
5. United Nations: A System of National Account, New York 1961, (ST/STAT/SER/F/Z)
6. C. L. Schulze – National Income Analysis, Prentice Hall Inc., New Jersey 1963.

புறநாடு

புதிதான பதிப்பு

மிகவும் பயனுள்ள

கிணறுகளை மீட்டுவது

பணமும் வங்கித்தொழிலும்

தற்காலப் பொருளாதாரமொன்றிலே தொழிற்பகுப்பு மிக முக்கியமானதோர் அம்சமாகியுளது என்பதையும், அதன் விளைவாகப் பரிமாற்று அதன் இன்றியமையாக் கூறுகளுள்ளொன்றாகியுளது என்பதையும் முதலாம் அத்தியாயத்தில் நாம் பார்த்தோம். எனினும், மிகவும் குன்றையான விருத்தியினை யுடைய ஒரு பொருளாதாரத்தைத் தவிர, வேறு எப்பொருளாதாரத்திலும் பரந்ததொரு பண்டமாற்று முறைமை நிலவுவதனை நாம் பார்க்க முடியாது. பண்டமாற்று முறைமைக்குப் பதிலாக, விற்பனையின் பொருட்டு உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்கள் பணமாக மாற்றப்படுகின்றமையையும், விரும்பிய வேறு பொருள்களை வாங்குவதற்கு அப்பணம் பயன்படுத்தப்படுவதையுமே நாம் அங்குக் காண்கிறோம். உற்பத்திக் காரணிகளின் உடைமையாளர்கள் காரணிச் சேவைகளை உற்பத்தியாளருக்கு விற்றுத் தமக்குத் தேவையான பொருள்களைப் பணத்திற்கு வாங்குகின்ற சந்தர்ப்பத்திலும், பணம் ஓர் ஊடகமாக இடைத்தரக் கட்டத்திலே பயன்படுத்தப்படுகின்றது. சில பொருளாதாரங்களிலே, கிராமியத்துறையைப் பொறுத்தமட்டில், கொடுப்பனவிற்காகப் பொருள்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்கள் உண்டு. சேவைக்குக் கூலி கொடுத்தல், பயிர்ச் செய்கையின் பொருட்டுக் காரணிகளைக் குத்தகைக்கு விடல். கடன் கொடுத்தல் போன்ற சந்தர்ப்பங்களிலேயே கொடுப்பனவிற்காகப் பொருள்கள் அங்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இத்தகைய பொருளாதாரங்களிலுமே பணம் பரந்த அளவிற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது; பொருளாதாரம் விரிவடைகின்றபோது, பணத்தின் உபயோகமும் அதிகரிக்கின்றது. இவ்வழி, தற்காலப் பொருளாதாரத்திலே பணம் முக்கியமானதோர் இடத்தைப் பெறுகின்றது. ஆகையால், பணத்தின் இயல்பு பற்றியும், அதனுடைய விளைப்பாடுகள் பற்றியும், பணத்திற்குள்ள தேவை பற்றியும், பணத்தின் வழங்கிடுபற்றியும் பெரிதும் விரிவாக ஆராய்தல் முக்கியமாகும். இவ்விடயங்களை இந்த அத்தியாயத்தில் விரிவாக ஆராய்வோம்.

கொடுப்பனவைச் செய்யும்போதும், கடனைத் தீர்க்கும்போதும் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்ற எதனையும் பணமாகக் கொள்ளலாம். இலங்கைப் பொருளாதாரத்திலே, ஒருபுறம் உலோக நாணயமும் தாள் நாணயமும், மறுபுறம் காசோலைகளும், கொடுப்பனவு செய்வதற்காகவும் கடன்களைத் தீர்ப்பதற்காகவும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. வேறு பொருளாதாரங்களிலும், காசோலைகளோடு தாள் நாணயமும் உலோக நாணயமும் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. மனித நாகரிகத்தின் வளர்ச்சி பற்றி நாம்

படிக்கும்போது, வெவ்வேறு கட்டங்களில் வெவ்வேறு பொருள்கள் பணமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டமையைக் காண்கிறோம். உதாரணமாக, குறிப்பிட்ட சில காலப் பகுதிகளின்போது ஆடு, மாடு போன்ற விலங்குகளும், சிப்பிகளும், மணிக்கல் போன்ற பொருள்களும், பின்னர் இரும்பு, செம்பு, வெள்ளி, பொன் என்பனவும் பணமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. அண்மைக் காலத்திலேயே, தாள் நாணயம் பரந்த அளவிற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றது. அதற்கு முன்னர், பணமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட அப்பொருள்களுக்கு உள்ளமர் பெறுமானம் இருந்தது. அதாவது, அவை பணமாகப் பயன்பட்டமையோடு, ஓரளவு நேர்ப் பயன்பாட்டை உடையனவாகவும் இருந்தன. ஆயின், பல நாடுகளிலே பணமாக இன்று பயன்படுத்தப்படுகின்ற தாள் நாணயத்திற்கும் உலோக நாணயத்திற்கும் வங்கிப் பணத்திற்குமோ எனின், உள்ளமர் பெறுமானம் கிடையாது; அவை பெயரளவுப் பெறுமானத்தையே உடையன. கொடுப்பனவு செய்வதற்காகவோ கடனைத் தீர்ப்பதற்காகவோ காசோலையைக் கொடுக்கும் போது, காசோலை கொடுப்பவரின் கணக்கில் வைப்புச் செய்யப்பட்ட பணத்திலிருந்து ஒரு பகுதி காசோலை பெறுபவருக்கு மாற்றீடு செய்யப்படுகின்றது.

ஆகையால், வங்கியில் வைப்புச் செய்யப்பட்ட பணந்தான் உண்மையிற் பணமாகக் கொள்ளப்படுகிறதேயன்றி, காசோலை அல்ல, வங்கி வைப்புக்கள் பலவகைப்படுவன: அவற்றில் ஒரு வகையைத்தான் அதாவது, காசோலை மூலம் வேறொருவருக்கு மாற்றீடு செய்யத்தக்க வகையைத்தான் நாம் பணமாகக் கொள்கிறோம். இந்த வகையைச் சேர்ந்த வங்கி வைப்புக்கள், நடப்புக் கணக்கின் பேரிலான தேவை வைப்புக்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. மறுபுறம், காசோலை கொடுப்பதன்மூலம் ஒரு சேமிப்பு வைப்பிலிருந்து பணத்தை மாற்றீடு செய்ய முடியாதாயால், இத்தகைய ஒரு வைப்பினைப் பணமென்று நாம் கொள்வதில்லை. காசோலை மூலம் மாற்றீடு செய்யத்தக்க வங்கி வைப்புக்கள் மட்டுமே வங்கிப் பணமாகக் கொள்ளப்படலாம் என்பது மேலே குறிப்பிட்டவற்றினின்றும் தெளிவாகின்றது.

முன்பு குறிப்பிட்ட தாள் நாணயம், உலோக நாணயம், வங்கி வைப்புக்கள் என்பன பணமாக உபயோகிக்கப் பயன்படுவன என்பதைத் தவிர அவை உள்ளமர் பெறுமானமற்றவையாக இருக்கின்றமையால், வேறு எந்தத் தேவைக்கும் அவற்றைப் பயன்படுத்த முடியாது. இது, பணத்திற்கேயுரிய ஒரு தனிச் சிறப்பியல்பாகும். இதனை வேறு வகையாகக் கூறின், ஒரு பொருளுக்கு உள்ளமர் பெறுமானம் உண்டு என்பதற்காக நாம் அதனைப் பணம் என ஏற்பதில்லை; அதனைக்கொண்டு வேறு பொருள்களை வாங்கலாம் என்பதற்காகவே ஏற்கிறோம். கொடுப்பனவிற்காகப் பணத்தை ஒருவர் ஏற்கும்போது, அது தம்முடைய தேவையொன்றினை நேரடியாகப் பூர்த்தி செய்யவல்லது என்பதற்காக அதனை ஏற்பதில்லை: அதனைச் செலவு செய்வதன் மூலம் தாம் விரும்பிய எப்பொருள்களையும் வாங்கமுடியும் என்று நம்புவதாலேயே அதனை ஏற்கிறார்.

எனவே, எந்தக் கொடுப்பனவையும் செய்வதற்குப் பணம் செல்லுபடியானது என்று பொதுவாகக் கொள்ளப்படுகின்றமையாலேயே நாம் பணத்தை அதனளவில் ஏற்றுக் கொள்கிறோம். தாள் நாணயங்களையும் உலோக நாணயங்களையும் நாம் பணமாக ஏற்றுக்கொள்வதற்கு மற்றுமொரு காரணம் என்னவெனின், எந்தக் கொடுப்பனவிற்கும் அவற்றைச் சட்ட இறுமதியாக¹ அரசாங்கம் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளமையேயாம். எனினும், சட்டப்படி செல்லுபடியாகவுள்ள பணமானது கொடுப்பனவு செய்யும்போது சிலவேளைகளில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாது போலகாம். உதாரணமாக, மெய்ப்பொருள்களின் விலை விரைவாக அதிகரிக்கும் போது பணத்தின் கொள்வனவு வலு விரைவாக வீழ்ச்சியுறும். அப்போது, கொடுப்பனவு ஊடகமாக வேறு பொருள்களைப் பயன்படுத்துவதற்குப் பொதுமக்கள் தூண்டப்படுவர். முதலாம் உலகப் போருக்குப் பின் சேர்மனியிற் பணவீக்கம் ஏற்பட்டபோது (அதாவது, விலைமட்டம் விரைவாக அதிகரித்த போது), அக்காலத்திற் சட்ட இறுமதியாகவிரந்த பணம் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை; இதன் விளைவாக, அது புழக்கத்தினின்றும் அகற்றப்பட்டது.

பணத்தின் வினைப்பாடுகள்

தற்காலப் பொருளாதாரமொன்றிலே பணத்திற்கு நூன்கு பிரதான வினைப்பாடுகள் உண்டு என்பதை நாம் கண்டு கொள்ளலாம். அவை வருமாறு:—

1. பணம் ஒரு பெறுமான அளவையாகத் தொழிற்படுகின்றது

அதாவது, ஒரு கணக்கலகாக அல்லது ஓர் அளவையலகாகப் பணம் தொழிற்படுகின்றது. பண்டமாற்று முறைமையைப் பொறுத்தமட்டிலே, பொருள்களை எந்த விகிதத்திற் பரிமாறிக் கொள்ளவேண்டும் என்பது ஒவ்வொருவருக்கும் தெரிந்திருத்தல் வேண்டும். ஒரு பொருளை விற்பதற்கும், விரும்பிய வேறு பொருள்களை வாங்குவதற்கும் இப் பொருள் களுக்கிடையேயுள்ள பரிமாற்று வீதத்தை ஒருவர் அறிந்து கொள்ள வேண்டும். இப்பொருள்களின் பெறுமானத்தை மதிப்பிடுவதற்குக் கணக்கலகு இல்லாவிடின், பரிமாற்று வீதத்தை அறிவது மிகவும் கடினமாக இருக்கும். ஒரு பொருளையோ இரு பொருள்களையோ மட்டும் பொறுத்தவரையிலோ எனின், பிரச்சினை அத்துனை பெரிதாக இருக்கமாட்டாது. எனினும், பல பொருள்கள் இருப்பின், இப்பொருள்கள் ஒவ்வொன்றுக்குமிடையேயுள்ள பரிமாற்று வீதங்களைக் கணிப்பது நேரத்தையும் வேலையையும் உள்ளடக்குகின்ற சிக்கலான ஒரு காரியமாகும். சந்தைக்குச் செல்லும் ஒருவர், ஓர் இருத்தல் பாணின் விலை எத்தனை கொத்து அரிசிக்குச் சமம் என்பதையும், ஓர் இருத்தல் சீனியின் விலை எத்தனை போத்தல் தேனுக்குச் சமம் என்பதையும், ஒரு சட்டையின் விலை எத்தனை இருத்தல் நூலுக்குச் சமம் என்பதையும், ஒரு போத்தல் பாலின் விலை

1. சட்ட இறுமதி - Legal tender.

எத்தனை இருத்தல் புண்ணுக்குக்குச் சமம் என்பதையும் தெரிந்து வைத்திருக்கவேண்டுமெனின், அவர் எத்தகைய சங்கடத்திற்குள்ளாக நேரிடும் என்பதை நாம் நன்கு கற்பனை செய்து கொள்ளலாம். தற்காலப் பொருளாதாரமொன்றில் ஆயிரக்கணக்கான பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யப்படுகின்றமையால், பொதுவான ஒரு கணக்கலுகின்றி அப்பொருள்களுக்கிடையேயுள்ள பரிமாற்று வீதத்தை அளவிடுவது மிகவும் கடினம். பணத்தை ஒரு பொது அளவு கோலாகப் பயன்படுத்தின், பொருள்கள் யாவற்றினதும் பெறுமானத்தைப் பண அடிப்படையிற்கணிப்பதும் பொருள்களை எளிதாகப் பரிமாறிக்கொள்வதும் சரீர்த்தியமாக இருக்கும். பொருளாதார அபிவிருத்தியடைந்த போதும், அதனைத் தொடர்ந்து சிக்கல் பல அதிகரித்தபோதும், சமூகம் பிடிப்படியாகப் பல உத்திகளைக் கையாண்டது. அவற்றுள் ஒன்று, பணத்தை ஒரு பெறுமான அளவையாகப் பயன்படுத்தலாகும். பணம் ஒரு பெறுமான அளவையாகப் பயன்படுத்தப்படும் போது, வர்த்தகக் கொடுக்கல் வாங்கல்களிற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்ற அதே அலகாக அஃது இருத்தல் அவசியமன்று. ஒருவகைப் பணம் பெறுமான அளவையாகப் பயன்படுத்தப்படும்போது, வேறுவகைப் பணம் கொடுக்கல் வாங்கல்களுக்குப் பயன்படுத்தப்படலாம். உதாரணமாக, கிராமப்புறங்களிலே 'சிலிங்' ஒரு பெறுமான அளவையாகப் பயன்படுத்தப்பட்டபடினும், கொடுப்பனவுகள் ரூபாய் சதக் கணக்கிலேயே இறுக்கப்படுகின்றன. இவ்வாறே, சட்ட அறிஞர்களுக்குரிய கட்டணங்கள் 'கினி'யில் மதிப்பிடப்பட்டபடினும், அவர்களுக்குரிய கொடுப்பனவுகள் ரூபாய் சதக் கணக்கிலேயே இறுக்கப்படுகின்றன. ஆகையால், பணமானது பெறுமான அளவை என்ற வகையில் வெறும் எண்ணக் கருவேயாம்.

2. பணம் பரிமாற்று ஊடகமாகத் தொழிற்படுகின்றது

தொழிற்பகுப்பினது பின்தொடர்பாகவுள்ள பரிமாற்றிலே, ஒருவகைப் பொருள்களுக்காக வேறுவகைப் பொருள்களைப் பரிமாற்றம் செய்வதாயின்—அதாவது, பண்டமாற்று முறைமையைக் கடைப்பிடிப்பதாயின்—பல இடர்ப்பாடுகள் தோன்றும். பொருள்களைப் பரிமாற்றம் செய்யும்போது, பொருள்களைப் பண்டமாற்றுச் செய்வதற்குத் தயாராகவுள்ள மக்கள் சரியாக வந்து வாய்க்கவேண்டும். உதாரணமாக, ஒருவர் நெல்லை விற்ப்புக் கத்தியொன்றினை வாங்க விரும்புகின்ற ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே, உண்மையான பொருட் பரிமாற்றம் நிகழவேண்டுமாயின், கத்தியை விற்ப்பு நெல்லை வாங்குவதற்கு விரும்புகின்ற வேறொருவரை அவர் சந்தித்தல்வேண்டும் இவ்வாறாக, பரிமாற்றம் செய்வதற்குரிய தேவை இரு சாராருக்கும் உண்டாதல் வேண்டும். இது, தேவைகளின் இரட்டைப் பொருந்துகை எனப்படும். எனினும், தேவைகளின் இத்தகைய இரட்டைப் பொருந்துகை மிகவும் அருமையாகவே நிகழும். அத்தகைய சந்தர்ப்பம் வரும்வரையும் உற்பத்தியாளர்கள் தம்முடைய பொருள்களைப் பெருந்தொகையாகக் கள்ஞ்சியப்படுத்தி வைத்திருக்க

வேண்டும்; அன்றியும், இப்பொருள்களைப் பரிமாற்றம் செய்வதற்குப் பொருத்தமான மக்களைத் தேடுவதில் அதிக நேரத்தை விரயஞ் செய்யவும் வேண்டும், தேவைகளின் இரட்டைப் பொருந்துகை எழுகின்ற சந்தர்ப்பங்களிற்றானும், பரிமாற்றம் செய்வதற்குரிய பொருள்களின் கரியான அளவுகள் பற்றிப் பிரச்சினைகள் உண்டாகும். நெல்லிற்காக ஒருதைப் பண்டமாற்றுச் செய்ய விரும்புகின்ற ஒருவர், ஓர் எருதிற்காக நெல்லைப் பரிமாற்றுச் செய்ய விரும்புகின்ற மற்றொருவரைச் சந்திக்கின்றார் என்று கொள்வோம். நெல் வைத்திருப்பவர், எருதின் பெறுமானத்தில் அரைப் பங்குக்குச் சமமான அளவு நெல்லையே வைத்திருப்பின், பரிமாற்றம் நிகழமுடியாது; ஏனெனின், அரை எருதை விற்பது சாத்தியமில்லை. எனவே, ஒரு பொருளிற்ரு வேறொரு பொருளைப் பரிமாற்றம் செய்ய முயல்வதற்குப் பதிலாக, ஒரு பொருளை முதலிலே பணத்திற்கு விற்று, அப்பணத்தைக் கொண்டு விரும்பிய நுகர்ச்சிப் பொருள்களை வாங்கினால், பரிமாற்று மிகவும் எளிதாக இருக்கும். பணத்தைப் பரிமாற்று ஊடகமாகப் பயன்படுத்தும்போது நிகழ்வது இதுவே. பொருள்களின் பரிமாற்றம் நடைபெறுவதைப் பொறுத்தமட்டில், பணத்தினது தலையீடு காரணமாக, தேவைகளின் இரட்டைப் பொருந்துகை நிகழ்வதையோ, பரிமாற்றம் செய்யப்படவேண்டிய பொருள்களின் அளவு பற்றி உடன்பாடு ஏற்படுவதையோ அவசியமற்றதாக்கி விடுகின்றது. மேலும், பணத்தின் பிரயோகமானது வர்த்தகக் கொடுக்கல் வாங்கல்களிற் செலவிடப்படும் நேரத்தையும் உழைப்பையும் குறைத்து விடுகின்றது.

3. பணம் பெறுமானக் களஞ்சியமாகத் தொழிற்படுகின்றது

பணத்தைப் பயன்படுத்துவது, செல்வத்தைக் களஞ்சியப்படுத்துகின்ற வழிகள் பலவற்றுள் ஒன்றாகும். ஒருவர் தாம் உழைக்கும் வருமானத்தை உடனடியாகச் செலவழிக்காது எதிர்காலத்திற் பயன்படுத்துவதற்காகச் சேமிக்க விரும்புவாராயின், அவ்வருமானத்தைப் பணவடிவில் வைத்திருப்பதே மிகவும் எளிதான வழியாகும். செல்வத்தைப் பொருள்களின் வடிவிற்கு களஞ்சியப்படுத்துவதிலே பல்வேறு இடர்ப்பாடுகளும் வசதியின்மைகளும் உண்டு. களஞ்சியப்படுத்துவதற்குப் பரந்த இடம் அவசியம். ஒரு பொருளின் அளவும் நிலையும் காலப்போக்கில் மாறக்கூடும். மேலும், களஞ்சியப்படுத்தப்பட்ட பொருள்களை விற்று வேறுவகைப் பொருள்களை வாங்குவதற்குச் சடுதியான ஒரு தேவை ஏற்படும்போது, விற்கப்படவிருக்கும் பொருள்களுக்குச் சந்தையிலே போதிய தேவை இராது போகலாம்: அல்லது, சந்தையில் அவை அப்போது மிகவும் குறைந்த விலைக்கே விற்கப்படலாம். ஆயின் பணத்தைக் களஞ்சியப்படுத்துவதற்கோ, பரந்த இடம் தேவையில்லை; மேலும், பணத்தை உடனடியாக வேறு பொருள்களாக மாற்றுவதும் சாத்தியமே.

4. பிற்போட்ட கொடுப்பனவுகளுக்குரிய ஒரு நியமமாகப் பணம் தொழிற்படுகின்றது

இந்த விளைப்பாட்டினை, முதலாவது குறிப்பிட்ட விளைப்பாட்டிலே அதாவது, பெறுமானத்தைக் கணிப்பதற்குரிய ஓர் அலகு என்பதிலே அடங்குவதாகக் கொள்ளலாம். இந்த விளைப்பாட்டிலுள்ள ஓரையொரு வேறுபாடு, எதிர்காலத்திற் செய்யப்படவிருக்கும் கொடுப்பனவுத் தொகையினை நிருணயிப்பதற்குப் பணம் பயன்படுத்தப்படுகின்றது என்பது மட்டுமேயாம். ஒரு கொடுக்கல் வாங்கலைப் பொறுத்தமட்டிலே ஓர் எதிர்காலக் கொடுப்பனவு சம்பந்தப்பட்டிருக்கும்போதும், பிற்போட்ட கொடுப்பனவிற்குரிய ஏற்பாட்டுடன் ஓர் ஒப்பந்தம் செய்யப்பட்டிருக்கும் போதும், எதிர்காலத்திற் செய்யப்படவிருக்கும் கொடுப்பனவின் பெறுமானத்தை வெளிப்படுத்தும் ஓர் அலகாகப் பணம் பயன்படுத்தப்படுகின்றது.

ஒரு கடனைப் பெறும்போது செய்துகொள்ளப்படுகின்ற ஒப்பந்தத்தை, நல்லதோர் உதாரணமாக ஈண்டுக் குறிப்பிடலாம். இத்தகையதொரு கடன் கொடுக்கல் வாங்கலிலே, மூலதனத்தையும் அதன் பேரிலான வட்டியையும் பிந்திய ஒரு தவணையிற் செலுத்துதற்கு ஒப்பந்தஞ் செய்யப்படுகின்றது. கடன்கள் சம்பந்தப்பட்ட வேறு கொடுக்கல் வாங்கல்களைப் பொறுத்தமட்டிற்றாலும், இத்தகைய ஒப்பந்தங்கள் செய்யப்படலாம். இங்கே குறிப்பிட்ட விளைப்பாடுகளை அவதானிக்கும்போது, பணமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற எந்தவொரு பொருளும் குறித்த சில தனிச் சிறப்புப் பண்புகளை உடையதாயிருத்தல் வேண்டும் என்பது தெளிவாகின்றது. பரிமாற்று ஊடகமாக ஒரு பொருளைப் பொதுவாக ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமெனில், அஃது எளிதல் எடுத்துச் செல்லத்தக்கதொன்றாக இருத்தல் வேண்டும். மேலும், அஃது எளிதிற் களஞ்சியப்படுத்தத் தக்கதாக இருத்தலும் அவசியமே. இன்று பயன்படுத்தப்படுகின்ற தாள் நாணயம், உலோக நாணயம், வங்கிப் பணம் ஆகியன, இதுகாலவரையும் பயன்படுத்தப்பட்ட எந்த வகைப் பணத்தையும் பார்க்கிலும் அதிகம் வசதியானவையாம். விலங்குகளும், இரும்பும், மற்றும் பாரமான உலோகங்களும் கடந்த காலத்திற் பணமாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட போது, அவற்றைக் கொண்டுசெல்வதிலும் களஞ்சியப்படுத்துவதிலும் எத்தகைய இடர்ப்பாடுகளை எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்திருக்கும் என்பதை ஒருவர் நன்கு புரிந்து கொள்ளலாம். குறித்த சில சந்தர்ப்பங்களில், உலோக நாணயங்களையும் தாள் நாணயங்களையும், களஞ்சியப்படுத்துவதும் கொண்டு செல்வதும் ஒரு பிரச்சினையாக இருக்கக்கூடும். பணவீக்கக் காலத்தை ஈண்டு ஓர் உதாரணமாகக் குறிப்பிடலாம். நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட சேர்மானியப் பணவீக்கத்தின்போது, சிறுதொகையான சில்லறைப் பொருள்களை வாங்குவதற்குப் பெருந்தொகையான பணத்தைக் கொண்டுசெல்வது அவசியமாகும் அளவிற்குப் பண்டங்களின் விலைமட்டம் அதிகரித்திருந்தது என்று கூறப்படுகிறது. சேர்மனியில் நிகழ்ந்தது

போன்ற அத்தகைய ஒரு நிலைமையிலே, குறித்த அப்பணத்தில் மக்கள் விரைவாக நம்பிக்கையை இழப்பர். ஆகையால், அப்பணத்திற்குப் பதிலாக வேறுவகைப் பணம் பயன்படுத்தப்படும். பணத்திற்கு இருக்க வேண்டிய மற்றுமொரு பண்பு "யாதெனின், அஃது எளிதல் அடையாளம் கண்டுகொள்ளத்தக்கதாகவும், மோசடி செய்வதற்கு வாய்ப்பளிக்காததாகவும் இருத்தல் வேண்டும் என்பதேயாம். மேலும், தேவையை உண்டாக்கத்தக்க அளவிற்கு அருமைப்பாடானதாகவும் அஃது இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறிராவிடினும், விரும்பியபோதெல்லாம் எவரும் தமது சொந்தப் பணத்தை ஆக்கிக்கொள்ளலாமெனினும், கொடுக்கல் வாங்கல்களிலே வேறொருவரின் பணத்தை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டார்கள். அன்றியும், ஒவ்வொருவரும் பணத்தை ஆக்க முடியுமெனின், அஃது ஓர் அருமைப்பாடான பொருளாக இருக்கமாட்டாது. எனவே, ஏராளமாகக் கிடைக்கத்தக்க பொருளாக இருத்தலின், அஃது ஓர் இலவசப் பொருளாகி விடும். இத்தகையதொரு நிலைமையில், அதற்கு ஒரு பெறுமானமும் இருக்கமாட்டாது.

பண வழங்கீடு

ஒரு பொருளாதாரம் தொழிற்படுவதற்கு அவசியமான பண வழங்கீடு பற்றி நாம் ஆராய்வது முக்கியமாகும். ஒருபுறம் தாள் நாணயமும் உலோக நாணயமும், மறுபுறம் வங்கிப் பணமும் (அதாவது, தேவை வைப்புகளும்) தற்காலப் பொருளாதாரமொன்றிற் பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பதனை முன்னர் விளக்கினோம். மத்திய வங்கி வெளியிடும் தாள் நாணயங்களிலும் உலோக நாணயங்களிலும் ஒரு பகுதி அரசாங்கத்திடமும், வேறொரு பகுதி வங்கிகளிடமும், எஞ்சிய பகுதி பொது மக்களிடமும் இருக்கும். அவ்வாறே தேவை வைப்புகளைப் பொறுத்த மட்டிலேயும், ஒரு பகுதி அரசாங்கத்திடமும் வர்த்தக வங்கிகளிடமும் அவற்றின் பெயரில் இருப்ப, எஞ்சிய தேவை வைப்புகள் பொதுமக்கள் வசம் இருக்கும். பணத்தையும் (தாள் நாணயத்தையும் உலோக நாணயத்தையும்) தேவை வைப்புகளையும் பொறுத்தமட்டில், பொதுமக்களின் பெயரில் உள்ள அப்பகுதி மட்டுமே நாட்டின் பண வழங்கீடாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. 1974 ஆம் ஆண்டு திசெம்பர் மாத இறுதியில் இலங்கையிலிருந்த பண வழங்கீடு, 295 மில்லியன் ரூபாயாகும். இதில் 154 மில்லியன் ரூபாய் அல்லது 52.3 சதவீதமான பணம் மக்களிடமுள்ள சட்ட இறுமதியாகவும் (தாள் நாணயமும் உலோக நாணயமும்), 141 மில்லியன் ரூபாய் அல்லது 47.7 சதவீதமான பணம் பொது மக்களின் பெயரில் வங்கிகளிலுள்ள தேவை வைப்புகளாகவும் இருந்தன. அமெரிக்க ஐக்கியநாடு, இங்கிலாந்து, மேற்கு சேர்மனி போன்ற அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளிலே, வங்கிப் பண விகிதமானது ஏனைவகைப் பணங்களைப் பொறுத்தமட்டில் மிகவும் அதிகமாக உள்ளது. உதாரணமாக, அமெரிக்க ஐக்கிய நாட்டில் அது 80 சதவீதமாக உள்ளது. இலங்கையோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும்போது, அந்த நாட்டிற் காசோலைகள் மிக

வும் பரந்த அளவிற்கு பயன்படுத்தப்படுகின்றமையே இதற்குக் காரணம் ஆகும். ஒரு நாட்டின் பண வழங்கீட்டிலே சட்ட இறுமதியும் ஒரு பகுதியாக இருத்தலின், சட்ட இறுமதியை வெளியிடுவதற்கு நேரடியாகப் பொறுப்பு வகிக்கும் அதிகாரச் சபையே, பண வழங்கீட்டில் ஒர் பகுதியாக அடங்கும் இப்பணத் தொகையினை நிருணயிக்கின்றது. தற்காலப் பொருளாதாரங்களிற் சட்ட இறுமதியை வெளியிடும் ஏகபோகவாழ்மையை அரசாங்கம் கொண்டுள்ளபோதிலும், சம்பந்தப்பட்ட நாட்டிலுள்ள மத்திய வங்கியே இந்த உரிமையைப் பயன்படுத்துகின்றது. பண வழங்கீட்டினைப் போதிய அளவு அருமைப்பாடான மட்டத்திற் பேணுதற்கு, சட்ட இறுமதியை வெளியிடும் இவ்வதிகாரம் அரசுக்கு உரியதாக இருத்தல் முக்கியமாகும். எவ்வாறாயினும், சுற்றோட்டத்திலுள்ள பணத் தொகையினைக் கட்டுப்படுத்துவது மத்திய வங்கியின் கடமையாதலால், இம்மத்திய வங்கியின் வினைப்பாடுகள் பற்றி ஆராய்வது அவசியம். மறுபுறம், பணவழங்கீட்டின் ஏனைப் பகுதி வர்த்தக வங்கிகளிடமிருந்து வருவதால், இவ்வங்கிகள் பற்றி ஆராய்வதும் அவசியமே. வர்த்தக வங்கிகளின் வினைப்பாடுகளும், மத்திய வங்கியின் கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்பட்டுள்ளன. ஆதலால், வர்த்தக வங்கிகள், மத்திய வங்கி ஆகியவற்றின் வினைப்பாடுகள் பற்றி இந்த அத்தியாயத்தின் எஞ்சிய பகுதியில் ஆராயப்படும். முதலாவது வர்த்தக வங்கிகளின் வினைப்பாடுகள் பற்றி நாம் ஆராய்வோம்.

வணிக வங்கிகளின் வினைப்பாடுகள்

① தேவை வைப்புகளையும் அவற்றின் பேரிற் பிறப்பிக்கப்படும் காசோலைகளையும் பேணுகின்ற வர்த்தக நிறுவகங்களையே நாம் ஈண்டு வர்த்தக வங்கிகள் என்று கொள்கிறோம். வணிக வங்கிகளின் பிரதான வினைப்பாடுகள் இவையே. வர்த்தக வங்கிகள் ஆற்றுகின்ற பிற வினைப்பாடுகளும் உள். அரசாங்கத்திற்கும் ஆள்வினைஞர்களுக்கும்¹ நுகர்வோருக்கும் கடன்கொடுத்தல், சேமிப்பு வைப்புகளைப் பேணுதல், வங்கிக் கட்டளைகளை விற்றல், பயணத்தர் காசோலைகளை மாற்றுதல் ஆகியனவே அவை. எனினும், பொருளாதாரத்தின் ஏனை நிதி நிறுவகங்களும், சேமிப்புக் கணக்குகளைப் பேணுதல், கடன் கொடுத்தல் ஆகிய சுற்றிற் குறிப்பிட்ட பணிகளை ஆற்றுகின்றன. உதாரணமாக, இலங்கைத் தேசியச் சேமிப்பு வங்கியும் நிதிக் கம்பனிகளும் இப்பணிகளில் ஈடுபட்டுள்ளன. எனினும், ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட நிதி நிறுவனங்களில் எவையுமே, தேவை வைப்புகளையோ, இவ்வவைப்புகளின்பேரிற் பிறப்பிக்கப்படும் பணக் காசோலைகளையோ பேணுவதில்லை. ஆகையால், தேவை வைப்புகளைப் பேணுதல், ஒரு வணிக வங்கியின் பிரதான பண்புக் கூறுகளுளொன்று என நாம் கொள்ளலாம். எனவே, நாட்டிலுள்ள மொத்தப் பணத் தொகையிற் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு பகுதியை வழங்கிடு செய்வது வணிக வங்கியொன்றின் முக்கியமான ஒரு வினைப்பாடாகும்.

ஆள்வினைஞர், முயற்சியாளர் - Entrepreneurs

1974 ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் இலங்கைப் பொருளாதாரத்திலே 11 வணிக வங்கிகள் இருந்தன. இவற்றில் 3 வங்கிகள் இலங்கைக்குரிய வங்கிகளாக இருப்ப, 8 வங்கிகள் பிரித்தனுக்கும் இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் உரியவையாக இருந்தன. எனினும், இவ்வங்கிகளின் 457 கிளை வங்கிகளில் 449 கிளை வங்கிகளும், மொத்தத் தேவை வைப்பாகிய 356 மில்லியன் ரூபாயிலே 304 மில்லியன் ரூபாயும் இலங்கைக்குரிய வங்கிகளுக்குச் சொந்தமானவையாக இருந்தன. கிளை வங்கிகளிற் பெரும்பாலானவையும் இலங்கைக்குரிய மூன்று வங்கிகளின் வங்கி வைப்புகளும் 'இலங்கை வங்கிக்கும்' 'மக்கள் வங்கிக்கும்' சொந்தமானவையாக இருந்தன.

ஒரு வர்த்தக வங்கியிலுள்ள தேவை வைப்புகளினது தொகையை நிருணயிக்கும் காரணிகளை அறிந்து கொள்வதற்கு, கற்பனை வங்கியொன்றின் வினைப்பாடுகளை ஆராய்வது ஒரு வழியாகும். 'அ' வங்கியானது வங்கித் தொழில்களை ஆரம்பித்துள்ளது என்று கற்பித்துக்கொள்வோம். மேலும், அஃது ஒரு கூட்டுத்தொகு வங்கி¹ எனவும் — அதாவது, அவசியமான ஆரம்ப மூலதனப் பங்கானது பொதுமக்களுக்குப் பங்குகளை விற்பதன் மூலம் பெறப்படுகின்றது எனவும் — கொள்வோம். பங்குகளின் மூலம், 1,00,000 ரூபாயைக் கொண்ட மூலதனம் பெறப்பட்டது எனவும், கட்டடங்களிலும் ஏனைச் சாதனங்களிலும் 50,000 ரூபாய் செலவிடப்பட்டது எனவும் கொள்வோம். வங்கித் தொழில் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோதிருந்த சொத்துகளையும் பரிப்புக்களையும்² 5.1 இயக்க அட்டவணையிற் காட்டப்பட்டுள்ள ஐந்தொகையிலே கண்டுகொள்ளலாம். (குறித்த ஒரு தேதியிலே, ஒரு வியாபார நிறுவகத்திற்குள்ள சகல சொத்துகளும் பரிப்புகளும் — அதாவது, அந்நிறுவகத்திற்கு உடைமையாகவுள்ள சகல சொத்துகளும், ஏனையோர்க்கு அது கொடுக்க வேண்டியுள்ள கடன்களும் — ஓர் ஐந்தொகையிற் காட்டப்படும் என்பதை ஈண்டு நினைவுறுத்திக் கொள்ளல் வேண்டும்.)

அட்டவணை 5.1

பரிப்புகள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
பங்கு மூலதனம்	100,000	காசு	50,000
		ஏனைச் சொத்துகள்	50,000
	100,000		100,000

கூட்டுத்தொகு வங்கி - Joint Stock Bank

பரிப்பு - Liability; இது முன்னர் பொறுப்பு எனவும் வழங்கிற்று.

இந்த ஐந்தொகையில் ஏனைச் சொத்துகள் என்று குறிப்பிடப்பட்டிருப்பவை, வங்கியால் வாங்கப்பட்ட கட்டடங்களையும் சாதனங்களையும் குறித்து நிற்கின்றன. இப்போது, பொது மக்களின் கொடுக்கல் வாங்கல்களுக்காக வங்கி திறந்து வைக்கப்படுகிறது என்று நாம் கற்பித்துக்கொள்வோம்.

அப்போது, மக்கள் இவ்வங்கிக்குச் சென்று புதிதாகக் கணக்கு வைப்பர்; அல்லது வைப்புச் செய்வர். கணக்குகள் அல்லது வைப்புகள் பிரதானமாக இரு வகைப்படும். அவை, நடப்புக் கணக்குகள் அல்லது தேவை வைப்புகளும், சேமிப்பு கணக்குகள் அல்லது தவணை வைப்புகளுமேயாம். வங்கி காசாக வைத்திருக்கவேண்டிய வைப்புகளே அல்லது வைப்புச் செய்திருப்பவர் கேட்கும்போது கொடுக்கவேண்டிய வைப்புகளே, நடப்புக் கணக்குகள் அல்லது தேவை வைப்புகள் எனப்படும். (இது முதற்கொண்டு, நடப்புக் கணக்குகள் என்ற சொற்றொடருக்குப் பதிலாக தேவை வைப்புகள் என்ற சொற்றொடரை நாம் பயன்படுத்துவோம்.) காசோலை பிறப்பிப்பதன் மூலம் தேவை வைப்புகளை ஏனையோருக்கு மாற்றிடு செய்யலாம். காசோலை என்பது, வைப்பு வைத்திருப்பவர் தம் முடைய வைப்பில் ஒரு பகுதியை வேறு ஒருவருக்கு மாற்றிடு செய்வதற்காக வங்கிக்குப் பிறப்பிக்கின்ற ஓர் ஆணையே என்பதனை நாம் ஈண்டு முக்கியமாகக் கவனித்தல் வேண்டும். காசோலை மூலம் பணத்தை மாற்றிடு செய்யலாம் என்பதாலேயே, தேவை வைப்பானது நாட்டின் பண வழங்கீட்டில் ஒரு பகுதியாகக் கருதப்படுகிறது. எனினும், சேமிப்புக் கணக்குகளை அல்லது தவணை வைப்புகளை (இது முதற்கொண்டு, தவணை வைப்புகள் என்ற சொற்றொடரையே நாம் பயன்படுத்துவோம்.) நாம் மாற்றிடு செய்ய முடியாது. தவணை வைப்புகளைக் காசாக மாற்றுவதற்கு முன், வங்கிக்குச் சட்டப்படி அறிவித்தல் கொடுக்கவேண்டும். ஆயினும், போட்டி தாரணமாக, உரிய அறிவித்தலின்றியே தவணை வைப்புகளைக் காசாக மாற்றுவதற்கு வங்கிகள் தயாராகவுள்ளன. மேலும், இத்தகைய வைப்புகளுக்கு வங்கிகள் வட்டியும் கொடுக்கின்றன. எனினும், காசோலை மூலம் இத்தகைய வைப்புகளை மாற்றிடு செய்ய முடியாதாகையால், நாட்டின் பண வழங்கீட்டில் ஒரு பகுதியாக இவை கருதப்படுவதில்லை. ஆராய்ச்சியை எளிதாக்குவதன் பொருட்டு, எம்முடைய கற்பிதமான வங்கியின் தொழிற்பாடுகளைத் தேவை வைப்புகளோடு மட்டும் வரையறை செய்து கொள்வோம். வங்கித் தொழிற்பாடுகள் தொடங்கியவுடன் பொது மக்கள் 1,00,000 ரூபாயை வங்கியிலிட்டுத் தேவை வைப்புகளை ஆரம்பிக்கின்றனர். இச்சம்பவம் நிகழ்ந்ததும், வங்கியின் பண வழங்கீடு 1,00,000 ரூபாயால் அதிகரிக்கின்றது; அதேவேளையில், தேவை வைப்புகளினது தொகையும் 1,00,000 ரூபாயால் அதிகரிக்கின்றது. இப்பணம் இப்போது வங்கியின் கைகளில் இருப்பதால், ஐந்தொகையின் வலப்பக்கத்திலே சொத்துகளின் கீழ் அது பதியப்படுகிறது. அட்டவணை 5.2 இல் இது காட்டப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 5.2

பரிப்புக்கள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
தேவை வைப்புக்கள்	1,00,000	கையிருப்பிலுள்ள காசு	1,50,000
பங்கு மூலதனம்	1,00,000	ஏனைச் சொத்துகள்	50,000
	2,00,000		2,00,000

எனினும், வங்கியின் தொழிற்பாடுகள் வைப்புக்களைப் பேணுவதோடு முடிந்துவிடுவதில்லை. அவற்றை இவ்வாறு வரையறை செய்வதும் சாத்தியமன்று. முதலாளித்துவப் பொருளாதார மொன்றில், இலாபமீட்டும் நோக்குடனேயே ஒரு வங்கி நிறுவப்படுகின்றது. ஆதலால், இந்த நோக்கினைக் கருத்திற் கொண்டு வங்கிகள் தங்களுடைய முயற்சிகளை அமைத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். வங்கி வைப்புக்களைப் பேணுவதற்கும், இவ் வைப்புக்களை ஏனையோர்க்கு மாற்றீடு செய்தவற்குமென, வைப்பு வைத்திருப்பவர்களிடமிருந்து சிறு தொகையொன்றினை வங்கி சில வேளைகளிற் கட்டணமாகப் பெறலாம். அவ்வாறு பெறின், அது வங்கிக்கு வருவாயை ஈட்டித் தருகின்ற ஒரு வழியாக இருக்கும். எனினும், மேலும் அதிக வருவாயைப் பெறுகின்ற வாய்ப்பும் வங்கிகளுக்கு உண்டு. வங்கிகளில் வைப்புச் செய்யப்பட்ட பணத்தை, வருமானத்தை ஈட்டித் தரும் முதலீடுகளில் இடுவதன் மூலம் வங்கிகள் அதிக வருமானத்தைப் பெறலாம். எனினும், இங்கு ஒரு பிரச்சினை எழுகின்றது. சகல வைப்புக்களையும் பொறுத்தமட்டிலே, கேட்கப்பட்ட எந்தச் சமயத்திலும் அவற்றைக் காசாகக் கொடுக்க வங்கிகள் கடமைப்பட்டுள்ளனவாகையால், வங்கிகளிடம் வைப்புச் செய்யப்பட்ட பணத்தை அவை அப்படியே பேணுதல் அவசியமல்லவா? என ஒருவர் வினவலாம். அவை அவ்வாறு பேணின், வருமானமீட்டும் முயற்சிகளில் முதலீடு செய்வதற்கு அவற்றிடம் பணம் இருக்க மாட்டாது. மேற்குறித்த பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணும்போது, கொடுக்கல் வாங்கல்களைப் பொறுத்தமட்டில் இத்தேவை வைப்புக்களை முதலிற் பணமாக மாற்றாமலேயே கொடுப்பனவுகள் செய்யப்படலாம் என்பதை நாம் நினைவிருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும். வங்கியில் வைப்புச் செய்திருப்பவர் ஒரு கொடுப்பனவைச் செய்யும்போது, வங்கிக்குச் சென்று, பணத்தை எடுத்து, அங்குக் கொடுப்பனவு செய்வதில்லை; பதிலாக, அவர் ஒரு காசோலையையே எழுதுகிறார். காசோலையைப் பெறுபவர் காசோலை கொடுப்பவரின் வங்கியுடன் வங்கித் தொழிற் ரெடர்பு வைத்திருப்பவராயின், காசோலையைக் கொடுத்துப் பணம் பெறுவதற்குப் பதிலாக (அதாவது, காசோலையைப் பணமாக மாற்றுவதற்குப் பதிலாக), அவர் அதனைத் தம்முடைய கணக்கில் வைப்புச்

செய்வார். எனவே, இக் கொடுக்கல் வாங்கலின் விளைவாக வங்கியிலுள்ள பணத்தொகையும், வைப்புகளும் மாற்றமடைவதில்லை. கொடுக்கல் வாங்கல்களைப் பொறுத்தமட்டிலே காசோலைகள் எத்துணை அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றனவோ, அத்துணை குறைவாக, வங்கிகளிலிருந்து பணம் எடுக்கப்படும். காசோலைகளை வங்கி எந்தச் சமயத்திலும் பணமாக மாற்றிக் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கும் என்ற நம்பிக்கை காசோலையைப் பயன்படுத்துவோர்க்கு உண்டு. இந்த நம்பிக்கையே, பணக் கொடுக்கல் வாங்கல்களில் அவர்கள் காசோலைகளைப் பயன்படுத்துவதற்கும் வங்கியிலுள்ள தங்கள் வைப்புகளைக் காசாக மாற்ற விரையாது அவற்றைத் தொடர்ந்து பேணுவதற்கும் அவர்களுக்கு ஊக்கமளிக்கின்றது. கேட்கும்போது வைப்புகளைப் பணமாக மாற்றுகின்ற ஆற்றல் வணிக வங்கிகளுக்கு உண்டு எனும் இந்த நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே வங்கித்தொழின் முயற்சிகள் நடைபெறுகின்றன. இந்த நம்பிக்கை நிலைபெற்றுள்ள வரையும், வங்கிகளானவை தங்களுடைய தேவை வைப்புகளுக்குச் சமமான தொகையைக் காசாக வைத்திருக்க நிர்ப்பந்திக்கப்படுவதில்லை. தேவை வைப்புகளில் ஒரு பகுதியை மட்டுமே குறித்த ஒரு சந்தர்ப்பத்திற் காசாக மாற்றுவதற்குக் கோரிக்கை எழுவதனால், அத்தொகைக்குச் சமமான ஒரு காசொதுக்கத்தை வங்கி பேணுவது போதுமானது. இவ்வாறு வங்கியில் வைக்கப்பட்டுள்ள பணத்தொகை காசொதுக்கம் (அல்லது காசு விகிதம்) எனப்படும். உலகிலுள்ள பெரும்பாலான நாடுகளின் வங்கித் தொழின் முயற்சிகள், இங்கிலாந்தில் முதற்கண் படிமுறை வளர்ச்சியெய்திய பாரம்பரியங்களையே அடிப்படையாகக் கொண்டவை. இங்கிலாந்தின் வணிக வங்கித்தொழிற் பாரம்பரியங்களினது வளர்ச்சியின் ஆரம்பக் கட்டங்களில், வைப்புச் செய்திருப்போரின் கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றும் பொருட்டு, வங்கி பேணவேண்டிய குறைந்த பட்சக் காசொதுக்கத்தை நிருணயிப்பதற்கு உதவியாக இருந்தது அனுபவமேயாம். இங்கிலாந்திலுள்ள வணிக வங்கிகளின் அனுபவத்தின் பிரகாரம், தேவை வைப்புகளின் பெறுமானத்தில் 10 சதவீதத்திற்கும் 11 சதவீதத்திற்கு மிடைப்பட்ட பெறுமானத்தைக் கொண்ட காசொதுக்கம் போதுமானதாக இருந்தபடியால், வங்கித் தொழில் நடவடிக்கைகளில் அத்தகைய தொகையைக் கொண்ட ஒரு காசொதுக்கமே பாரம்பரியமாகப் பேணப்பட்டு வந்துள்ளது. (1974 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 8 சதவீதமாக அது குறைக்கப்பட்டுள்ளது.) எனினும், உலகிலுள்ள பெரும்பாலான நாடுகளில், ஒரு வணிக வங்கி வைத்திருக்கவேண்டிய காசொதுக்கத்தின் அளவானது சம்பந்தப்பட்ட நாட்டின் நாணயச் சட்டங்களாலே நிருணயிக்கப்படுகின்றது. உதாரணமாக, இலங்கையைப் பொறுத்தமட்டிலே, காசொதுக்கத்தின் 10 சதவீதத்திற்கும் 40 சதவீதத்திற்குமிடையே நிருணயிக்கின்ற அதிகாரம் மத்திய வங்கிக்கு அளிக்கப்பட்டது. வங்கிகளின் நாணய முறையையும், பொதுவாக நாட்டின் நாணய முறைமையையும் பாதுகாப்பதற்காகவும், காசொதுக்கத்தை ஒரு கருவியாகக்

கொண்டு வணிக வங்கிகளை மத்திய வங்கி கட்டுப்படுத்துவதற்காகவுமே, காசொதுக்கம் சட்டத்தால் நிருணயிக்கப்படுகிறது என்பதனை நாம் பின்னர் அறிந்து கொள்ளலாம்.

சுண்டு, மூன்றுவகைக் காசொதுக்கங்களைக் குறிப்பிடலாம். அவை, சட்டத்தாற் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்ற காசொதுக்கமும், வங்கிகள் வைத்திருக்கும் காசொதுக்கமும், மேலதிக அல்லது மிகை ஒதுக்கமும் ஆகும். மேலே குறிப்பிட்டவாறு, நாட்டின் நாணயச் சட்டத்தால் விதிக்கப்படுகின்ற காசொதுக்கம் அல்லது மத்திய வங்கியால் நிருணயிக்கப்படுகின்ற காசொதுக்கம் சட்டக் காசொதுக்கம் எனப்படும். மிகை ஒதுக்கம் என்பது, சட்டப்படி விதிக்கப்பட்ட தொகையினும் மேலதிகமாக வங்கிகள் வைத்திருக்கும் காசொதுக்கமாகும்.

நமது கற்பனை வங்கியிலே தேவை வைப்புகளைப் பொறுத்த மட்டிலான காசு விகிதம் சட்டத்தால் விதிக்கப்பட்டபடி 20 சதவீதமாக உளது எனக் கொள்வோம். சட்டப்படி, வங்கிகளின் ஒதுக்கத்தில் ஒரு பகுதி மத்திய வங்கியில் வைப்புகளாக வைத்திருக்கப்படல் வேண்டும். வணிக வங்கிகளுக்குப் பொதுமக்கள் சென்று வைப்புகளை ஆரம்பிக்கும்போது கடைப்பிடிக்கப்படுகின்ற அதே நடைமுறையே, மத்திய வங்கியிற் பேணப்படும் வைப்புகளை உருவாக்கும்போதும் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றது. சகல வணிக வங்கிகளும் மத்திய வங்கியில் வைப்புகளை வைத்திருக்கும்போது, வங்கிகளுக்கிடையிலுள்ள கடன்களைத் தீர்ப்பதற்கு ஒரு வழிவகையாக இவ்வைப்புகள் பயன்படுத்தப்படலாம். காசொதுக்கத்திலிருந்து 10,000 ரூபாய் மத்திய வங்கியில் வைப்புச் செய்யப்பட்டது என்று நாம் கற்பித்துக் கொள்வோம். அவ்வாறாயின், வங்கியின் ஐந்தொகையானது அட்டவணை 5.3 இலே காட்டப்பட்டுள்ள தொகைகளைப் பிரதிபலிக்கும்.

அட்டவணை 5.3

பரிப்புகள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
தேவை வைப்புகள்	1,00,000	கையிருப்பிலுள்ள காசு	1,40,000
பங்கு மூலதனம்	1,00,000	மத்திய வங்கியிலுள்ள வைப்புகள்	10,000
		ஏனைச் சொத்துகள் (கட்டடங்களும் சாதனங்களும்)	50,000
	2,00,000		2,00,000

சட்டப்படி வைத்திருக்கவேண்டிய 20 சதவீதக் காசு விகிதத்தின் பிரகாரம் (அதாவது, தேவை வைப்புகளில் 20 சதவீதத்தின் பிரகாரம்),

மேற்கு த்த வங்கி 20,000 ரூபாயைக் காசாக வைத்திருத்தல் வேண்டும். மத்திய வங்கியிலுள்ள வைப்புகள் காசொதுக்கத்தில் ஒரு பகுதியாகக் கொள்ளப்படுகின்றமையால், வங்கியானது 10,000 ரூபாயைக் கையிருப்புக் காசாகப் பேணுதல் வேண்டும். இப்போது 1,30,000 ரூபாய் (அதாவது, 1,40,000 ரூபாய் - 10,000 ரூபாய்) வங்கியிடம் எஞ்சியிருக்கும். இந்த மிகை ஒதுக்கம் முழுவதையும் வங்கி முதலீடு செய்யலாம். எனவே, தன்னுடைய இலாபத்தை உச்சமாக்குவதன் பொருட்டு வங்கி இத்தொகையினை முதலீடு செய்யும்.

இந்த மேலதிக ஒதுக்கத்தை முதலீடு செய்வதற்கு வங்கிக்குப் பல வாய்ப்புகள் உண்டு. சாத்தியமான பல முதலீடுகளிலே குறித்த எந்தவொரு முதலீட்டிற்கு பணத்தை இடுவது என வங்கி தீர்மானித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு தீர்மானிக்கும்போது, முரண்பாடான இரு குறிக்கோள்களைக் கருத்திற்கொண்டே அஃது ஒரு முடிவினை எடுக்கும். ஒரு குறிக்கோள் யாதெனின், கேட்டபோது வைப்புகளைக் காசாக மாற்றுவதற்கு வங்கி தயாராகவுள்ளது எனப் பொதுமக்கள் கொண்டிருக்கும் நம்பிக்கையை அது பேணுவதாகும். மற்றது அதன் பங்காளிகளுக்காக இலாபம் ஈட்டுவதாகும். மேற்குறித்த இரு குறிக்கோள்கள் காரணமாகவே, வேறுவகைப்பட்ட பல சொத்துகளினின்றும் ஒன்றைத் தேர்ந்தெடுக்கும் போது, அத்தகைய சொத்துகளுக்குரிய பின்வரும் அம்சங்களை வங்கி கவனத்திற் கொள்ளல்வேண்டும்.

(அ) சொத்துகளை எவ்வளவு வசதியாகவும் விரைவாகவும் காசாக மாற்றமுடியும் என்பதும், வங்கிக்கு ஏற்படத்தக்க நட்ட எல்லை எந்த அளவில் இருக்கும் என்பதும்.

(ஆ) இச்சொத்துகளின் உழைப்பாற்றல்.

கால தாமதமின்றியும் இலாப இழப்பின்றியும் ஒரு சொத்தைக் காசாக மாற்றமுடியுமாயின், அது நீர்மையுடையது எனலாம். ஒரு சொத்து எந்த அளவிற்கு அதிகமாக நீர்மையுடையதாக இருக்குமோ, அந்த அளவிற்கு அதன் உழைப்பாற்றல் குறைவாக இருக்கும். சொத்துகளில் மிகவதிகம் நீர்மையுடையதாகிய பணத்தைக் கையில் வைத்திருப்பதனால், எள்ளளவேனும் இலாபம் பெறவியலாது. தன்னுடைய இலாபத்தை உச்சமாக்குதல், தன்னுடைய நீர்மையில் மக்களுக்குள்ள நம்பிக்கையைப் பேணுதல் எனும் ஒன்றுக்கொன்று முரண்பாடான குறிக்கோள்களுடன் தொழிற்படுகின்ற ஒரு வங்கியானது, அதன் சொத்துகளின் அமைப்பை ஒழுங்குபடுத்தும்போது, அவற்றின் நீர்மையையும், வருமானமீட்டும் ஆற்றலையும் கவனத்திற்கொள்ள வேண்டும். இந்த ஆரம்ப ஆய்விற்குப்பின், எம்முடைய கற்பனை வங்கி எவ்வெத்துறைகளில் அதன் மிகைக் காசொதுக்கத்தை முதலீடு செய்யலாம் என்பது பற்றி ஆராய்ச்சி செய்தல் இயலும். இவ்வாறு ஆராயும் போது, முன்பு கருக்கமாகக் குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்களை அதிகம் தெளிவாகக் காண முடியும்; அதே வேளையில், ஒரு வங்கி அதன் சொத்துப் பங்கீடு தொடர்

பாகக் கடைப்பிடிக்கும் பூட்கையிற் செல்வாக்குச் செலுத்துகின்ற காரணிகள் பற்றியும் மேலும் அதிகமாக அறிந்து கொள்ளமுடியும்.

அரசாங்கத்திற்குக் கடன் கொடுத்தல், இங்கே கவனத்திற் கொள்ளத்தக்க ஒரு முதலீட்டுத் துறையாகும். தனக்குத் தேவையான நிதியைப் பெறுவதற்கு அரசாங்கம் இரு முக்கிய வகையான வாக்குறுதி நோட்டுகளை வெளியிடுகிறது. அவை, மூன்று மாத காலத்திற்குரிய குறுந்தவணைக் கடன்களைப் பெறும் நோக்கத்துடன் வெளியிடப்படுகின்ற திறைசேரி உண்டியல்களும், நெடுந்தவணைக்குரிய அரசாங்க ஒப்பந்தங்களும் அல்லது ஆவணங்களும் ஆகும். இவற்றைக் காசுக்கு வாங்குவதன் மூலம், வணிக வங்கிகள் அவற்றின்பேரில் வட்டிவீதத்தை உழைக்கின்றன. திறைசேரி உண்டியல்களின் பேரிலான வட்டிவீதமே பணச்சந்தையில் மிகவும் குறைவான வட்டி வீதமாகும்; ஏனெனின், மிகவும் குறுகிய காலத்திற்குள் அவற்றைத் திறைசேரியிடம் மீளக்கொடுத்து, அவற்றின் பேரிலான பணத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்பதாலேயேயாம். ஆவணங்களைப் பொறுத்த மட்டிலோ எனின், ஒரு நெடுங்காலத்திற்குப் பின்னரே அவற்றைக் காசாக மாற்ற முடியுமாதலால், அவை அதிக வட்டி வீதத்தைப் பெறுகின்றன. இவ்வாவணங்களையுமே பணச்சந்தையில் விற்றுப் பணம் பெறலாம். எனினும், அவற்றுக்குரிய கொள்வனவும் பணத்தை மீண்டும் பெற்றுக்கொள்ளலாமோ என்பது, அவற்றை விற்றும்போது பணச்சந்தையில் நிலவுகின்ற விலையிலே தங்கியுள்ளது. திறைசேரி உண்டியல்களுக்கு அடுத்தபடியாக அதிகம் நீர்மையுடைய சொத்துகள் இவையே; ஏனெனின், இத்தகைய உண்டியல்களை அவசியம் ஏற்படும் போது அவை முதிர்ச்சியடைவதற்கு முன்னரே காசாக மாற்றிக்கொள்ளலாம் என்பதாலேயேயாம். திறைசேரி உண்டியல்களைப் பார்க்கிலும் ஆவணங்கள் நீர்மை குறைந்தனவாயினும், இவை ஒப்பீட்டளவிற்கு கூடிய உழைப்பாற்றலை உடையன. ஆவணங்களை அவற்றின் முதிர்ச்சித் தேதிக்கு முன்னர் பணமாக மாற்றிக்கொள்ள முயன்றால், பெரியதொரு மூலதன இழப்பினை அடையநேரிடும். இக்காரணம் பற்றியே இவை நீர்மை குறைந்தனவாகக் கருதப்படுகின்றன. 100 ரூபாய் பெறுமானமுள்ளதும், தேதியிடப்படாததும், ஆண்டுக்கு 10 சதவீத வட்டி வீதத்தைக் கொண்டதுமான ஆவணமொன்றினை விற்பதற்கு ஓர் உடனடித் தேவை எழுந்துள்ளது எனக் கொள்வோம். அப்போது, சந்தையில் நிலவும் வட்டி வீதம் 20 சதவீதமாக இருப்பின், ஆவணத்தின் பெறுமானம் 50 ரூபாயாகக் குறைந்துவிடும். ஏனெனின், 50 ரூபாயைக் கடனைக் கொடுப்பதன் மூலம் 10 ரூபாயை வட்டியாகப் பெறலாம் என்பதாலேயேயாம். 100 ரூபாய் பெறுமானமுள்ள ஓர் ஆவணமும் ஆண்டுக்கு 10 சதவீத வட்டியைப் பெறுகிறது. அதன் முகப் பெறுமதி 100 ரூபாயாக உள்ள போதும், சந்தையில் நிலவும் வட்டி வீதத்தைப் பொறுத்தமட்டில் அதற்குள்ள உண்மைப் பெறுமானம் 50 ரூபாயே. ஆவணங்களைச் சடுதியாக விற்க முயலும்போது பேரிழப்பினை அடைய நேருமாதலால், அவை நீர்மையற்ற சொத்துகளாகக் கருதப்படுகின்றன.

1. T. bulls
2. Government Bonds
3. வர. உண். அடல்
4. உண். அடல்

வங்கிகளானவை வெவ்வேறு அளவான நீர்மையுள்ள சொத்துகளிலும் அவற்றின் மேலதிக ஒதுக்கங்களை முதலீடு செய்யலாம். இவற்றிலே, திறைசேரி உண்டியலைப் போலக் குறுந்தவணையுடையதும், அதிக நீர்மையுடையதுமான ஒரு வகைச் சொத்து, வர்த்தக உண்டியல் ஆகும். வர்த்தக உண்டியல் என்பது, பொருள்களை இறக்குமதி செய்வோர் அல்லது உள்ளூர்ப் பொருள்களைக் கொள்வனவு செய்வோர் இப்பொருள்களுக்குக் கொடுப்பனவு செய்யும் பொருட்டுக் கடனைப் பெறுகின்ற வேளையில் அளிக்கின்ற ஒருவகை வாக்குறுதி நோட்டேயாம். இவ்வுண்டியல்கள் மூன்று மாதத் தவணையை உடையன. தவணை இறுதியிலே, இவ்வுண்டியலை வெளியிட்டவர் அதனைச் சமர்ப்பிப்பவருக்கு (இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே வங்கிக்கு) உண்டியலிற் குறிப்பிடப்பட்ட தொகையினை இறுத்தல் வேண்டும். வேறு ஒருவகை முதலீடு, கடன்களை வழங்குதலேயாம். வியாபாரிகளும் தனியாரும் பல்வேறு பொருளாதார முயற்சிகளுக்காக வங்கிகளிடம் கடன்வேண்டி நிற்பர். கடன்பெற விரும்புவோரிடமிருந்து யாதேனும் ஒருவகைப் பிணையைப் பெற்று, வணிக வங்கிகள் கடன் வழங்குகின்றன. கடன் எனப்படுகின்ற இந்த வகைச் சொத்தானது முன்பு குறிப்பிட்ட வேறு வகைச் சொத்துகளினும் குறைந்த நீர்மையை உடையது. இத்தகைய கடன்களை நட்டமின்றி உடனடியாகப் பணமாக மாற்றமுடியாது. ஆகையால், இக்கடன்களின் பேரிலான வட்டிவீதம், மற்றை முதலீடுகளினின்றும் பெறப்படுகின்ற வட்டிவீதங்களைப் பார்க்கிலும் கூடியதாகும்.

(7) முன்பு குறிப்பிடப்படாத வேறு வகையான முதலீடுகளும் உள. அவற்றை இங்கு கவனிப்போம். தொழிற்முயற்சிகளில் பங்குகளை வாங்குதல், காணிகளைக் கொள்வனவு செய்தல், தொழிற்சாலைகளை நிறுவுதல் முதலானவை அவற்றுட் சிலவாகும். வணிக வங்கியொன்றின் வழமையான முதலீடுகளுக்குள் இவை அடங்கா. ஏனெனில், இத்தகைய முதலீடுகளின் நீர்மை குறைவாகும். இத்தகைய முதலீடுகளுக்குப் பணத்தைப் பயன்படுத்துமிடத்து, இச்சொத்துகளைத் தேவையேற்படும்போது வங்கியால் பணமாக மாற்றிக்கொள்ள இயலாது; அன்றியும், இம்முதலீடுகளில் இடமும் உண்டாகும். அவ்வாறு சொத்துகளைப் பணமாக மாற்ற முற்படின, அதனால் உண்டாகின்ற மூலதன இழப்பானது வங்கியை வறுமையாக்கும் அளவுக்கு அதிகமாக இருக்கும். இவ்வழி, வணிக வங்கித் தொழிலின் திடமான மரபுகளுக்கமைய, அவ்வங்கிகளின் முதலீட்டுத் தொகை மேலே குறிப்பிடப்பட்ட நேரடியான முதலீட்டு வகைகளைத் தவிர்க்கும் வகையில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. வங்கி அதன் மேலதிகக் காசொதுக்கங்களை முதலீடு செய்யும் போது, அது கொள்வனவு செய்யும் சொத்துகள் மாறுபடும் அளவுகளில் நீர்மையுடையனவாயும், உழைக்கும் ஆற்றலுடையனவாயும் இருக்கும் என்பது தெளிவு. சில சொத்துகளின் நீர்மை அதிகமாக இருப்ப, அவற்றின் உழைக்கும் ஆற்றல் குறைவாக இருக்கும். வேறுசில சொத்துகளின் உழைக்கும் ஆற்றல் அதிகமாக இருப்ப, அவற்றின் நீர்மை குறைவாக இருக்கும். மேலும், கருத்திற்

கொள்ள வேண்டிய பிரதான நோக்கங்கள் வங்கிகளுக்கு உண்டு என்பது முந்திய பகுதிகளில் தெளிவாக விளக்கப்பட்டது. ஒரு புறம், அவை நீர்மையின் அளவுபற்றி எச்சரிக்கையாக இருக்க வேண்டும்; மறுபுறம், தமது இலாபத்தையும் அவை உச்சப்படுத்த முயலவேண்டும். அவை மேன்மேலும் இலாபத்தைச் சம்பாதிப்பதற்கு மேன்மேலும் கடன்களை வழங்க வேண்டும். எனினும், இக்கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்குமிடத்து வங்கியின் நீர்மை குறையும். மற்றொருசார், நீர்மையை மட்டுமே வங்கி தனது ஒரே நோக்கமாகக் கொள்ளாமாயின், அதன் வருவாய் குறையும். எனவே, இவ்விரு நோக்கங்களுக்குமிடையில் ஒருவகை முரண்பாடு இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். இந்நோக்கங்களைக் கைவரப்பெறுதற்கு இவற்றுக்கிடையில் ஊறுபாடற்ற சமநிலையினை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். சொத்துகளின் பங்கீடு அமைந்துள்ள போக்கினால் இது தீர்மானிக்கப்படுகின்றது.

நமது கற்பனையிலுள்ள வங்கி, மேலதிக ஒதுக்கமான 1,30,000 ரூபாயையும் முதலீடு செய்யும் முறையினை ஆராய்வதன் மூலம் இதனை விளக்கிக்கொள்ளலாம். காசொதுக்கம் தவிர்ந்த ஏனைய சொத்துகளைப் பெரிதும் நீர்மையான நிலையில் வைத்திருக்கவே எந்தவொரு வங்கியும் விரும்பும். வாடிக்கையாளர் கேட்கும் பணத்தை உடனடியாகக் கொடுப்பதற்குத் தனக்குள்ள ஆற்றலை வங்கி உத்தரவாதப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே இவ்வாறு விரும்புகின்றது. இது, வங்கியின் இரண்டாவது பாதுகாப்பு நடவடிக்கை என்று சிலவேளை கருதப்படுகின்றது. மேலே குறிப்பிட்ட இச் சொத்துகள், ஏனைய நிதி நிறுவகங்கள் பணச் சந்தையிலிருந்து பெற்றுக்கொண்ட குறுந்தவணைக் கடன்களாகும். இருபத்து நான்கு மணிநேர முன்னறிவித்தல் கொடுத்து இவற்றைத் திரும்பப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். மேலே குறிப்பிட்ட வங்கி தனது மேலதிக ஒதுக்கங்களில் 10,000 ரூபாயை ஆகக்குறைந்த காலக் கடன்களாகவும், 20,000 ரூபாயை (திறைசேரி உண்டியல்களிலும் வியாபார உண்டியல்களிலும்) குறுந்தவணைக் கடன்களாகவும் கொடுக்கின்றது என்றும், 30,000 ரூபாயை அரசு ஆவணங்களில் முதலீடு செய்கின்றது என்றும், எஞ்சியுள்ள 70,000 ரூபாயையும் நெடுந்தவணைக் கடன்களுக்குப் பயன்படுத்துகின்றது என்றும் கொள்வோம். இப்பொழுது வங்கியின் ஐந்தொகை விவரம் அட்டவணை 5.4 இல் உள்ளவாறு அமையும்:—

அட்டவணை 5.4

பரிப்புக்கள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
தேவை வைப்புகள்	1,00,000	கைவசமுள்ள காசு	10,000
பங்கு முதல்	1,00,000	மத்திய வங்கி வைப்புகள்	10,000
		குறுந்தவணைக் கடன்கள்	10,000
		கழிவொடு மாற்றிய உண்டியல்கள்	20,000

முதலீடுகள்	30,000
நெடுந்தவணைக் கடன்கள்	70,000
ஏனைச் சொத்துகள்	50,000

2,00,000

2,00,000

மேலே தரப்பட்டுள்ள சொத்து அமைப்பினை ஆராய்வதன் மூலம் நீர்மையின் அளவு படிப்படியாகக் குறைந்து செல்வதையும், உழைக்கும் ஆற்றல் அதிகரித்து வருவதையும் நாம் அறிந்துகொள்ளலாம். தேவை வைப்புகளைப் பொறுத்தமட்டில் 20% காசொதுக்கமாகவும், 10% குறுந்தவணைக் கடன்களாகவும், 20% கழிவொடு மாற்றிய உண்டியல்களாகவும், 30% முதலீடாகவும், 70% நெடுந்தவணைக் கடன்களாகவும் இருக்கின்றன. இவ்வழி, சொத்துகளைப் பங்கீடு செய்தற்கு ஒழுங்கு செய்வதன் மூலம் வங்கி போதுமளவு நீர்மை வீதத்தைப் பேணும் அதே வேளை தனது இலாபங்களையும் உச்சப்படுத்துகின்றது. இப்பொழுது அதன் மேலதிகக் காசொதுக்கம் பூச்சியமாகும். எனவே, மேற்கொண்டு முதலீடு செய்வதற்கு அதனிடம் பணம் இருக்காது.

வணிக வங்கிகளை முழுமையாக ஆராயுமிடத்து, வங்கிகள் தமது சொத்து அமைப்பினை ஏற்பாடு செய்யுமுகமாக அவை எவ்வாறு செயற்படுகின்றன என்பதைக் கீழே தரப்பட்டுள்ள அட்டவணை 5.5 இலிருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

அட்டவணை 5.5

1974 ஆம் ஆண்டின் முடிவில் வணிக வங்கிகளின் ஐந்தொகை—மில்லியன் ரூபாயில்

சொத்துகள்	பரிப்புகள்
1. காசு 1,069.5	7. செலுத்திய மூலதன ஒதுக்க நிதியும் பகிர்ந்தளிக்கப்படாத இலாபமும் 214.0
2. கைவசமுள்ள பிறநாட்டு நாணயமும் பிறநாட்டு வங்கிகளிடமிருந்து வரவேண்டிய நிதியவைகளும் ... 90.1	8. தேவை வைப்புகள் ... 1,894.6
3. கழிவொடு மாற்றிய திறைசேரி உண்டியல்களும் ஏனைய உண்டியல்களும் ... 489.0	9. தவணை வைப்புகளும் சேமிப்பு வைப்புகளும் ... 1,660.7
4. ஆவணங்களும் ஏனைய முதலீடுகளும் 329.1	10. கடன்பட்ட தொகை ... 704.0
5. கடன்களும் மேலதிகப் பற்றுகளும் 2,867.3	11. ஏனைய பரிப்புகள் ... 886.8
6. நிலையான சொத்துகளும் ஏனைய சொத்துகளும் ... 505.1	
	5,360.1

(மூலம் — மத்திய வங்கியின் ஆண்டறிக்கை)

ஐந்தொகையில் தரப்பட்டுள்ள 1—6 வரையிலான உருப்படிகள், வரிசைக் கிரமப்படி குறைந்து செல்லும் ஒழுங்கிலமைந்த நீர்மையையும் உழைக்கும் ஆற்றலையும் கொண்ட சொத்துகளின் தொகுதியைக் குறிக்க

கின்றன. இவற்றுள் 1—3 வரையிலான உருப்படிகளை நீர்மைச் சொத்து களாகவும், 4—6 வரையிலான உருப்படிகளை நீர்மையற்ற சொத்து களாகவும் கொள்ளலாம். வணிக வங்கிகள் செயற்படும் முறையினை விளங்கிக்கொள்வதற்கு, மேலே தரப்பட்டுள்ள ஐந்தொகையினைப் போன்ற சில ஐந்தொகைகளைப் பரிசீலனை செய்வதன் வாயிலாகப் பல்வேறு கொடுக்கல் வாங்கல்களின் பாதிப்பை நாம் இங்கு ஆராய்வோம். குறித்தவொரு பொருளாதார அமைப்பிலுள்ள 'அ' வங்கியில் நடைமுறைக் கணக்கு வைத்திருக்கும் ஒருவர் அதே வங்கியில் தேவை வைப்பைக் கொண்டிருக்கும் மற்றொரு வாடிக்கையாளருக்குச் சேரக்கூடியதாக 5,000 ரூபாய்க்குக் காசோலையொன்றினைப் பிறப்பிக்கின்றாரெனக் கொள்வோம். பெறுவோன் அல்லது காசோலையைப் பெறுபவன் வங்கிக்குச் சென்று தனது கணக்கில் அதைப் போடுகின்றான். வங்கியின் ஐந்தொகையில் இது மாற்றமெதனையும் ஏற்படுத்துவதில்லை. ஏனெனில், வங்கியிலுள்ள காசுத் தொகையிலோ வைப்புத் தொகையிலோ மாற்றம் நிகழ்வதில்லையாகும். காசோலையைப் பிறப்பித்தவரின் கணக்கு 5,000 ரூபாயால் குறையும் அதேசமயம், மற்றவரின் கணக்கிலே வைப்புகள் இதே தொகையால் அதிகரிக்கும். இதுவே இங்கு இடம்பெறும் ஒரேயொரு மாற்றமாகும். மற்றொருசார், 'அ' வங்கியில் காசோலையைப் பிறப்பிப்பவர், மற்றொரு வங்கியான 'ஆ' இல் வைப்புகளை வைத்திருக்கும் இன்னொருவருக்குச் சேரக்கூடியதாகக் காசோலையொன்றினைப் பிறப்பிக்கின்றாரெனக் கொள்வோம். அத்தகைய நிலைமையில் 'அ', 'ஆ' ஆகிய இரு வங்கிகளின் ஐந்தொகைகளிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அதிகரிப்பைக் குறிப்பிடுதற்கு சகக் குறியும் (+) குறைப்பினைக் குறிப்பிடுதற்கு சயக் குறியும் (—) பயன்படுத்தப்படுமாயின், இங்கு உண்டாகும் மாற்றங்களைப் பின்வருமாறு குறிக்கலாம்.

'அ' வங்கி

பரிப்புகள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
தேவை வைப்புகள்	—5000	மத்திய வங்கி வைப்புகள்	—5000

'ஆ' வங்கி

பரிப்புகள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
தேவை வைப்புகள்	+5000	மத்திய வங்கி வைப்புகள்	+5000

மத்திய வங்கி

பரிப்புகள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
'அ' வங்கியின் வைப்புகள்	—5000		
'ஆ' வங்கியின் வைப்புகள்	+5000	மாற்றமில்லை	

'அ' வங்கியின் காசோலை 'ஆ' வங்கியில் போடப்பட்டதும் 'அ' வங்கி, 'ஆ' வங்கிக்கு 5000 ரூபாய் செலுத்த வேண்டும். மத்திய வங்கியில் இரு வணிக வங்கிகளும் வைத்திருக்கும் வைப்புகளை, ஒன்றன் கணக்கிலிருந்து மற்றதன் கணக்கிற்கு மாற்றுவதன் வாயிலாக இந்தச் செலுத்தல் நடைபெறுகின்றது. எனவே, மத்திய வங்கியில் இரு வணிக வங்கிகளும் வைத்திருக்கும் வைப்புகளிலேயே இம்மாற்றம் நிகழ்கின்றது. எனினும் மத்திய வங்கியில் 'அ', 'ஆ' ஆகிய இரு வங்கிகளும் வைத்திருக்கும் வைப்புகளில் மாற்றம் உண்டாகாது. 'அ', 'ஆ' ஆகிய இரு வங்கிகளுடைய மொத்த வைப்புகளையும் மொத்தக் காசையும் ஒருங்கே கொண்டு நோக்கின், மாற்றமெதுவும் வெளிப்படையாகத் தோன்றாது. ஆயின், அவற்றை வெவ்வேறாக நோக்கின், இரு வங்கிகளுடைய வைப்புகளிலும் காசிலும் ஒரு மாற்றம் இருப்பது தெரியவரும். 'அ' வங்கியைக் கவனிப்போமாயின், அதன் காசோதுக்கம் 5,000 ரூபாயால் குறைக்கப்பட்டது காரணமாக, தேவை வைப்புகளுக்கு 20% காசு விகிதத்தினை அது கொண்டிருக்க முடியாது என்பதை நாம் விளங்கிக்கொள்வோம். எனவே, வங்கி தனது சொத்து அமைப்பில் மாற்றஞ் செய்யவேண்டியிருக்கும். இவ்வாறு மாற்றியமைக்கும் முறையை உதாரணத்தின் மூலம் பின்னர் விளக்குவோம்.

ஏலவே குறிப்பிட்டுள்ள இருநிலைமைகளிலும் முழு வணிக வங்கியியல் முறையின் வைப்புகளிலும் மாற்றமெதுவும் ஏற்படவில்லை. தனிப்பட்டவர்களுக்கும் வங்கிகளுக்குமிடையே சொத்துகளைப் பங்கீடு செய்யும் போக்கில் மட்டுமே மாற்றம் நிகழ்ந்துள்ளது. ஆயின், 'அ' வங்கியில் வைப்புகள் வைத்திருப்பவர் பிறப்பித்த காசோலையினைப் பெறுபவர் அக்காசோலையை வங்கியிலிடாது அதனை மாற்றித் தமது சொந்தப் பணக் கொடுக்கல் வாங்கல்களுக்குப் பயன்படுத்துவராயின், 'அ' வங்கியிலுள்ள வைப்புகளும் காசும் குறையும். அதேவேளை முழு வங்கியியல் முறைமையிலுள்ள வைப்புகளும் காசும் குறையும். ஐந்தொகையில் மாற்றங்கள் உண்டாகும் முறை அட்டவணை 5.6 இலே காட்டப்பட்டுள்ளது.

அட்டவணை 5.6

பரிப்புகள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
தேவை வைப்புகள்	... 95,000	கைவசமுள்ள காசு	... 5,000
பங்கு முதல்	... 1,00,000	மத்திய வங்கி வைப்புகள்	... 10,000
		குறுந்தனைக் கடன்கள்	... 10,000
		உண்டியல்கள்	... 20,000
		முதலீடுகள்	... 30,000
		நெடுந்தவணைக் கடன்	... 70,000
		ஏனைய சொத்துகள்	... 50,000
	1,95,000		1,95,000

இப்பொழுது, வங்கிகளின் காசு விகிதம் குறைந்துள்ளது. நாணயச் சட்டத்திற்கமைய 20% காசு விகிதம் இருக்க வேண்டும் என்பதால், 19,000 ரூபாய் ஒதுக்கம் பேணப்படல் வேண்டும். உண்மையான காசொதுக்கம் 15,000 ரூபாயாகக் குறைந்துள்ளதால், இந்த ஒதுக்கத் தோடு 4,000 ரூபாய் மேலதிகமாகச் சேர்த்துக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். வங்கிச் சொத்துகளின் ஒரு பகுதியாக அமையும் குறுந்தவணைக் கடன்களைப் பணமாக மாற்றுவதன் மூலம் வங்கி இதனை மேற்கொள்ளலாம். இப்பொழுது ஐந்தொகையானது அட்டவணை 5.7 இல் உள்ளவாறு அமையும்.

அட்டவணை 5.7

பரிப்புக்கள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
தேவை வைப்புகள்	... 95,000	கைவசமுள்ள காசு	... 9,000
பங்கு முதல்	... 1,00,000	மத்திய வங்கி வைப்புகள்	... 10,000
		குறுந்தவணைக் கடன்கள்	... 6,000
		உண்டியல்கள்	... 20,000
		முதலீடுகள்	... 30,000
		நெடுந்தவணைக் கடன்கள்	... 70,000
		ஏனைய சொத்துகள்	... 50,000
	<u>1,95,000</u>		<u>1,95,000</u>

இங்கு முக்கியமான ஓர் உண்மையைக் கவனத்திற் கொள்ளவேண்டும். அதாவது, வணிக வங்கிகள் பல இயங்கிவரும் பொருளாதார அமைப்பொன்றிலே ஒவ்வொரு வங்கியும் அதன் மேலதிக ஒதுக்கத்திற்கு மேற்படாத தொகையை மட்டுமே கடன்களாக வழங்கலாம் என்பதே அவ்வுண்மையாகும். இத்தொகைக்கு மேலதிகமாக ஒரு வங்கி கடன் வழங்க முற்படுமாயின், அதன் காசொதுக்கம் சட்ட விதிப்புத் தொகையிலும் பார்க்கக் குறைந்துவிடும். மேலே தரப்பட்டுள்ள உதாரணத்தில், வங்கி தனது மேலதிக ஒதுக்கமான 1,30,000 ரூபாயைப் பலவகைக் கடன்களை வழங்குவதற்கு முழுமையாகப் பயன்படுத்த முடிந்தது. வங்கியானது கடன் வழங்கும் முறை, தனிப்பட்டோர் கடன் வழங்கும் முறையினின்றும் வேறுபட்டது. எத்தகைய ஏழுறுதி கொடுத்தாலும், கடன் பணம் தாள்களாகவும் நாணயங்களாகவும் கொடுக்கப்படுகின்றது. எனினும், வங்கி எவ்வாறு செயற்படுகின்றது என்பதுபற்றி ஓரளவேனும் தெரிந்திருக்கும் எனும், வங்கி கடன் கொடுக்கின்றது என்பதன் பொருள் யாதெனில், கடன்படுபவரின் கணக்கு வரவில் கடன் தொகை சேர்த்துக் கொள்ளப்படுவதேயாம் என்பதை அறிந்திருப்பர். வங்கியில் ஒருவரின் நடப்புக் கணக்கில் 1,000 ரூபாய் இருக்கும்போது அவ்வங்கி அவருக்கு 5,000 ரூபாய் கடன் கொடுக்குமாயின், அவர் 6,000 ரூபாய் வரையும் காசொலைகளைப் பிறப்பிக்கலாம் என்பதே அதன்

கருத்தாகும். இவ்வழி, தனது வாடிக்கையாளரின் கணக்குகளில் அத்தகைய தொகைகளைச் சேர்த்துக் கொள்வதன் மூலம் வங்கி கடன்களைக் கொடுக்க முடியும். மேலே தரப்பட்டுள்ள உதாரணத்தின்படி, 1,30,000 ரூபாயை மேலதிக ஒதுக்கமாக வைத்திருக்கும் வங்கி 20% ஐக் காசு விகிதமாகக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறாயின், இந்த மேலதிகத் தொகையின் ஐந்து மடங்கு வரையும் இவ்வங்கி கடன் கொடுக்க முடியுமா என்ற கேள்வி இப்பொழுது எழுகின்றது. 1,30,000 ரூபாயின் ஐந்து மடங்கு 6,50,000 ரூபாய்க்குச் சமனாகும். இத்தொகையானது வங்கி ஏடுகளிலுள்ள தேவை வைப்புகளில் செலவு வைக்கப்படுவதன் மூலம் வங்கி தன் வாடிக்கையாளர்களுக்கு 6,50,000 ரூபாய் கடன் கொடுக்குமாயின், தொடக்கத் தேவை வைப்புகளாகவுள்ள 1,60,000 ரூபாய் உட்பட மொத்தத் தேவை வைப்புக்கள் 7,50,000 ரூபாயாக இருக்கும். இப்பொழுது வங்கியின் காசொதுக்கம், மத்திய வங்கியிலுள்ள வைப்புகள் 7,50,000 ரூபாயாக இருப்ப, அதன் தேவை வைப்புகள் 7,50,000 ரூபாயாக இருக்கும். இவ்வழி, வங்கியின் காசுவிதிமம், அதாவது காசுக்கும் தேவை வைப்புக்குமிடையிலான விகிதம் 20% ஆகும். அவ்வாறாயின், வங்கி தனது மேலதிக ஒதுக்கத்தின் ஐந்து மடங்கிற்கும் கடன்களைக் கொடுக்காமல் மேலதிக ஒதுக்கத் தொகையளவுக்கு மட்டுமே கடன்களைக் கொடுப்பதன் காரணமென்ன? இவ்வாறான நிலைமை ஏற்படுவதற்குக் காரணம், கடன் எடுப்பவர்கள் இத்தொகைகளைச் செலவழிக்காது அவற்றை வங்கியில் வைத்திருக்காமையே. ஒன்றில் அவர்கள் காசோலைகளைப் பிறப்பித்துத் தமது பணத்தை வங்கியிலிருந்து எடுப்பர்; அல்லது கொடுப்பனவு செய்ய வேண்டியவர்களுக்குச் சாதகமாகக் காசோலையைப் பிறப்பிப்பர். இக்காசோலையைப் பெறுபவர்கள் காசு பெறுவதற்காகக் காசோலைகளைச் சம்பந்தப்பட்ட வங்கிக்கு எடுத்துச் செல்வர்; அல்லது தமது வங்கிக் கணக்குகளில் அவற்றைச் செலவு வைப்பர். இக்கணக்குகளுட்கில, ஆரம்பத்தில் கடன் வழங்கிய அதே வங்கியில் இருக்கலாம். அவ்வாறான நிலைமையில் இக்காசோலைகளுக்கென வங்கி பணஞ் செலுத்த வேண்டியதில்லை. மற்றொருசார், காசோலைகளிற் குறிப்பிடப்பட்ட தொகைகள் பிற வங்கிகளின் கணக்குகளில் இடப்படுமாயின் கடன் வழங்கிய வங்கியானது முற்குறித்த வங்கிகளுக்குக் காசாகக் கொடுப்பனவு செய்யவேண்டும், அல்லது மத்திய வங்கியிலுள்ள அவற்றின் வைப்புகளுக்கு இத்தொகைகளை மாற்றவேண்டும்.

கடன்களாகக் கொடுக்கப்பட்ட தொகைகளுக்கென் வழங்கப்படும் காசோலைகள் அக்கடன்களை வழங்கிய அதே வங்கியில் வைப்புச் செய்யப்படும் சந்தர்ப்பம் தவிர்ந்த வேறு எந்த சந்தர்ப்பத்திலும், வங்கியின் காசு வழங்கல் குறையும். தேவை ஏற்படும்போது காசோலைகளைத் தாள் களாகவோ அன்றி நாணயங்களாகவோ (அதாவது பணமாக) மாற்றுவதற்கு வங்கி தயாராக இருக்கின்றது எனும் நம்பிக்கையிலேயே மக்கள் காசோலைகளை ஏற்க முன்வருகின்றனர். 1,30,000 ரூபாயை மேலதிக

ஒதுக்கமாக வைத்திருக்கும் ஒரு வங்கி, எந்தவொரு சந்தர்ப்பத்திலுமே 6,50,000 ரூபாய் வரையில் கடன்களை வழங்கமுடியாது. ஏனெனில், வங்கியிலிருந்து கடன் பெற்றவர்களுக்கோ பெறப்பட்ட கடன்களுக்கெனக் காசோலைகளைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களுக்கோ கொடுப்பதற்குப் போதுமான காசு வங்கியிடம் இல்லாமையாலேயேயாம். எனினும், 1,30,000 ரூபாய்க்கு மேற்படாமல் வங்கி கடன் வழங்கியிருக்குமிடத்து, இக்கடன்களுக்கான பணத்தை வழங்குவதற்கு வங்கியிடம் போதுமளவு காசொதுக்கம் இருக்கும். கடன்தொகை முழுவதையுமே வங்கி காசாகக் கொடுத்தாலும், அதன் காசு விகிதமான 20% சிறிதளவேனும் மாற்றம்மடையாது. ஏனெனில் மேலதிகக் காசொதுக்கத்திலிருந்தே கொடுப்பன்வு செய்யப்பட்டிருக்கும். பல வங்கிகள் இருக்குமிடத்து, எந்தவொரு வங்கியும் அதனது மேலதிகக் காசொதுக்கத்திற்கு மேற்படாத தொகை வரையும் கடன்களை வழங்கமுடியும் என்று இதிலிருந்து நாம் முடிவு செய்யலாம். அவ்வங்கி இத்தொகைக்கு மேலதிகமாகக் கடன்களை வழங்குவதற்கு முயற்சி செய்யுமாயின், அது தனது நீர்மையை இழப்பதுடன் பொதுசன நம்பிக்கையையும் இழந்துவிடும். மேலும், அது முறிப்படைந்தும் போகலாம்.

முழு வங்கியியல் முறைமையாலே பணத்தை ஆக்கலாம்

ஒரு சாதாரண வங்கி தனது மேலதிகக் காசொதுக்கத்திலிருந்து கடன்களைக் கொடுக்கின்றது. ஆயின், முழு வங்கியியல் முறைமையும் ஒரு மித்துப் பணத்தை ஆக்கலாம். ஆக்கம் என்பதன் பொருள் புதிதாக ஒன்றை உருவாக்கல் என்பதாம். வங்கியில் உள்ள காசுத்தொகையிலும், பார்க்கப் பன்மடங்கு அதிக அளவான வங்கி வைப்புகளை ஆக்குவதே, வங்கியியல் முறைமை பணத்தை ஆக்குகின்றது என்பதன் பொருளாகும். இது வைப்புகளின் பன்மடங்கு அதிகரிப்பு என்றும் வழங்கப்படும். தனிப்பட்ட வங்கிகளின் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்ட சில நடவடிக்கைகளை முழு வங்கியியல் முறைமையும் ஒருமித்து எவ்வாறு மேற்கொள்ளமுடியும் என்பதனை நாம் இங்கு கவனிக்க வேண்டும். அவ்வாறான செயற்பாடு மிகவும் சிக்கலான முறையிலேயே மெய்யுலகில் இடம் பெறுகின்றது. ஆயின், இச்சிக்கல்களை ஆராய்வது நமது நோக்கமன்று. எனவே, தொடர்ந்து வரும் ஆய்வில் இந்நிலைமை எவ்வாறு அமையும் என்பது மிகவும் இலகுவான முறையிற் காட்டப்பட்டுள்ளது. உண்மையான நிலைமையிலிருந்து விலகிச் செல்வதற்காகச் சில அடிப்படையான எடுகோள்கள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அவை யாவன:-

- (i) வங்கியியல் முறைமையிலுள்ள சகல வங்கிகளும் குறைந்தபட்சக் காசொதுக்கத் தேவைப்பாடுகளை உண்மையிற் கடைப்பிடிக்கின்றன. எந்தவொரு வங்கியும் மேலதிக ஒதுக்கத்தைப் பேணுவதில்லை என்பது இதன் கருத்து.

(ii) குறித்தவொரு வங்கியில் (உதாரணமாக 'அ' என்ற வங்கியில்) புதிய வைப்பாக 10,000 ரூபாய் செலவு வைக்கப்படுகின்றது. நாம் ஆராயவிருக்கும் குறிப்பிட்ட செயன்முறை முடிவுறும் வரையில் வேறு பணமெதுவும் வங்கிக்குக் கிடைக்கவில்லை.

(iii) வங்கியியல் முறைமையிலிருந்து காசெதுவும் வெளிச் செல்லவில்லை. வங்கியில் வைப்புச் செய்துள்ள ஒருவர் ஒவ்வொரு தடவையும் பிறப்பிக்கும் காசோலைகள், வங்கியியல் முறைமையினுள் இயங்கும் ஏதேனுமொரு வங்கியிற் போடப்படுகின்றன.

இந்தக் கற்பனை நிலைமையிலே பணம் எவ்வாறு ஆக்கப்படுகின்றது என்பதனை நாம் ஆராய்வோம். உதாரணமாக, 'அ' என்ற வங்கியில் 10,000 ரூபாய் புதிய வைப்பாகப் போடப்படுகின்றது. பல வங்கிகளின் ஐந்தொகைகளைப் பயன்படுத்தாது, ஐந்தொகைகளில் ஏற்படும் மாற்றங்களை மட்டுமே பயன்படுத்தி இதிலிருந்து நாம் ஆய்வினைத் தொடர்வது சாத்தியமாகும்.

இவ்வுதாரணத்தைத் தொடர்ந்து ஆராய்வோம். இவ்வங்கிகளுக்குப் பணம் கிடைக்கும்போது அவை தமக்குத் தேவைப்படும் குறைந்த பட்சக் காசு விகிதத்தை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு எஞ்சியுள்ள தொகையைக் கடன்களாக வழங்குகின்றன. குறைந்தபட்சக் காசொதுக்கத்திற்கும் தேவை வைப்புகளுக்குமிடையே உள்ள விகிதம் 20% ஆக இருக்க வேண்டும் என்பதை இவ்வாய்வு முழுவதிலும் கருதி வந்துள்ளோம். தொடக்கத்தில் 'அ' வங்கியின் ஐந்தொகையில் பின்வரும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன.

'அ' வங்கி

பரிப்புகள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
தேவை வைப்புகள்	... + 10,000	காசு + 2,000
		கடன்கள்	... + 8,000
	10,000		10,000

'அ' வங்கியில் 10,000 ரூபாயைப் புதிய வைப்பாக இட்டதும் இவ்வங்கியில் தேவை வைப்புகள் 10,000 ரூபாயாக அதிகரிக்கின்றன. வங்கியானது தான் பெற்றுக்கொண்ட 10,000 ரூபாயில் 20 சதவீதத்தினை அல்லது 2,000 ரூபாயைத் தன்னிடம் வைத்துக் கொண்டு எஞ்சியுள்ள 8,000 ரூபாயைக் கடன்களாகக் கொடுக்கின்றது. 'ஆ' வங்கியிலே கணக்கு வைத்திருப்போருக்கு இந்த 8,000 ரூபாயும் கடன்களாகக் கொடுக்கப்படுகிறதெனக் கொள்வோம். இத்தொகை 'ஆ' வங்கிக்குக் கிடைக்கும் மேலதிகப் பணமாகும். 'ஆ' வங்கி இத் தொகையில் 20 சதவீதத்தினை (அதாவது 1/5 ஐ) காசாக வைத்துக் கொண்டு எஞ்சியுள்ள 80 சதவீதத்தினை (அதாவது 4/5 ஐ) கடன்களாகக் கொடுக்கின்றது. அதாவது, இவ்வங்கியும் தனது மேலதிகக் காசொதுக்கத்தைத்

கடன் வழங்கப் பயன்படுத்துகின்றது என்பதே இதன் கருத்து. 'ஆ' வங்கியின் ஐந்தொகையில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் வருமாறு:—

'ஆ' வங்கி

பரிப்புகள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
தேவை வைப்புகள்	... + 8,000	காசு + 1,600
		கடன்கள் + 6,400
	8,000		8,000

'ஆ' வங்கியில் கடன் பெற்றவர்கள் 'இ' வங்கியின் வாடிக்கையாளருக்குக் கொடுப்பனவு செய்கிறார்கள் எனக் கொள்வோம். 'ஆ' வங்கியின் 6,400 ரூபாய் பெறுமதியான காசோலைகள் 'இ' வங்கியில் வைப்புச் செய்யப்படுகின்றன. இத் தொகை 'இ' வங்கியின் ஒதுக்கத்திற் சேரும் மேலதிகப் பணமாகும். இவ்வங்கியும் குறைந்தபட்சக் காசொதுக்கமாக 1,280 ரூபாயை (1/5 ஐ) வைத்துக்கொண்டு எஞ்சியுள்ள 5,120 ரூபாயைக் கடனாகக் கொடுக்கின்றது. இப்பொழுது 'இ' வங்கியின் ஐந்தொகையில் உண்டாகும் மாற்றங்கள் வருமாறு:—

'இ' -வங்கி

3

பரிப்புகள்	ரூபாய்	சொத்துகள்	ரூபாய்
தேவை வைப்புகள்	... + 6,400	காசு + 1,280
		கடன்கள் ...	+ 5,120
	6,400		6,400

'இ' வங்கிக்குக் கிடைத்த பணத்தில் எஞ்சியுள்ள 5,120 ரூபாயைக் கடனாகக் கொடுக்கும்பொழுது அத்தொகை மற்றொரு வங்கியில் வைப்புச் செய்யப்படுகின்றது. இவ்வங்கி காசொதுக்கத்தில் 1/5 ஐ வைத்துக் கொண்டு எஞ்சியுள்ள தொகையைக் கடனாகக் கொடுக்கின்றது. மேலே தரப்பட்டுள்ள உதாரணத்தில் 'அ' வங்கியின் காசோலைகள் அனைத்தும் 'ஆ' வங்கியிலும், 'ஆ' வங்கியின் காசோலைகள் அனைத்தும் 'இ' வங்கியிலும் வைப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன என்று நாம் கொண்டாலும், நடைமுறையில் அவ்வாறு நிகழ்வதில்லை என்பது வெளிப்படடை. ஒரு வங்கி கொடுக்கும் கடன்களுக்கென வழங்கப்பட்ட காசோலைகள், வங்கிகள் பலவற்றில் வைப்புச் செய்யப்படலாம்; அதேவேளை, அக்காசோலைகளுட் சில, கடன் வழங்கிய வங்கியிலேயே வைப்புச் செய்யப்படுவதும் சாத்தியமே. எவ்வாறாயினும், ஒரு வங்கியின் காசோலைகள் அனைத்தும் மற்றொரு வங்கியில் மட்டுமே வைப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளன என்று மேலே தரப்பட்டுள்ள உதாரணத்தில் நாம் கருதியுள்ளமை, ஆய்வுக்கு எடுத்துக்

கொள்ளப்பட்ட விடயங்களை விளங்கிக் கொள்வதற்கு வாய்ப்பளிக்கும். எவ்வாறாயினும், இங்கு ஆராயப்பட்ட அடிப்படையான விடயத்தின் சரியான தன்மையை இது மறைத்துவிடவில்லை. பொருளாதார அமைப்பிலுள்ள 'அ', 'ஆ', 'இ' என்றவாறான 14 வங்கிகளைப் பொறுத்த மட்டில், மேலே ஆராயப்பட்ட செய்முறையால் ஏற்படக்கூடிய ஒரு நிலைமையை அட்டவணை 5.8 குறிக்கின்றது. அட்டவணை 5.8 இன்றிரல் (1) இலுள்ள தலைப்பு 'பெற்றுக்கொண்ட புதிய காசு' என்றிருப்பினும், முழு வங்கியியல் முறைமைக்கும் 10,000 ரூபாய் மட்டுமே கிடைத்துள்ளது என்பதனை நினைவுபடுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இத்தொகையை 'அ' வங்கி பெற்றுக் கொண்டது. ஆ, இ, ஈ முதலான வங்கிகளுக்குக் கிடைத்த பணம் முறையே அ, ஆ, இ முதலான வங்கிகளால் வழங்கப்பட்ட கடன்களாதலாலும், இப்பணம் ஆ, இ, ஈ முதலான வங்கிகளில் வைப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளதாலும் இவற்றைப் பெற்றுக்கொண்ட காசு எனக் கொள்ளலாம்.

அட்டவணை 5.8
வணிக வங்கியியல் முறைமையிலே தேவை வைப்புகளின் அதிகரிப்பு

வங்கி	(1)	(2)	(3)	(4)
	பெற்றுக்கொண்ட புதிய காசும் அவற்றால் ஆக்கப்பட்ட வைப்புகளும் ரூபாய்	தேவைப்படும் காசுகளிலும் (1) x 20% ரூபாய்	மேலதிக ஒதுக்கம் (1)-(2) ரூபாய்	வழங்கத்தகு மேலதிகக் காசுத் தொகை (4) = (3) ரூபாய்
அ	10,000	2,000	8,000	8,000
ஆ	8,000	1,600	6,400	6,400
இ	6,400	1,280	5,120	5,120
ஈ	5,120	1,024	4,096	4,096
உ	4,096	819	3,277	3,277
ஊ	3,277	655	2,622	2,622
எ	2,622	524	2,098	2,098
ஏ	2,098	420	1,678	1,678
ஐ	1,678	336	1,342	1,342
ஓ	1,342	268	1,074	1,074
ஔ	1,074	215	859	859
ஒள	859	172	687	687
அ ¹	687	137	550	550
அ ²	550	110	440	440
	50,000	10,000	40,000	40,000

குறிப்பு: இப்புள்ளிவிவர அட்டவணையைத் தயாரிப்பதில் பெரும்பாலான தொகைகள் கிட்டிய ரூபாய்க்குக் கணக்கிடப்பட்டுள்ளன.

'அ' வங்கி இழந்த பணத்தை 'ஆ' வங்கி பெறுகின்றது. 'ஆ' வங்கி இழந்த பணத்தை 'இ' வங்கி பெறுகின்றது. இவ்வாறே பிறவும். இவ்வழி,

முழு வங்கியியல் முறைமைக்கும் கிடைத்த மேலதிகத் தொகையான் 10,000 ரூபாய் 'அ' வங்கியிடம் இல்லாவிடினும், இத்தொகை வங்கியியல் முறைமைக்குள்ளேயே தொடர்ந்தும் காணப்படுகின்றது. அட்டவணை 5.8 இற்குரிய நிரல் (2) இல் காட்டப்பட்டுள்ள 10,000 ரூபாயே இத்தொகையாகும். இத்தொகை பல வங்கிகளுக்கிடையே எவ்வாறு பங்கிடப்பட்டுள்ளது என்பதனை நாம் இங்கு அவதானிக்கலாம்.

அட்டவணை 5.8 நிரல் (1) இனை ஆராய்ந்து பார்க்கின், வைப்புகள் பெருகும் போக்கிலே, அட்டவணையின் முற்பகுதியில் உள்ள வங்கிகளிலும் பார்க்க அட்டவணையின் பிற்பகுதியிலுள்ள வங்கிகள் குறைந்த அளவிலேயே புதிய காசைப் பெற்றுள்ளன என்ற உண்மையை அறிந்து கொள்ளலாம். இங்கு ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட உதாரணத்தை மேலும் விரிவாக்கி, 'ஆ₂', என்னும் வங்கியுடன் அமையாமல் வேறு வங்கிகளையும் சேர்த்துக் கொள்வோமாயின், அடுத்தடுத்தமைந்த ஒவ்வொரு வங்கியும் பெறுகின்ற புதிய காசு அநேகமாக பூச்சியமாகும் வரையும் படிப்படியாகக் குறைந்துவிடும் என்பதனை எவரும் எளிதாகக் கண்டு கொள்ளலாம். இதற்கிணங்க, நாம் எடுத்துக்கொண்ட உதாரணத்திலுள்ளது போன்று, அட்டவணையின் முற்பகுதியிலுள்ள வங்கிகளினும் பிற்பகுதியிலுள்ள வங்கிகள் காசு குறைவாகப் பெறுவதால், பிற்பகுதியிலுள்ள வங்கிகளின் மேலதிக ஒதுக்கங்களும் ஒப்பீட்டளவிற்கு குறைவாக இருக்கும். அத்துடன், இவ்வங்கிகள் தமது ஒதுக்கங்களுக்கேற்பக் கடன் வழங்கும் ஆற்றலும் அதே ஒழுங்குமுறையிற் குறைந்துபோய்விடும். 'அ' வங்கி 8,000 ரூபாயைக் கடனாக வழங்கமுடியுமெனினும், 'ஆ₂' வங்கி 440 ரூபாயை மட்டுமே கடனாக வழங்க முடியும். இதன்பின் வங்கிகள் மேலதிகக் கடன் எதுவும் வழங்கவியலாத நிலையை அடையும் வரையில் அவற்றின் கடன் வழங்கும் ஆற்றல் படிப்படியாகக் குறைந்துவிடும். உச்ச அளவொன்று நிர்ணயிக்கப்படுமாயின் முழு வங்கியியல் முறைமையும் வழங்கத்தகு மேலதிகக் கடன்களின் உச்சத்தொகை 40,000 ரூபாயாக இருக்கும். இவ்வழி, வழங்கப்படும் கடன்களின் மொத்தத் தொகையானது ஆக்கப்பட்ட மேலதிகத் தேவை வைப்புகளுக்கு (அதாவது பணத்திற்கு) சமனாகும். தொடக்க வைப்பாக உள்ள 10,000 ரூபாய் உட்பட முழு வங்கியியல் முறைமையிலும் 50,000 ரூபாய் இருக்கின்றது. இவ்வழி, வெளியிலிருந்து 10,000 ரூபாயைப் பெற்றுக்கொண்ட வங்கியியல் முறைமையானது அத்தொகையின் ஐந்து மடங்கைத் தேவை வைப்புகளாக ஆக்க முடிந்தது. பலவகைக் காரணிகளின் இடைத் தொடர்புகளை விளங்கிக் கொள்வதற்குப் பின்வரும் சமன்பாடு உதவியாக இருக்கும். முழு வங்கியியல் முறைமைக்கும் கிடைத்த மேலதிகப் பணம் AC எனவும், அதிலிருந்து ஆக்கப்பட்ட மொத்தப் புதிய வைப்புகள் AD எனவும், குறைந்த பட்ச காசு விகிதம் r எனவும் கொள்வோம். இப்பொழுது $AD = \frac{1}{r} AC$ என்றாகும்.

அதாவது, முழு வணிக வங்கியியல் முறைமையானது தனக்குக் கிடைத்த தொகையிலும் பார்க்கப் பன்மடங்கு தொகையை வங்கி

வைப்புகளாக ஆக்க முடியும். வங்கியியல் முறைமைக்குத் தொடக்கத் திலே கிடைத்த தொகையை எத்தனை மடங்காய் அதிகரிக்கலாம் என்பது காக விகிதத் தொகையால் நிருணயிக்கப்படும். தொடக்கத்தில் இடம் பெற்ற பண அதிகரிப்புச் சார்பாகத் தேவை வைப்புகளில், உண்டான அதிகரிப்பினை வங்கி வைப்புப் பெருக்கத்தின் குணகம் குறிக்கின்றது. இது, குறைந்தபட்ச காக விகிதத்தின் நிகர்மாற்றுக்குச் சமனாகும். காக விகிதம் 20% (1/5) ஆயின், பெருக்கக் குணகம் 5 ஆகும். காக விகிதம் 10% (1/10) ஆயின், பெருக்கக் குணகம் 10 ஆகும். காக விகிதம் 25% (1/4) ஆயின், பெருக்கக் குணகம் 4 ஆகும். காக விகிதம் குறைகின்ற போது பெருக்கக் குணகம் அதிகரிக்கின்றது.

நாம் இதுவரையும் ஆராய்ந்த சுற்பிதமான நிலைமைகள் உண்மையானவை அல்ல என்பது தெளிவு. வணிக வங்கியியல் முறைமைக்குக் கிடைத்த மேலதிகப் பணத்தொகையிலிருந்து அத்தொகையின் ஐந்து மடங்குப் பணம் தேவை வைப்புகளாக ஆக்கப்படுவதில்லை என்பதை விளக்கலாம். இதற்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. முதலாவதாக, வங்கித் தொழிலுக்கு மீளவும் கிடைக்காத ஒரு பகுதிப் பணம், வங்கியியல் முறைமைக்கு வெளியே சென்று விடலாம். வங்கி ஒருவருக்குக் கடன் கொடுக்கும்போது, அக்கடனில் ஒரு பகுதி வங்கியிலிருந்து பணமாக எடுக்கப்படலாம். மேலும், அவ்வாறு எடுக்கப்படும் பணம் வங்கியிலிருப்பதற்குப் பதிலாகச் சுற்றோட்டத்தில் இருக்கலாம். அக்கையை நிலைமை தொடர்ந்திருக்கும்வரையும் வங்கி வைப்புகளின் குணகம் முன்பு குறிப்பிட்டதிலும் பார்க்கக் குறைவாக இருக்கும். உதாரணமாக, வங்கியொன்று 8,000 ரூபாய் கடன் கொடுத்துள்ளது என்றும், அதில் 50% அல்லது 4,000 ரூபாய் காசாக எடுக்கப்பட்டுள்ளது என்றும், அத்தொகையில் ஒரு சதமேனும் வங்கியில் வைப்பாக இடப்படவில்லை என்றும் கொள்வோம். இவ்வழி, முந்திய உதாரணத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளவாறு, வைப்புகளின் சரிபாதித் தொகையினை மட்டுமே வங்கி ஆக்குகின்றது. எனவே, வங்கியியல் முறைமையிலிருந்து பணம் வெளிச் செல்கின்ற ஒரு நிலைமையில், ஆக்கப்பட்ட மேலதிகப் பணம் காக விகிதத்தின் நிகர்மாறான ஒன்றாக இருக்காது. இரண்டாவதாக, வணிக வங்கிகள் சட்டப்படி தேவைப்படுவதிலும் பார்க்கக் கூடுதலான காக விகிதத்தினைப் பேணுவதை நல்லதொரு

இக்குறிப்பு ஆசிரியருக்குரியது. கணித அறிவுள்ள மாணவருக்கு மேலே தரப்பட்டுள்ள விடயங்களைக் கணித அடிப்படையில் விளக்கலாம். அட்டவணை 2.1 நிரல் (1) பெருக்கல் விருத்தியிலுள்ளது. முதலாவது உறுப்பு 10,000 ஆகும், பொது விகிதம் $4/5$ (.8) ஆகும். பெருக்கல் விருத்தியில், தொடரின் முதலாவது உறுப்பு a ஆயின் பொது விகிதம் r ஆகும்; உறுப்புகளின் எண்ணிக்கை n ஆகும்; தொடரின் கூட்டுத் தொகையினை, S_n

என்ற சமன்பாட்டால் குறிக்கலாம். n முடிவிலியாக இருக்குமாயின், தொடரினுடைய கூட்டுத் தொகையின் எல்லை $\frac{a}{1-r}$ ஆகும். மேலே தரப்பட்டுள்ள பெருக்கல் விருத்தியில் $a = 10,000$ ஆகும்; $r = 4/5$ ஆகும். அத்துடன், எண்ணிக்கை முடிவில்லாததாயின், தொடரினுடைய கூட்டுத் தொகையின் எல்லை $10,000 \cdot 1 / (1 - 4/5) = 50,000$ ஆகும்.

முன்னெச்சரிக்கை ஏற்பாடாகக் கொள்ளலாம். இதன் பின்னும் வங்கி வைப்புகளின் குணகம் காசு விகிதத்தின் நிகர்மாற்றிலும் குறைவாகவே இருக்கும். இறுதியாக பணத்தை ஆக்குவதற்கான ஆற்றலும் விருப்பமும் வங்கிகளுக்கு இருப்பினும், தனிப்பட்டவர்களும் தொழின்புயற்சிகளும் அரசாங்கமும் அதனை விரும்பாதவிடத்து, பண ஆக்கம் இடம்பெறுது. இவ்வழி, வங்கிகளின் பணவாக்க ஆற்றல் அதன் வாடிக்கையாளர் கோடுகடனிற்காகச் செய்யும் கோரிக்கையால் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மத்திய வங்கியின் விளைப்பாடு

ஒரு நாட்டின் பணவழங்கீடானது செலாவணியையும் (இது நோட்டுகளையும் நாணயங்களையும் கொண்டது) வங்கிப் பணத்தையும் (அதாவது, வணிக வங்கிகளிலுள்ள தேவை வைப்புகளையும்) கொண்டுள்ளது என ஏவவே குறிப்பிட்டுள்ளோம். மேலும், சட்டமுறைப் பணத்தின் தொகையை மத்திய வங்கியே நிருணயிக்கின்றது எனவும் கூறியிருந்தோம். சட்டமுறைப் பணத்தின் தொகை எவ்வாறு நிருணயிக்கப்படுகின்றதென்பதைத் தெளிவுபடுத்துமுகமாக, குறிப்பிட்ட ஒரு வணிக வங்கியை உதாரணமாகக் கொண்டு வங்கித் தொழின் முறையை விளக்கினோம். ஏனெக் காரணிகள் நீங்கலாக, வணிக வங்கிகளின் வங்கிப் பணத் தொகையானது, பேணப்படவேண்டிய இழிவளவு காசு விகிதத்தினால் நிருணயிக்கப்படுகின்றது என்ற உண்மை அவ்விளக்கத்திலிருந்து தெளிவாயிற்று. காசு ஒதுக்கத்தின் அளவை மத்திய வங்கி தீர்மானிக்கின்றது. அன்றியும், மத்திய வங்கியே நோட்டுக்கள் வெளியிடுகை மூலம் செலாவணி ஆக்கத்திலே தனியுரிமை வகிப்பதாலும், அவ்வங்கியே இழிவளவு விகிதம் எவ்வளவு என்பதைத் தீர்மானிப்பதாலும், இறுதியில் ஒரு நாட்டின் பண வழங்கீட்டை மத்திய வங்கிதான் நிருணயிக்கின்றது என்பது வெளிப்படை. ஆகவே, மத்திய வங்கியின் விளைப்பாடுகளிலே தகுந்த கவனஞ் செலுத்தல் வேண்டும். எனவே, இந்த அத்தியாயத்தின் அடுத்த பிரிவுகளில் இவ்விளைப்பாடுகள் பற்றி ஆராயப்படும். இந்த ஆராய்ச்சியிலே மத்திய வங்கியானது சட்டமுறைப் பணத் தொகையை நிருணயிக்கும் முறைபற்றியும் அது வணிக வங்கிகளைக் கட்டுப்படுத்தும் முறைபற்றியும் விசேட கவனஞ் செலுத்தப்படும். மத்திய வங்கியானது வணிக வங்கிகளின் காசு விகிதத்தின் அளவை மட்டுமன்றி, அவற்றின் மிகை ஒதுக்கத்தின் அளவையும், கடன்கள் பேரிலான வட்டி வீதங்களையும், அவை வழங்கும் கடன்களின் தன்மை, அளவு ஆகியவற்றையும் நிருணயிக்கின்றது என்பதனை இந்த அத்தியாயத்திலுள்ள விளக்கம் தெளிவாக்கும்.

சட்டமுறைப் பணத்தை ஒழுங்குபடுத்தல்

அரசாங்கத்தின் நாணயச் சட்டங்கள், சட்டமுறைப் பணத்தை வெளியிடும் தனியுரிமையை மத்திய வங்கிக்கு அளித்துள்ளன. வணிக வங்கிகளது வங்கி வைப்பு ஆக்கத்தைச் சார்பளவாக அதிகரிப்பதோ குறைப்

பதோ வணிக வங்கிகளின் காசு ஒதுக்கத்திற்கேற்ப அமையும் பண வழங்கீடானது புறங்கட்டாத நோட்டுகளையும் நாணயங்களையும் கொண்டு வருவதற்கு முன்னரும், நோட்டுகள், நாணயங்கள், வங்கிப் பணம் ஆகியன பொன்னியமத்தின் ஆதரவில் வெளியிடப்பட்ட காலத்திலும் நோட்டுகளின் வெளியீடுகளை பொன் ஒதுக்கத்தையே பொறுத்திருந்தது. உதாரணமாக, ஏறக்குறைய 1939 ஆம் ஆண்டு வரைக்கும், அநேக நாடுகள் தாம் வெளியிட்ட நோட்டுகளின் பெறுமானத்தில் ஏறத்தாழ 30 சதவீதத்தைப் பொன் ஒதுக்கமாக வைத்திருந்தன. எனினும், பொன் நாணயங்களின் புழக்கம் அற்றுப்போக, வங்கி நோட்டுகளும் நாணயங்களும் சட்டமுறைப் பணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டன. அப்போது விலைமதிப்பற்ற பொன் ஒதுக்கத்தை வைத்திருக்கும் பழக்கம் வழக்கற்றுப் போயிற்று. இற்றை நிலையில், வங்கியினால், வெளியிடப்படும் நோட்டுகளும் நாணயங்களும் பரிப்புக்களாக இருப்பினும், அவற்றைப் பொன்னாகவோ, வேறு விலையுயர்ந்த பொருளாகவோ மாற்றவேண்டுமென்ற நிற்ப்பந்தம் மத்திய வங்கிக்கு இல்லை. இலங்கையிலே ஒருவர் ஒரு ரூபாய் நாணயத்தை மாற்றி அதன் பெறுமானத்தைப் பொருளாகப் பெற முயற்சி செய்தால், அவர் மற்றுமொரு ரூபாய் நாணயத்தையே பெறுவார். இந்த அடிப்படையில் நோக்கின், மத்திய வங்கியின் பணவாக்க வல்லமை வரையறைக்குட்பட்டதன்று என்பது புலனாகும். இலங்கை மத்திய வங்கியானது அது வெளியிடும் நோட்டுகளுக்கேற்ற ஒதுக்கத்தை விலையுயர்ந்த உலோகமாகவோ, மற்றுமொரு பொருளாகவோ வைத்திருக்கவேண்டும் என்று சட்டம் விதிக்கவில்லை. பணமார் அதிகாரிகளின் கொள்கைப்படி, மத்திய வங்கி அந்நிய பரிமாற்றில் ஒரு குறிப்பிட்ட ஒதுக்கத்தை வைத்திருக்க வேண்டும் என்று சட்டம் விதித்தாலும், அந்நிய பரிமாற்று ஒதுக்கத்தின் அடிப்படையற்றான் நோட்டுகளை வெளியிட வேண்டுமென்று அது விதிக்கவில்லை. உண்ணாட்டுப் பொருளாதாரத்தின் தேவைகளை நிறைவு செய்யும் அதே வேளையில், ரூபாயின் சருவதேச உறுதிநிலையைப் பேணும் வகையிலும் பண வழங்கீடு அதிகரிக்கப்பட வேண்டுமென்பதே ஈண்டு வேண்டப்படுவதொன்று. வணிக வங்கிகள் விற்பனை செய்யும் வாக்குறுதி நோட்டுகள், ஏழுறுதிகள் ஆகியவற்றுடன் அரசாங்க ஏழுறுதிகளையும் கொள்வனவு செய்வதன்மூலம், மத்திய வங்கியானது நோட்டுக்களினதும் நாணயங்களினதும் வழங்கீட்டை அதிகரிக்கின்றது. மறுபுறம், மத்திய வங்கியானது வாக்குறுதி நோட்டுகளிலே குறிப்பிட்டுள்ள தொகைகளைக் கொடுக்கும்போது அல்லது ஏழுறுதிகளை விற்கும்போது, நோட்டுகளினதும் நாணயங்களினதும் வழங்கீடு குறைக்கப்படுகின்றது. எனினும், நாட்டில் நோட்டுகளையும் நாணயங்களையும் வழங்கீடு செய்வதைப் பொறுத்தவரையில், சில குறிப்பிட்ட வரையறைகள் உண்டு. பொருளாதார உறுதிநிலையைப் பேணும் வகையில் நாட்டின் பணவழங்கீட்டை ஒழுங்குபடுத்துவதற்கு மத்திய வங்கி கடமைப்பட்டிருப்பதால், அவ்வங்கியினாலே சட்டமுறைப் பணத்தின் வழங்கீட்டை வரையறையின்றி அதிகரிக்க முடியாது. பண வழங்கீடு அதிகரித்தால் பண

வீக்கம், அந்நிய பரிமாற்று, செலாவணி மதிப்பிறக்கம் போன்ற பிரச்சனைகளை தாடு எதிர்நோக்கி வண்டிருக்கும். சட்டமுறைப் பணம் திட்டவாட்டமாக எவ்வளவு தேவைப்படும் என்ற விடயத்தை நாட்டிலே நிலவும் பொருளாதார நிலைக்கேற்ப, மத்திய வங்கியானது காலத்திற்குக் காலம் தீர்மானிக்கும்.

வணிக வங்கிகளைக் கட்டுப்படுத்தல்

சட்டமுறைப் பணத்தொகையை அதிகரிப்பதாலோ குறைப்பதாலோ மட்டுமே நாட்டின் பண வழங்கீட்டை மத்திய வங்கி ஒழுங்குபடுத்துவதில்லை. வணிக வங்கிகளின் நடவடிக்கைகளைக் கட்டுப்படுத்தலும் மத்திய வங்கியின் மற்றுமொரு முக்கியமான வினைப்பாடாகும். வணிக வங்கிகள் ஆக்குகின்ற தேவை வைப்புகள், அறவிடும் வட்டி வீதம், வழங்கும் கடன் வகை, கடன் அளவு ஆகியவற்றைக் கட்டுப்படுத்துதற்குச் சில கருவிகளும் உபாயங்களும் உண்டு. அவற்றை இரு பிரிவுகளாக பிரிவுகளில் வகைப்படுத்தலாம். அவை கணியக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள், பண்பறி அல்லது தேர்வுக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள் எனப்படும்.

கணியக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள்

மத்திய வங்கித் தொழின் மரபுமுறை விருத்தியெய்தியபோது, நாட்டின் பண வழங்கீட்டை ஒழுங்குபடுத்தல் (மரபுவழிக்) கட்டுப்பாட்டு முறைகளின் குறிக்கோளாயிற்று. இக்கட்டுப்பாட்டு முறைகள் மூலம், வங்கித் தொழின் முறையினால் ஏற்படுத்தப்படும் வைப்புகளின் மொத்த ஆக்கத்தையும் கடன் வழங்கும்போது விதிக்கப்படும் வட்டி வீதங்களையும் மேற்கூட்டாகக் கட்டுப்படுத்தலாம் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. கடன் கொடுத்தற்கான நோக்கங்களையும், கடனின் அளவு போன்ற குறிப்பிட்ட அம்சங்களையும் கட்டுப்படுத்தல் இக்குறிக்கோளின் ஓர் அங்கமாக அமையாது. ஈண்டு குறிப்பிட்டுள்ள குறிக்கோளை எய்துவதற்குக் கையாளப்படும் கணியக் கட்டுப்பாட்டு முறைகளை நாம் பின்னர் ஆராய்வோம். மத்திய வங்கியினால் மூலவகைக் கணியக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள் பின்பற்றப்படுகின்றன. அவை காசு விகிதத்தை நிருணயித்தலும், பகிரங்கச் சந்தை நடவடிக்கைகளை நிருணயித்தலும், வங்கி வட்டி வீதத்தை ஒழுங்குபடுத்தலும் ஆகும். வங்கிகளில் இழிவளவு காசு ஒதுக்கத்தைப் பேணும் பழக்கம், வங்கிகளின் நீர்மையைப் பாதுகாக்கும் விருப்பம் காரணமாக வளர்ச்சியுற்றது. வங்கிகளில் வைப்புகளைக் கொண்டிருப்போரின் தேவைகளை நிறைவேற்றத்தக்க வகையில் ஒரு நிலைமையைப் பேணுவதற்காக இந்நீர்மை பாதுகாக்கப்பட்டது. எனினும் காலப்போக்கிலே, மத்திய வங்கியானது கடைநிலையாகக் கடன்கொடுக்குந் தாபனமாகி வணிக வங்கிகளுக்கு எதிர்பாராத பணத்தேவை ஏற்படும்போது அவற்றுக்கு உதவத் தயாராக இருந்தமையால் மேற்குறித்த நோக்கம் செயற்படவில்லை. இக்காலத்திலே காசு விகிதம், பெரும்பாலும் வணிக வங்கிகளைக் கட்டுப்படுத்துதற்கான ஒரு சாதனமாக மத்திய வங்கியினால் கையாளப்படுகிறது.

வணிக வங்கிகள் வைத்திருக்கவேண்டிய இழிவளவு காசு விகிதத்தை உயர்த்துவதன்மூலம், அவ்வங்கிகளின் பணம் ஆக்கும் ஆற்றலை மத்திய வங்கி குறைக்கலாம். காசு விகிதம் 20 சதவீதம் என்ற அடிப்படையில், வங்கித்தொழிற்முறையில் மேலதிகத் தொகையாக 10,000 ரூபாயை வைப்புச் செய்தால், ஆக்கத்தக்க வைப்புகளின் முழுத்தொகை 50,000 ரூபாய் ஆகும் என்று முன்பு காட்டிய உதாரணத்திலே கூறப்பட்டது. எனினும், இழிவளவு காசு விகிதம் 25 சதவீதமாக அதிகரிக்கப்பட்டால் அதன் அடிப்படையில் ஆக்கத்தக்க ஆகக் கூடுதலான வைப்புத் தொகை 40,000 ரூபாயாகும். மறுபுறம், இழிவளவு காசு விகிதம் 10 சதவீதமாகக் குறைக்கப்பட்டால், ஆக்கத்தக்க வைப்புத் தொகை 1,00,000 ரூபாயாக அதிகரிக்கும். காசு விகிதத்திற்கும், ஆக்கத்தக்க வைப்புத் தொகைக்குமிடையே நேர்மாறான தொடர்பு உண்டு என்பது முன்னர் விளக்கப்பட்டது. இதற்கிணங்க, பண வழங்கீட்டைக் குறைக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படுமாயின், மத்திய வங்கியானது இழிவளவு காசு விகிதத்தை உயர்த்தவேண்டும்; மறுபுறம், பண வழங்கீட்டை அதிகரிக்க வேண்டுமாயின் மத்திய வங்கியானது காசு விகிதத்தைக் குறைக்க வேண்டும். எனினும், பொதுவாக, இம்முறையானது நாணய ஒடுக்கத்திற்கு போன்று நாணயப் பெருக்கத்தில் திருத்திகரமாகச் செயற்படமாட்டாது என்று கூறலாம். ஏனெனில், வங்கியானது ஆக்ககூடிய கடன்களை வழங்குகின்றதா இல்லையா எனும் விடயம் காசு விகிதத்தில் முற்றாகத் தங்கி இருக்காமையாலேயேயாம். இதனை வங்கிக் கடனுக்குள்ளே தேவையின் தன்மையும் அளவுமே நிரூபிக்கின்றன. இவ்வழி கடன்களுக்குப் போதிய அளவு தேவை இல்லாதபோது அல்லது வங்கி வழங்குவதற்கு உத்தேசிக்கும் கடன் வகைக்குத் தேவை இல்லாதபோது, வங்கிகள் நாணயப் பெருக்கத்தை மேற்கொள்வதைக் காட்டினும் அதிக அளவில் மிகை ஒதுக்கத்தைப் பேணுதலையே மேற்கொள்ளும்.

பகிரங்கச் சந்தை நடவடிக்கைகள், அபிவிருத்தியடைந்த பொருளாதாரத்தையுடைய நாடுகளில் நெடுங்காலமாக மத்திய வங்கி பின்பற்றி வந்துள்ள ஒரு கட்டுப்பாட்டு முறையாகும். பகிரங்கச் சந்தையிலே, ஏழுறுதிகளைத் தன் விருப்பப்படி வாங்குவதற்கும் விற்பதற்கும் மத்திய வங்கிக்குள்ளே அதிகாரத்தின் அடிப்படையிலேயே இக்கட்டுப்பாட்டு முறை அமைந்துள்ளது. இரு நோக்கங்களைக் கருத்திற் கொண்டு இதனைச் செய்யலாம். ஒருபுறம் வட்டி வீதத்திற்கு உச்ச வரம்பை விதிப்பதற்காக இதனைப் பயன்படுத்தலாம். மத்திய வங்கியானது ஒருவகை ஏழுறுதியை ஒத்த அளவிலேனும் கொள்வனவு செய்ய முன்வருமாயின், அவ்வகையான ஏழுறுதியின் பெறுமானம் அந்த உச்சவரம்பிற்கும் குறைவாக இருக்காது. வட்டி வீதத்திற்கும் ஏழுறுதிகளின் விலைக்குமிடையே நேர் மாறான தொடர்பு இருப்பதால், குறிப்பிட்ட ஓர் உச்ச வரம்பிற்கு மேலாக வட்டி வீதம் அமைய முடியாதென்பது இதன் கருத்து. மறுபுறம், குறிப்பிட்ட ஒரு விலையில் மத்திய வங்கியானது எவ்வளவு ஏழுறுதிகளையும் விற்பனை செய்வதற்கு முன் வருமாயின் வட்டிவீதம் குறிப்பிட்ட ஒரு கீழான வரம்பிற்கும் குறைவாக இருக்காது.

வணிக வங்கிகளின் காசு ஒதுக்கங்களில் மாற்றங்களைக் கொணருதல் பகிரங்கச் சந்தை நடவடிக்கைகளின் மற்றொரு நோக்கமாகும்.

10,000 ரூபாய் பெறுமதியான ஏழுறுதிகள் பொதுமக்களுக்கு விற்கப் பட்டுள்ளன எனக் கொள்வோம். மத்திய வங்கிக்குரிய கொடுப்பனவுகளைச் செலுத்துதற்காகப் பொதுமக்கள் தங்களுடைய வைப்புகளின் பேரில் காசோலைகளை வழங்குவார்கள். இக்காசோலைகளைப் பெறும் மத்திய வங்கியானது இவற்றை வணிக வங்கிகளுக்குக் கொடுக்கும். இவ்வணிக வங்கிகள் அக்காசோலைகளிலே குறிப்பிட்டுள்ள தொகைகளைக் கொடுக்கும்போது மத்திய வங்கியிலே தாம் செய்துள்ள வைப்புகளிலிருந்து அத்தொகைகளுக்குச் சமனான தொகைகளைக் கழித்துக்கொண்டு கொடுக்கும். வணிக வங்கிகளினால் இழிவளவு காசு விகிதம் இதுவரை பேணப்பட்டிருப்பின், இக்காசு விகிதம் இப்பொழுது குறைக்கப்படும் என்பது தெளிவு. அப்பொழுது முன்னிருந்த மட்டத்திலே கடசு விகிதத்தை நிலைபெறச் செய்தற்கு நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளவேண்டியிருக்கும். இதனை இரு வழிகளில் செய்யலாம். ஒரு வழி, ஏழுறுதிகளைப் பொதுமக்களுக்கு விற்பது. அவ்வாறாயின், பொதுமக்கள் கொண்டுள்ள கணக்குகள் மூலம் வணிக வங்கிகளுக்குக் கொடுப்பனவுகள் செய்யப்படும். மற்றொரு வழி, பொதுமக்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் கடன்களைக் குறைப்பது. ஏலவே கொடுத்த கடன்களை மீளப் பெறுவதன் மூலமும், இனிமேற் கொடுக்கத்தகு கடன்களை வெட்டிக் குறைப்பதன் மூலமும் இதனைச் செய்யலாம்; அல்லது புதிய கடன்களுக்கான வட்டி வீதத்தை அதிகரிக்கலாம். அப்பொழுது கடன்களுக்கான தேவை குறையும்.

இஃது எவ்வாறாயினும், மத்திய வங்கி ஏழுறுதிகளை விற்பனை செய்வதனால் உண்டாகும் இறுதி விளைவு, நாட்டின் பண வழங்கீடு குறைதலாகும். இவ்வாறான ஒரு நிலைமையில் ஆரம்ப வைப்பாகிய 10,000 ரூபாய் மட்டுமன்றி, அத்தொகையினும் பன்மடங்கு அதிகமான தொகையுமே குறைக்கப்படும். இழிவளவு காசு விகிதத்திலே மாற்றக்குணைகம் தங்கியுள்ளது. இழிவளவு காசு விகிதம் 20 சதவீதமாயின், அழிக்கப்பட்டுவிடும் தேவை வைப்புகள் 50,000 ரூபாயாக இருக்கும். மத்திய வங்கி ஏழுறுதிகளைக் கொள்வனவு செய்யும்போது இதற்கு மாறான நடைமுறை காணப்படும். அதாவது, வங்கிக் கொள்வனவு செய்யும் ஏழுறுதிகளின் பெறுமானத்தைக் காட்டிலும் பன்மடங்காக நாட்டின் மொத்தப் பணவழங்கீடு அதிகரிக்கும்.

எனினும், இக்கட்டுப்பாட்டு முறைகளின் செயற்றிறன் பல காரணிகளால் வரையறுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு புறம், இழிவளவு காசு விகிதம் தொடர்பாக வணிக வங்கி பேணக்கூடிய உறுதி நிலையில் இச்செயற்றிறன் தங்கியுள்ளது. வணிக வங்கிகளிடம் மிகை ஒதுக்கம் இருந்தால், அதனை மத்திய வங்கிக்குக் கொடுப்பனவுகளுக்காகப் பயன்படுத்தலாம். அவ்வாறு செய்வதாயின் வைப்புகளை அதிக அளவிலே குறைக்கவேண்டிய அவசியமிருக்காது. மத்திய வங்கி விற்பதற்கு ஆயத்தமாயிருக்கும் ஏழுறுதிகளைப் பொறுத்தமட்டிலே சில சந்தர்ப்பங்களில் உண்மையான விற்பனை

கள் நடைபெறாமே, விற்பனை செய்வதற்குப் போதுமளவு ஏழுறுதிகள் இல்லாமை ஆகிய சில இடையூறுகள் தோன்றலாம். இவ்வாறான கட்டுப்பாட்டு முறை அரைகுறையாக அபிவிருத்தியடைந்த நாடுகளுக்குப் பெரும்பாலும் பொருந்தும்.

மத்திய வங்கி வீதத்தைக் கையாளல்

மத்திய வங்கி வீதத்தை மாற்றுதலை மற்றுமொரு கணியமுறைக் கட்டுப்பாட்டுச் சாதனமாகக் கொள்ளலாம். பகிரங்கச் சந்தை நடவடிக்கைகளில் மத்திய வங்கி முக்கியமான ஓர் இடத்தை வகிக்கும், எனினும், வணிக வங்கிகளின் தேவைகளுக்கிணங்க மத்திய வங்கி செயலாற்றும் ஒரு சந்தர்ப்பமுண்டு. தற்காலிக கடன்களுக்காக வணிக வங்கிகள் மத்திய வங்கிக்கு வேண்டுகோள் விடுப்பதே அவ்வாறான ஒரு சந்தர்ப்பமாகும். இவ்வாறு கடன்கள் கொடுக்குமுகத்தான் மத்திய வங்கியானது இறுதிநிலைக் கடன்கொடுக்குந் தாபனமாகப் பணியாற்றுகின்றது. எனினும், வணிக வங்கிகள் இவ்வசதியைத் தவறான முறையிற் பயன்படுத்துவதைத் தடுக்கும் பொருட்டு, இவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களிலே மத்திய வங்கி உயர் வட்டி வீதத்தை அறவிடுகின்றது. மத்திய வங்கி வீதமே இந்த வட்டி வீதமாகும். மத்திய வங்கி கோரும் குறிப்பிட்ட வகையான ஏழுறுதிகளைப் பேணுவதன் மூலம், பல சந்தர்ப்பங்களிலே மத்திய வங்கியிலிருந்து கடன்களைப் பெறலாம். சில வகையான ஏழுறுதிகளே இவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றன. கடன்களுக்காக அறவிடப்படும் வங்கி வீதம் வழக்கத்திலே சந்தையில் நிலவும் வட்டி வீதத்தைக் காட்டிலும் அதிகமாகவிருக்கும். தங்களுக்கு ஏற்படும் செலவைச் சமாளித்தற்காக வணிக வங்கிகள் உயர்ந்த வட்டி வீதத்தில் மத்திய வங்கியிலிருந்து கடன் பெறுவதுண்டு; அவ்வாறான சந்தர்ப்பங்களிலே இவ்வங்கிகள், தாம் கொடுக்கும் கடன்களுக்காக வாடிக்கையாளரிடமிருந்து உயர்ந்த வட்டி வீதத்தை அறவிடுதல் வழக்கம். இத்தகைய தொடர்புகள் காரணமாக மத்திய வங்கியானது பகிரங்கச் சந்தை நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுவதற்குப் பதிலாக, சந்தையில் நிலவும் வட்டி வீதத்தைக் கையாளும் உபாயத்தைப் பயன்படுத்தலாம். வங்கி வீதத்தை உயர்த்துவதே இந்த உபாயமாகும்.

பண்பறி கட்டுப்பாட்டு முறைகள்

குறிப்பிட்ட சில காரணிகள் காரணமாக, கணியக் கட்டுப்பாட்டு முறையின் செயற்றிறனுக்குச் சில வரையறைகள் உண்டு என்பதை முன்னர் விளக்கினோம். இவ்வாறான நிலைமைகளிலே மத்திய வங்கி வேறு வகையான கட்டுப்பாட்டு முறைகளைப் பின்பற்றலாம். இம்முறைகள், பண்பறி கட்டுப்பாட்டு முறைகள் அல்லது தேர்வுக் கட்டுப்பாட்டு முறைகள் என்ற வகையினுள் அடங்கும். பண்பறி கட்டுப்பாட்டு முறைகள் வணிக வங்கிகள் வழங்கும் கடன்களின் தன்மையையும் தொகையையும் கட்டுப்படுத்தலை நோக்காகக் கொண்டுள்ளமையால், பண்பறி கட்டுப்

பாட்டு முறையின் குறிக்கோள்கள் கணியக் கட்டுப்பாட்டு முறையின் குறிக்கோள்களிலிருந்து வேறுபடுகின்றன. பொருளாதாரத்திற்குச் சேதம் விளைவிக்கக்கூடிய கடன்கள் வழங்கப்படுவதை முற்றாகத் தடுத்தற்கும் இக்கட்டுப்பாட்டு முறைகளுட் சிலவற்றைப் பயன்படுத்தலாம். இவற்றுட் சிலவற்றைக் கீழே விவரித்துள்ளோம்.

கடன்களின் வகையையும், கடன் கொடுக்கப்படும் கால வரையறையையும் நிருணயித்தற்கு மத்திய வங்கிக்கு அதிகாரம் இருக்கலாம். கொடுக்கப்படும் கடன்களின் ஆகக்கூடிய கால அளவை நிருணயிக்கும் பொறுப்பு மத்திய வங்கியைச் சார்ந்ததே. அத்தோடு, கொடுக்கப்படும் கடன்களுக்கெதிராக வைக்கப்படும் ஏழுறுதிகளின் தன்மையை நிருணயித்தற்கும் மத்திய வங்கிக்கு அதிகாரம் இருக்கலாம். கொடுக்கப்படும் கடன்களுக்கான வரையறைகளை நிருணயிக்கும்போது, வணிக வங்கிகளின் கடன்களுக்கும் முதலீட்டுக்கும் ஓர் உச்ச வரம்பை விதிக்கலாம்; அல்லது குறிப்பிட்ட கடன் வகைகளுக்கும் முதலீட்டு வகைகளுக்கும் ஒரு வரம்பை ஏற்படுத்தலாம். பணவீக்க சத்திகளைக் கட்டுப்படுத்துவதே இம்முறையின் அடிப்படை நோக்கமாகும்.

மத்திய வங்கியானது பேணப்படவேண்டிய மூலதனச் சொத்துகளின் இழிவளவு ஒதுக்கத்தைக் காலத்திற்குக் காலம் தீர்மானிக்கலாம். வைப்புகளைக் கொண்டுள்ளோரின் நலவுரிமையைப் பேணுதலையும், வழங்கத்தகுமொத்தக் கடன் தொகையை மட்டுப்படுத்தலையும், வழங்கிய கடன் வகைகளைக் கட்டுப்படுத்தலையும் குறிக்கோள்களாகக் கொண்டு மத்திய வங்கி இம்முறைகளைப் பிரயோகிக்கலாம். சில கடன்களில் ஊக்கமிழக்கும் பொருட்டு கூடுதலான மூலதனச் சொத்து ஒதுக்க விகிதத்தை வற்புறுத்தல் மூலமும், சில கடன்களை ஊக்குவிக்கும் பொருட்டு குறைவான மூலதனச் சொத்து ஒதுக்க விகிதத்தை வற்புறுத்தல் மூலமும் கடன் வகைகளைக் கட்டுப்படுத்தலாகிய குறிக்கோளை எய்தலாம்.

மத்திய வங்கியின் ஏனைய வினைப்பாடுகள்

செலாவணியின், அதாவது நோட்டுகளினதும் நாணயங்களினதும் வெளியீடுகையில் தனியுரிமை செலுத்துவதன் மூலமும் வணிக வங்கிகளைக் கட்டுப்படுத்துவதன் மூலமும், மத்திய வங்கியானது நாட்டின் பண வழங்கீட்டை இறுதியாக ஒழுங்குபடுத்துகிறது என்பதை முன்னர் ஆராய்ந்தோம். இதனைத் தவிர, மத்திய வங்கியின் ஏனைய இரு வினைப்பாடுகளை ஈண்டுக் குறிப்பிடல் தகும். இவற்றுள் ஒன்று ஏலவே குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. வங்கிகளுக்கிடையே இடம்பெறும் கொடுக்கல் வாங்கல்களை இயைபாக்கும் ஒரு தாபனமாக மத்திய வங்கி வினையாற்றும் என்பதே அது; அதாவது, அது வங்கிகளின் வங்கியாக இயங்குகின்றது. 'அ' வங்கியிலே கணக்கு வைத்திருக்கும் ஒருவர் அவ்வங்கியில் வைப்புச் செய்திருக்கிறார் எனக் கொள்வோம்; அவர் 'இ' வங்கியில் வைப்புச் செய்துள்ள ஒருவரின் பெயரில் 5,000 ரூபாய்க்குக் காசோலையைப் பிறப்பிக்க, பின்னவர் அதனைத் தம் கணக்கில் வைப்புச் செய்தால், கடைசி

யில் 'அ' வங்கி அத்தொகையை 'இ' வங்கிக்கு கொடுக்கவேண்டும். மறுபுறம், 'இ' வங்கியில் வைப்புச் செய்துள்ள ஒருவர் 'அ' வங்கியில் வைப்புச் செய்துள்ள ஒருவரின் பெயரில் 5,000 ரூபாய்க்குக் காசோலை ஒன்றைப் பிறப்பிக்க பின்னவர் அதனைத் தமது கணக்கில் வைப்புச் செய்தால், அந்த 5,000 ரூபாயை 'இ' வங்கி 'அ' வங்கிக்குக் கொடுக்க நேரிடும். இவ்வழி, ஒரு கொடுப்பனவு மற்றொரு கொடுப்பனவுக்காக ஈடு செய்யப்படும். எனினும், எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் வங்கிகளுக்கிடையிலான கொடுப்பனவுகளை இந்த வகையில் ஈடுசெய்ய முடியாது. அவ்வாறு ஈடு செய்ய முடியுமாயினும் முடியாவிடினும், கணக்குகள் வைத்திருக்கவும் கொடுப்பனவுகளைத் தீர்க்கவும் ஓர் இயைபாக்குந் தாபனம் கட்டாயம் அவசியமாகின்றது. இத்தகைய தாபனம் தீர்வகம் எனப்படும். மத்திய வங்கி ஒரு தீர்வகத்தின் பணியைச் செய்கின்றது. மத்திய வங்கியானது நாடோறும் பல்வேறு வங்கிகளின் பெயரில் பிறப்பிக்கப்படும் காசோலைகளினால் எழும் கோரிக்கைகளைப் பரிசீலனை செய்து, வங்கிகளுக்கிடையேயான கடன்படுதன்மை சம்பந்தமான இறுதித் தொகைகளைக் குறைத்து அவை தொடர்பான தொகைகளைக் கொடுப்பனவு செய்யும். மத்திய வங்கியிலுள்ள பல்வேறு வங்கி வைப்புகள் இந்நோக்கத்திற்காகப் பயன்படுத்தப்படும். இறுதிக் கணக்கின்படி மேலே குறிப்பிடப்பட்ட 'அ' வங்கியானது 2,000 ரூபாயை 'இ' வங்கிக்குக் கொடுக்கவேண்டி இருப்பின், 'அ' வங்கியின் வரலிலிருந்து 2,000 ரூபாய் குறைக்கப்பட்டு, 'இ' வங்கியின் வைப்புகள் அதே தொகையினால் அதிகரிக்கப்படும்.

அரசாங்க வங்கியாகச் செயற்படுதல் மத்திய வங்கியின் அடுத்த முக்கியமான விளைப்பாடாகும். நாட்டின் பண வழங்கீட்டைக் கட்டுப்படுத்துவதனால் மத்திய வங்கி அத்தகைய அந்தஸ்தை வகிக்கவேண்டும்; அத்துடன், அதன் நிலை, அதாவது, அதனைப் பொதுவாக ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்க தன்மை, உறுதிப்படுத்தப்படவும் வேண்டும். அரசாங்கம், அதன் கணக்குகளைப் பொதுவாக மத்திய வங்கியில் வைத்திருக்கும். இந்த நெருங்கிய தொடர்பு காரணமாக, மத்திய வங்கியானது பணப் பூட்டகை சம்பந்தமாக அரசாங்கத்திற்கு ஆலோசனை கூறும் ஒரு தாபனமாக அதிகப்பற்றாகப் பணியாற்றுகின்றது. நாணயக் கொடுக்கல் வாங்கல்களையும், அந்நிய பரிமாற்றையும் மத்திய வங்கியே கட்டுப்படுத்துகின்றது. மேலும், உலக வங்கி, சருவதேச நாணய நிதி (I.M.F) போன்ற சருவதேச நாணய அமைப்புகளிலிருந்து அரசாங்கம் கடன் பெறும் போது அரசாங்கத்துக்குத் தகவல்களையும் ஆலோசனையையும் வழங்குவதும் மத்திய வங்கியே.

பொழிப்பு

இந்த அத்தியாயத்திலே பணத்திற்கான தேவை, அதன் விளைப்பாடுகள், அதன் வழங்கீடு ஆகியன பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளது. தொழிற்பிரிப்பை அடிப்படையாகக் கொண்ட இற்றைப் பொருளாதாரத்திலே

பணம், ஓர் அத்தியாவசிய அமிசமாக இருக்கின்றது. இந்தப் பொருளாதாரத்திலே பரிமாற்று ஓர் இன்றியமையாத காரணியாக இருப்பதாலும், பண்டமாற்று முறையின் செயற்பாட்டினால் பல்வேறு பிரச்சினைகள் தோன்றுவதாலுமே பணம் முக்கியத்துவ நிலையை எய்தியுள்ளது. பணத்தைப் பரிமாற்று ஊடகமாகவும், கணக்கு அலகாகவும், பெறுமானத் திரட்டாகவும், பிற்போட்ட கொடுப்பனவுகளின் நியமமாகவும் பயன்படுத்துவதால், காலம், உழைப்பு, வளங்கள் ஆகியனவற்றை மீதப்படுத்தலாம் என்பதை நாம் கவனித்தோம். இக்காலச் சமுதாயத்திலே பணவழங்கிடானது நோட்டுகள், நாணயங்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டமைந்த செலாவணியையும் வங்கிப் பணத்தையும் கொண்டுள்ளது. நோட்டுகளையும் நாணயங்களையும் மத்திய வங்கி நேரடியாக வழங்க, வணிக வங்கிகளோ வங்கிப் பணத்தை வழங்கும். எனினும், வணிக வங்கிகளின் நடவடிக்கைகள் கட்டுப்படுத்தப்படுவதனால், நாட்டின் மொத்தப் பண வழங்கீட்டை மத்திய வங்கியே இறுதியில் நிருணயிக்கிறது. வணிக வங்கிகளைக் கட்டுப்படுத்துதற்கு கணியக் கட்டுப்பாட்டு முறை, பண்பறி கட்டுப்பாட்டுமுறை ஆகிய இருவகைக் கட்டுப்பாட்டு முறைகளும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. பொருளாதார நிலைக்கேற்ப இவற்றுள் எந்த முறையைப் பயன்படுத்த வேண்டுமென்பதை அல்லது இரு முறைகளையும் எந்த அளவிற்கு ஒருங்கிணைக்கவேண்டுமென்பதை மத்திய வங்கி தீர்மானிக்கின்றது.

ஆறும் அத்தியாயம்

விலைமட்டமும் சுட்டெண்களும் பணவீக்க பணச்சுருக்கங்களும்

மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியும் விலைமட்டமும்

ஒரு நாட்டிலே குறித்த ஒரு காலப் பகுதியில் உற்பத்தி செய்யப்படும் எல்லாப் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானமும், வெளி நாடுகளிலிருந்து பெறும் தேறிய காரணி வருமானமும் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தி எனப்படும். ஒரு நாட்டினது மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் பெறுமானம் அதிகரிக்கும்போது, அந்நாட்டு மக்கள் நுகரத்தக்க பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் மொத்தத் தொகையும் அதிகரிக்கலாம். இவ்வழி, அம்மக்களின் வாழ்க்கைத் தரமும் உயரலாம். மொத்தத் தேசிய உற்பத்திப் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்களைக் கொண்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தைக் கணிக்கமுடியுமெனினும், இந்தமுறை மட்டுமே அதற்குப் போதுமானதன்று என்பதை நாம் நினைவிலிருத்திக் கொள்ளல் வேண்டும்.

மொத்தத் தேசிய உற்பத்திப் பெறுமானமானது குறித்த ஒரு காலப் பகுதியிலே நிலவும் விலை மட்டத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு முதற்கண் மதிப்பிடப்படுகின்றது. எனவே, மொத்தத் தேசிய உற்பத்திப் பெறுமானத்தை நிருணயிப்பதில் விலைமட்டம் ஒரு முக்கியமான காரணியாக உளது. இவ்வழி, விலை மட்டம் அதிகரிக்கும்போது, மொத்தத் தேசிய உற்பத்திப் பெறுமானமும் அதிகரிக்கும். எனினும், விலைமட்டத்தில் உண்டாகும் அதிகரிப்பின் விளைவாக மொத்தத் தேசிய உற்பத்திப் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் அதிகரிப்பினைக்கொண்டு குறிப்பிட்ட அக்காலப் பகுதியில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் அளவிலும் ஓர் அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருப்பதாக நாம் கொள்ள முடியாது. ஒரு நாட்டிலுள்ள மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்துள்ளதா என்பதை அறிவதற்கு, உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் அளவும் அதிகரித்துள்ளதா என்பதை நாம் அறிந்து கொள்வது அவசியம்.

எனவே, மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் பணப் பெறுமானம் (அதாவது, நடைமுறை விலைகளின்படியான பணப் பெறுமானம்). ஒரு நாட்டிலுள்ள மக்களின் வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்துள்ளதா என்பதை நிருணயித்தற்குப் பொருத்தமான ஓர் அளவீடு அன்று. ஏனெனில், பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் தொகை அதிகரிக்காதவிடத்தும், விலைமட்டம் உயரும்போது மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் பணப்பெறுமானம் அதிகரிக்கலாம் என்பதாலேயேயாம். இவ்வழி, ஒரு நாட்டிலே உற்பத்தி செய்யப்படும் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் அளவுபற்றி, மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் பணப் பெறுமானத்தினின்றும்

அதிக தகவலை நாம் பெற்றுக் கொள்ளமுடியாது. பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் உண்மையான உற்பத்தியை அறிவதற்கு, மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் உண்மைப் பெறுமானத்தை நாம் கணித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு கணிக்கும்போது, மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியினது பணப் பெறுமானத்தின் பேரில் விலை அதிகரிப்பினால் உண்டாகும் விளைவுகளை நீக்குதல் வேண்டும். அதாவது, குறித்த எந்தவோர் ஆண்டிலும் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் பெறுமானத்தைக் கணிக்கும்போது, குறித்த அந்த ஆண்டிற்கு முந்திய ஆண்டில் நிலவிய விலைமட்டத்தின் அடிப்படையிலேயே நாம் அதைக் கணிக்கின்றோம். சுட்டெண்களைப் பயன்படுத்துவதன்வழி நாம் இக்கணிப்பினைச் செய்யலாம். உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் அளவு, இவ்விரண்டு காலப்பகுதிகளுக்கும்மிடையில் அதிகரித்துள்ளது என்பதை மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் உண்மைப் பெறுமானத்தினின்றும் நாம் அறிந்து கொள்ளலாம். எனவே, இந்த உண்மைப் பெறுமானமானது வாழ்க்கைத் தரத்தைக் கணிப்பதிலே பணப்பெறுமானத்தைப் பார்க்கினும் மிக உபயோகமான ஓர் அளவை ஆகும். எனினும், இதுவும் அத்துனை போதுமானதோர் அளவை அன்று. ஒரு நாட்டில் நிலவும் வாழ்க்கைத் தரத்தினைக் கணிக்கும்போது, நாம் கவனத்திற் கொள்ள வேண்டிய வேறு காரணிகளும் உண்டு.

பொதுவாக, மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் பணப்பெறுமானமானது உண்மைப் பெறுமானத்தைப் பார்க்கினும் வேகமாக அதிகரிக்கும். அதாவது, குறித்த எந்த இரு காலப்பகுதிகளிலும் பணப் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் அதிகரிப்பானது உண்மைப் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் அதிகரிப்பைப் பார்க்கினும் பொதுவாகக் கூடுதலாகவே இருக்கும். ஏனெனின், பெரும்பாலான நாடுகளிலே ஆண்டிற்காண்டு விலைமட்டம் அதிகரிக்கும் போக்குடையதாக இருப்பதாலேயாம். உதாரணமாக, 1973 ஆம் ஆண்டிலே இலங்கையின் மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியினது பணப் பெறுமானம் (நடைமுறைக் காரணிச் செலவுகளில்) 1,51,550 இலட்சம் ரூபாயாக இருந்தது. இது 1974 ஆம் ஆண்டிலே 1,96,940 இலட்சம் ரூபாயாக அதிகரித்தது. இது 30 சதவீத அதிகரிப்பாகும். ஆனால், மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் உண்மைப் பெறுமானமோ எனின் (1959 ஆம் ஆண்டு விலைகளில்), 1973 ஆம் ஆண்டில் 1,03,830 இலட்சம் ரூபாயாகவிருந்து 1974 ஆம் ஆண்டில் 1,07,810 இலட்சம் ரூபாயாக 3.4 சதவீதத்தால் மட்டுமே அதிகரித்தது. எனவே, குறித்த இவ்விரண்டு ஆண்டுகளுக்கும்மிடையே மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் பணப் பெறுமானத்தில் உண்டாகிய அதிகரிப்பானது, இலங்கையில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் அளவு குறிப்பிடத்தக்க அளவில் அதிகரித்ததனால், விலைமட்டத்தில் அதிகரிப்பு உண்டானதாலேயே பெரும்பாலும் நேர்ந்துள்ளது என்பது தெளிவு. இவ்வழி, விலை மட்டத்திலே குறிப்பிடத்தக்க அதிகரிப்பு ஏற்பட்டிருப்பின், மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் பணப்

பெறுமானமானது ஒரு நாட்டின் பொருளாதார முயற்சி மட்டத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்கள் பற்றித் தவறான ஒரு கருத்தையே எமக்கு அளிக்கும்.

விலைமட்டமும் பணப் பெறுமானமும்

இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின், பெரும்பாலும் ஒவ்வொரு நாட்டிலும் விலை அதிகரிக்கும் போக்குக் காணப்பட்டுள்ளது. எனினும், முதலாம் உலகப் போருக்கும் இரண்டாம் உலகப் போருக்குமிடைய் பட்ட காலப்பகுதியிலோ, நிலைமை வேறுக இருந்தது. அப்போது, பெரும்பாலான நாடுகளிலே விலை மட்டமானது பொதுவாக வீழ்ச்சியுறும் போக்கினைக் கொண்டிருந்தது. 1929/30 இற்குரிய பெருமந்தத்தின் பின், இப்போக்கினைக் குறிப்பாகக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. இந்தக் காலப்பகுதியிலே, விலைமட்டம் பெருவீழ்ச்சி அடைந்தது. இதன்விளைவாக, பல நாடுகளிலே பொருளாதார முயற்சிகளின் பொதுவான ஒரு சீர்குலைவு ஏற்பட்டது. எனினும், இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின்னர், பெருமந்தக் காலத்தின்போது நிலவிய நிலைமையினை ஒத்த ஒரு நிலைமை — அதாவது விலைகள் பெருவீழ்ச்சி அடைகின்ற நிலைமை — மீண்டும் ஏற்படாதிருத்தற்குத் தக்க நடவடிக்கைகளை, அனைத்து நாட்டு அரசாங்கங்களும் மேற்கொண்டன. ஏனெனின், அத்தகைய ஒரு நிலைமை பொருளாதார முயற்சிகளின் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தும் என்பதாலேயாம்.

பண்டங்களினதும் உற்பத்திக் காரணிகளினதும் விலைகள் விரைவாக அதிகரிக்கின்ற ஒரு காலப் பகுதி, பணவீக்கக் காலப்பகுதி எனப்படும். அதே வேளையில், விலைகள் வீழ்ச்சி அடைகின்ற ஒரு காலப் பகுதியோ பணச்சுருக்கக் காலப்பகுதி எனப்படும். எனினும், பணவீக்கத்தின் போதோ, பணச் சுருக்கத்தின்போதோ பல்வகைப் பண்டங்களினதும் காரணிகளினதும் விலைகள் ஒரே திசையிற் பெயர்வதுமில்லை, ஒரே விகித சமத்தில் மாறுவதுமில்லை என்பதை நாம் கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். ஆயினும், பணவீக்க, பணச்சுருக்கக் காலப்பகுதிகளின்போது சார்பு விலைகளிலும் மொத்தச் செலவிலும் மாற்றம் உண்டாகும். அதாவது, சில விலைகள் ஏனைய விலைகளைப் பார்க்கினும் வேகமாக அதிகரிக்கலாம்: இவ்வழி, சார்பு விலைகளில் மாற்றம் உண்டாகும். இவ்வாறே, பொருள்களிலும் சேவைகளிலும் நுகர்வோர் செய்யும் மொத்தச் செலவுத் தொகையும், உற்பத்திக் காரணிகளில் உற்பத்தியாளர் செய்யும் மொத்தச் செலவுத் தொகையும், விலைகள் அதிகரிக்கும்போதோ குறையும் போதோ மாற்றம் அடையும். சார்பு விலைகளிலும் மொத்தச் செலவிலும் உண்டாகின்ற இம்மாற்றங்கள் தாரணமாக, சமூகத்திலுள்ள பல்வேறு வகுப்பினர்களுக்குமிடையிலான வருமானப் பங்கீட்டிலும் மொத்த வெளியீட்டிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன.

விலைமட்டத்தில் இம்மாற்றங்கள் உண்டாகும்போது, பணத்தின் பெறுமானத்திலும் தன்னளவான மாற்றங்கள் உண்டாகும். பணத்தின் பெறு

மானமானது இப்பணம் கொள்வனவு செய்யத்தக்க பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் அளவின் அடிப்படையிலேயே கணிக்கப்படுகின்றது. உதாரணமாக, 100 ரூபாய்க்குப் பெருந்தொகையான பொருள்களையும் சேவைகளையும் பெறமுடியுமாயின் பணத்தின் பெறுமானம் கூடியதாகவும், சிறு தொகையான பொருள்களையும் சேவைகளையும் மட்டுமே பெற முடியுமாயின் பணத்தின் பெறுமானம் குறைவானதாகவும் இருக்கும். எனவே, பணத்தின் பெறுமானம் விலைமட்டத்திலே தங்கியுளது என்பது தெளிவு. உதாரணமாக, ஒரு நாட்டிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் விலைகள் இருமடங்காக அதிகரிப்பின், பணத்தின் பெறுமானம் முன்னிருந்ததில் அரைப் பங்காகவே இருக்கும். அதாவது, ஒரு பண அலகைக் கொண்டு, முன்னர் வாங்கியவற்றில் அரைப் பங்கான வற்றையே இப்போது நாம் வாங்க முடியும். பணப் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் இம் மாற்றங்கள், ஒரு நாட்டின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளைப் பாரதூரமாகப் பாதிக்கும். எனினும், இத்தளம்பல்களை—இம்மாற்றங்களை—தவிர்ப்பது சில வேளைகளில் இயலாத ஒரு காரியமாகும். ஆயினும், பணத்தின் பெறுமானத்தைப் பொறுத்த மட்டிலே நியாயமான அளவு உறுதிநிலையைப் பேணுவது முக்கியமாகும். ஏனெனின், சுடுமையான தளம்பல்கள் உண்டாகுமாயின், பொருளாதார நடவடிக்கைக்கு ஏதுவாகவுள்ள அடிப்படை பாதிக்கப்பட்டுவிடலாம் என்பதாலேயேயாம்.

பணத்தின் பெறுமானம் உறுதியாக இருக்கவேண்டுமென்பது, பல காரணங்களை முன்னிட்டு முக்கியமானதாகும். முதலாவதாக, தனியாட்களின் விடயத்தை எடுத்துக் கொள்வோம். தனி நுகர்ச்சியாளன், தன்னுடைய வருமானத்தையும் செலவீட்டையும் பண அலகுகளின் அடிப்படையிலேயே கணிப்பிடுவான். அதாவது, எவ்வளவு தொகையைச் செலவிடுவது என்பதையும், எவ்வளவு தொகையைச் சேமிப்பது என்பதையும் பண அடிப்படையிலேயே அவன் தீர்மானிப்பான். இரண்டாவதாக, உற்பத்தியாளர்களின் விடயத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். அவர்கள், ஒப்பீட்டளவில் அருமையாகவுள்ள உற்பத்திக் காரணிகளுக்குப் பதிலாக ஒப்பீட்டளவில் மலிவாகவுள்ள உற்பத்திக் காரணிகளைப் பயன்படுத்தத்தக்க அத்தகைய உற்பத்தி முறைகளைத் தேர்ந்தெடுப்பதன் பொருட்டு, உற்பத்திக் காரணிகளின் சார்பு விலைகளைப் பண அலகுகளிலேயே ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பார். மூன்றாவதாக, உற்பத்தியாளர்கள் இலாபநோக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு தம் எதிர்காலப் புறத்தீட்டைத் திட்டமிடும்போது, தற்போதைய பணவிலைகளையும் எதிர்காலப் பணவிலைகளையும் ஒப்பிட்டு நோக்குவர். எனவே, பணத்தின் பெறுமானம் நியாயமான அளவு உறுதியாக இராவிடின், நுகர்ச்சியாளரோ உற்பத்தியாளரோ தம் முயற்சிகளைத் திட்ட நுட்பமாகத் திட்டமிட முடியாது. பணத்தின் எதிர்காலப் பெறுமானத்தைப் பொறுத்தமட்டிலே குறிப்பிடத்தக்க அளவிற்கு உறுதியில்லாத ஒரு நிலை இருக்குமாயின், பொருளாதார நடவடிக்கையில் அது பாரதூரமான விளைவுகளைக் கொண்டுவரும்.

உதாரணமாக, விலைகள் எதிர்காலத்தில் அதிகரிக்கும் என — அதாவது, பணத்தின் பெறுமானம் குறையும் என— நுகர்வோர் எதிர்பார்ப்பராயின், தங்களது தற்போதையத் தேவையினை அவர்கள் அதிகரித்துக் கொள்ள முயல்வர். இதன் விளைவாக, வழங்கீட்டினைப் பேர்திய அளவிற்கு அதிகரிக்க இயலாதவிடத்து, விலை மிகக் கூடுதலாக அதிகரிக்கும். இவ்வாறே, விலைகள் எதிர்காலத்தில் வீழ்ச்சியடையும் என உற்பத்தியாளர்கள் எதிர்பார்ப்பராயின், அவர்கள் முதலீடு செய்வதனை ஒத்திப்போட முயல்வர். ஏனெனில், இவ்வாறு ஒத்திப்போடாதவிடத்து அவர்களுக்கு நடம் உண்டாகும் என்பதாலேயேயாம். இவ்வழி, விலைகளின் நடத்தை பற்றிய உறுதியின்மையும், இவ்வறுதியின்மையால் பணத்தின் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் விளைவும் பொருளாதார நடவடிக்கையைப் பாதிப்பனவாகலாம்.

விலை மட்டத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்களைக் கணித்தல்; சுட்டெண்கள்

பணத்தின் பெறுமானத்தையும் விலை மட்டத்தையும் பொறுத்த மட்டிலே, நியாயமான அளவு உறுதிப்பாட்டினைப் பேணுவது முக்கியமெனினும், அநேகமாக ஒவ்வொரு நாட்டிலும் விலைமட்டமானது ஆண்டிற்காண்டு அதிகரிக்கும் போக்கினை உடையதாகக் காணப்படுகின்றது. ஆயினும், மாற்றத்தின் வேகம் பொதுவில் மந்தமானதே; விலைமட்டத்தின் பெயர்ச்சியும் எளிதில் அவதானிக்கற்பாலதன்று. அதேவேளையில், சில பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் விலைகள் அதிகரிக்கும்போது, ஏனையவற்றின் விலைகள் வீழ்ச்சி அடையலாம். எனவே, விலை மட்டம் அதிகரிக்கின்றதா அல்லது குறைவடைகின்றதா என்று பொதுப்படையாகக் கூறுவது கடினம். தனி நுகர்ச்சியாளனொருவனுக்கு, விலைகளின் நடத்தையினை அவதானிப்பது சாத்தியமாகலாம், அதாவது, அவன் சில விலைகள் அதிகரிப்பதையும், சில விலைகள் வீழ்ச்சியுறுவதையும் கவனித்த பின் விலைமட்டத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்கள் பற்றித் தன் சொந்த முடிபுகளை எய்தமுடியும். எனினும், இவ்வாறு மதிப்பிடுவது, தெளிவற்றதும் திருத்தம் அற்றதுமான ஒரு மதிப்பீடேயாம். எனவே, விலை மட்டத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்கள் பற்றிச் சரிநுட்பமான ஓர் அளவையினைப் பயன்படுத்துதல் அவசியம், சுட்டெண்கள், இத்தகைய ஓர் அளவையினை அளிக்கின்றன.

விலைகளில் உண்டாகும் சராசரி மாற்றங்களைக் குறித்தற்குச் சுட்டெண்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவை, குறித்த தேவைகளுக்காகவோ, குறித்த மக்கட் பிரிவினருக்காகவோ பணத்தின் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்களை அளவிடுகின்றன. உதாரணமாக, பூர்த்தி செய்த பொருள்களை வாங்குதற்கு நுகர்வோர் பயன்படுத்துகின்ற பெறுமானத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்களை, வாழ்க்கைச் செலவுச் சுட்டெண் அளவிடுகின்றது. அதாவது, நுகர்வோருக்கு விற்கப்படுகின்ற பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் விலை மட்டத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்களை

அச்சுட்டெண் அளவிடுகின்றது. ஆயின், பணமானது ஏனைய வகைப் பொருள்களையும் சேவைகளையும் — அதாவது, மூலப் பொருள்கள், இயந்திரங்கள், குறைவேலைப் பொருள்கள், கம்பனிகளிலுள்ள பங்குகள் என்பவற்றை — வாங்குவதற்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இவ்வழி, பணத்தைக் கொண்டு வாங்கப்படும் வெவ்வேறு வகையான பொருள்களுக்கும் சேவைகளுக்கும் பொருந்துகின்ற பல்வேறு விலைமட்டங்கள் உள, ஒவ்வொரு விலைமட்டத்திற்கும் தனியானதொரு சுட்டெண்ணைக் கணித்துக் கொள்ளலாம்.

பல்வேறுபட்ட இவ்விலை மட்டங்கள் ஒரே வகையிற் பெயர்ச்சியுறுவ தில்லை என்பதையும் நாம் கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். சில விலைகள் ஏனையவற்றைப் பார்க்கினும் கூடுதலாக அதிகரிக்கலாம். இதனாலேயே, விலை மட்டத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்களின் விளைவாகப் பணத்தின் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்கள் மிக முக்கியமானவையாக உள. உதாரணமாக, மொத்த விற்பனை விலைமட்டத்தில் உண்டாகும் அதிகரிப்பானது சில்லறை விற்பனை விலைமட்டத்தில் உண்டாகும் அதிகரிப்பைப் பார்க்கினும் கூடுதலாக இருக்கலாம். சம்பள வீதத்தில் உண்டாகும் அதிகரிப்பு, முற்கூறிய இரண்டு அதிகரிப்புகளினும் குறைவாக இருக்கலாம். இவ்வாறே, ஏற்றுமதி விலைகள் இறக்குமதி விலைகளைப் பார்க்கினும் விரைவாக அதிகரிக்கலாம்; அல்லது, கைத்தொழிற் பொருள்களின் விலைகள் விவசாயப் பொருள்களின் விலைகளைப் பார்க்கினும் விரைவாக அதிகரிக்கலாம். இம்மாற்றங்களானவை சாதாரண இலாப எல்லைகளைச் சீர்குலைத்து, பல்வகை மக்கட் பிரிவினர்களையும் பொறுத்தமட்டிலே பாதுகாமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும். பல்வேறு விலைமட்டங்களிலும் ஏற்படுகின்ற இம்மாற்றங்களை, சுட்டெண்களின் மூலம் நாம் அளவிட முடியும். அன்றியும், அவற்றை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கவும் முடியும். உதாரணமாக, கைத்தொழிற் பொருள்களிலும் விவசாயப் பொருள்களிலும் உண்டாகும் மாற்றங்களை ஒப்பிடுவது சாத்தியமாகும். விவசாயப் பொருள்களின் விலைகள், நிலையாக இருக்கும்போது அல்லது சிறிதளவாக அதிகரிக்கும்போது, கைத்தொழிற் பொருள்களின் விலைகள் கணிசமான அளவு அதிகரிப்பின் — அதே வேளையில், கைத்தொழில் உழைப்பாளர்களின் சம்பளங்களும் அதிகரிக்குமாயின் — கிராமவாசிகளின் உண்மை வருமானம் நகரவாசிகளின் உண்மை வருமானத்தைப் பார்க்கினும் குறைவாகவே அதிகரிக்கும். இவ்வாறே, ஏற்றுமதிகளின் கணக்கில் இறக்குமதிகளை நம் நாடு அதிகம் மலிவாகப் பெறுகின்றதா என்பதை அறிந்துகொள்வதற்கு, இறக்குமதி விலைச் சுட்டெண்களையும் ஏற்றுமதி விலைச் சுட்டெண்களையும் ஒப்பிடுதல் சாத்தியமாகும்.

சுட்டெண் ஒன்றினை அமைத்தல்

நாம் ஏவவே அறிந்துகொண்டவாறு ஒரு சுட்டெண்ணைது இருவேறு ஆண்டுகளுக்குரிய விலைமட்டங்களை ஒப்பிடுவதன் பொருட்டே உருவாக்கப்படுகின்றது. எனவே, ஒரு சுட்டெண்ணை உருவாக்குவதற்கு முதற்படி,

நாம் ஒப்பிட விரும்பும் இரண்டு ஆண்டுகளுக்குமுரிய பல்வேறு பொருள் களினதும் சந்தைவிலை என்ன என்பதை அறிந்துகொள்வதே. அடுத்து, ஒப்பீட்டிற்கு அடிப்படையாக ஓர் ஆண்டினை நாம் தேர்ந்து கொள்ளல் வேண்டும். இஃது அடிப்படை ஆண்டு எனப்படும். இந்த அடிப்படை ஆண்டின் விலைகளோடு ஏனைய ஒவ்வொரு ஆண்டிற்குமுரிய விலைகளை நாம் தொடர்புபடுத்தல் வேண்டும்.

விலைச் சார்பளவுகள்

உதாரணமாக, பகிரங்கச் சந்தையிலுள்ள அரிசியின் விலையின் நோக்கு வோம். தரப்பட்டுள்ள பின்வரும் நான்கு ஆண்டுகளிலும், ஒரு கொத்து அரிசியின் விலையானது கீழ்க்காணுமாறு இருந்தது எனக் கொள்க:

ஆண்டு I — ரூ. 3.00; ஆண்டு II — ரூ. 3.50; ஆண்டு III — ரூ. 2.50; ஆண்டு IV — ரூ. 4.00.

ஆண்டு I இனை நாம் அடிப்படை ஆண்டாகத் தேர்ந்தெடுத்து, அந்த ஆண்டில், ஒரு கொத்து அரிசியின் விலையினை 100 ஆகக் கொள்ளலாம். அவ்வாறாயின், ஏனைய ஆண்டுகளுக்குரிய விலைகளைப் பின்வருமாறு குறிக்கலாம்: ஆண்டு II — 116.6 (அதாவது, $100/3.00 \times 3.50$); ஆண்டு III — 83.3; ஆண்டு IV — 133.3. இவ்வெண்கள் விலைச்சார்பளவுகள் எனப்படும். விலைக்கொள்வனவுகளால் நாம் பெறும் நன்மை என்ன வெனின், அடிப்படை ஆண்டின் தொடர்பாக விலைகளிலே உண்டாகும் சதவீத மாற்றத்தை நாம் எளிதாக நிருணயித்துக்கொள்வதற்கு அவை எமக்கு உதவுகின்றன என்பதேயாம். உதாரணமாக, ஆண்டு II இலே அரிசியின் விலையானது அடிப்படை ஆண்டிலிருந்ததைப் பார்க்கினும் முறையே 16.6 சதவீதம் அதிகமாக இருந்தது. ஆண்டு III இலும் ஆண்டு IV இலும் அவ்விலையானது ஆண்டு I இலிருந்த விலையைப் பார்க்கினும் முறையே 16.7 சதவீதம் குறைவாகவும், 33.3 சதவீதம் அதிகமாகவும் இருந்தது. ஏனைய பொருள்களின் விலைகளையும், விலைச் சார்பளவுகளின் அடிப்படையிற் கணிப்பது சாத்தியமாகும். பின்னர் பல்வேறு பொருள் களுக்குமுரிய விலைச்சார்பளவுகள் யாவற்றையும் பெற்று, ஒவ்வொரு பொருளுக்குமுரிய விலைச்சார்பளவுகளை கூட்டியும் அக்கூட்டுத் தொகையினைப் பொருள்களின் எண்ணிக்கையாற் பிரித்தும், விலையில் உண்டாகும் சராசரி மாற்றத்தை நாம் கணிக்கலாம்.

குறிப்பிட்ட ஐந்து பொருள்கள் பற்றியே நாம் அக்கறை கொண்டுள்ளோம் எனக் கொள்க. ஆண்டு I இலிருந்து ஆண்டு IV வரையும் இப் பொருள்களின் விலைகள் வருமாறு:—

அட்டவணை 1

பண்டம்	ஆண்டு I	(விலை ரூபா)			ஆண்டு IV
		ஆண்டு II	ஆண்டு III	ஆண்டு IV	
அரிசி (கொத்து) ...	3.00	3.50	2.50	4.00	
மாவு (இருத்தல்)35	.50	.75	1.00	
சீனி (இருத்தல்) ...	2.00	3.00	3.50	4.00	
முட்டை (டசின்) ...	6.00	7.00	6.50	7.50	
உருளைக்கிழங்கு (இருத்தல்) ...	2.00	1.50	2.50	2.25	

இப்பொருள்களுக்குரிய விலைச்சார்பளவுகள் வருமாறு:

அட்டவணை 2

பண்டம்	ஆண்டு I	விலைச்சார்பளவுகள்			ஆண்டு IV
		ஆண்டு II	ஆண்டு III	ஆண்டு IV	
அரிசி (கொத்து) ...	100	116.6	83.3	113.3	
மாவு (இருத்தல்) ...	100	142.8	214.2	285.7	
சீனி (இருத்தல்) ...	100	150	175	200	
முட்டை (டசின்) ...	100	116.6	108.3	125	
உருளைக்கிழங்கு (இருத்தல்) ...	100	75	125	112.5	
மொத்தம் ...	500	601	705.8	856.5	
சராசரி ...	100	120.2	141.2	171.3	

விலைச்சார்பளவுகளைக் கூட்டியும், அக்கூட்டுத்தொகையினைப் பொருள்களின் எண்ணிக்கையாற் பிரித்தும், விலைமட்டத்தில் உண்டாகும் சராசரி மாற்றத்தை நாம் பெறுகிறோம். இந்த அடிப்படையிலேயே ஆண்டு II இற்குரிய விலைமட்டமானது அடிப்படை ஆண்டுக்குரியதைப் பார்க்கினும் 20.2 சதவீதம் அதிகமானது என்பதை நாம் காண்கிறோம். அது, ஆண்டு III இல் 41.2 சதவீதம் அதிகமாகவும், ஆண்டு IV இல் 71.3 சதவீதம் அதிகமாகவும் உளது. விலைமட்டத்தில் உண்டாகிய இந்த அதிகரிப்பு, பணத்தின் பெறுமானம் குறைவடைந்துள்ளதைக் குறிக்கின்றது. உதாரணமாக, ஆண்டு II இற்குரிய பணத்தின் கொள்வனவு வலுவானது, அடிப்படை ஆண்டிலிருந்த கொள்வனவு வலுவில் 83 சதவீதமாக மட்டுமே — அதாவது, $100/120.2 \times 100$ ஆக மட்டுமே — உளது; ஆண்டு IV இல், இக் கொள்வனவு வலு 58 சதவீதமாக மட்டுமே உளது. மறுபுறம், விலைகள் வீழ்ச்சியுற்றிருப்பின், பணத்தின் பெறுமானம் அதிகரித்திருக்கும், அதாவது, ஒரு பண அலகினைக் கொண்டு அதிக பொருள்களை வாங்கியிருக்க முடியும்.

நிறை கொடுத்தல்

எனினும், மேற்குறித்த முறையிலே சுட்டெண்ணை அமைத்தல் திருத்தி கரமானதன்று. அந்த முறையிலுள்ள மிகப் பெரிய குறைபாடு யாதெனின், உள்ளடக்கப்பட்ட எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அதிற் சமமான முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருப்பதேயாம். உதாரணமாக, மேற்குறித்த பட்டியலிலே சொக்களேற்றை உள்ளடக்கியிருப்பின் சுட்டெண்ணை அமைக்கும்போது அரிசி பெற்ற அதே முக்கியத்துவத்தினை அதுவும் பெற்றிருக்கும். எனவே, அரிசியின் விலையில் உண்டாகிய மாற்றத்திற்கு அளிக்கப்பட்ட அதே முக்கியத்துவம், சொக்களேற்றின் விலையில் ஏற்பட்ட மாற்றத்திற்கும் அளிக்கப்பட்டிருக்கும். ஆயின், அரிசியின் விலையில் ஏற்படுகின்ற ஒருசிறு மாற்றந்தானும், சொக்களேற்றின் விலையில் ஏற்படுகின்ற குறிப்பிடத்தக்க அளவு மாற்றத்தைப் பார்க்கினும் வாழ்க்கைச் செலவிலே பாரதூரமான விளைவுகளைக் கொண்டும் என்பதை நாம் அறிவோம். எனவே, சுட்டெண்ணை அமைக்கும்போது, ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் உரிய முக்கியத்துவத்தைக் கொடுப்பது அவசியமாகும். இவ்வாறு உரிய முக்கியத்துவத்தினைக் கொடுப்பதற்கு, விலைச்சார்பளவுகளின் சாதாரண சராசரியைக் கணிப்பதற்குப் பதிலாக, அவற்றின் "நிறை கொடுத்த" சராசரியை நாம் கணித்தல் வேண்டும். இப்படிக்கணிப்பதனால் சில பொருள்களுக்கு ஏனைய பொருள்களைப் பார்க்கினும் அதிக முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படுகிறது. இவ்வாறு செய்யவேண்டுவது ஏன் எனின், சொக்களேற்று ஆகியவற்றின் விடயத்தில் நாம் கண்டதைப் போல, சில பொருள்களின் விலையில் உண்டாகும் மாற்றங்களானவை ஏனைய பொருள்களின் விலையில் உண்டாகும் மாற்றங்களைப் பார்க்கினும் மக்களின் வாழ்க்கைச் செலவில் அதிக தாக்கத்தினை ஏற்படுத்துகின்ற மையாலேயாம். எனவே, வாழ்க்கைச் செலவில் உண்டாகும் மாற்றங்களைக் கணித்தற்கெனத் தயாரிக்கப்படும் ஒரு சுட்டெண்ணைப் பொறுத்த மட்டில், எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஒரே முக்கியத்துவத்தினை அளிப்பது பொருந்தாது என்பது தெளிவு.

அட்டவணை 3 இலே, ஐந்து பொருள்களினதும் ஒப்பீட்டளவான முக்கியத்துவத்தினை 10, 4, 3, 1, 2 எனும் எண்களின் மூலம் குறித்துக் காட்டலாம் எனக் கொள்க. இவ்வெண்கள் "நிறைகள்" எனப்படும். இந்நிறைகளை உரிய விலைச் சார்பளவுகளால் நாம் பெருக்குதல் வேண்டும். பின்னர், ஒவ்வொரு ஆண்டிற்குமுரிய மொத்தத் தொகையினைப் பொருள்களின் எண்ணிக்கையாற் பிரிப்பதன்வழி நாம் சராசரியினைப் பெறலாம். ஆண்டு I இனையும் ஆண்டு II இனையும் மட்டும் நாம் அவதானித்து, சாதாரண சராசரிக்குப் பதிலாக நிறைகொடுத்த சராசரியைக் கணிப்போமாயின், விலைமட்டத்தில் உண்டாகும் மாற்றம் பின்வருமாறு இருக்கும்:

அட்டவணை 3

பொருள்	விலைச் சார்பளவுகள் செலவுச் சார்பளவுகள்				
	(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
அரிசி	ஆண்டு I 100	ஆண்டு II 116.6	நிறைகள் 10	ஆண்டு I 1000	ஆண்டு II 1116
மாவு	100	142.8	4	400	571.2
சீனி	100	150	3	300	450
முட்டை	100	116.6	1	100	116.9
உருளைக் கிழங்கு	100	75	2	200	150
மொத்தம்	500	601	20	200	2453.8
சராசரி	100	120.2	—	100	122.6

அட்டவணை 3 இற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள நிறைகொடுத்த சராசரி முறையின்படி, ஆண்டு I இற்கும் ஆண்டு II இற்குமிடையிலான விலை மட்டம் 22.6 சதவீதத்தால் அதிகரித்துள்ளது. அட்டவணை 2 இற் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள சாதாரண சராசரி முறையின்படியோ, அது 20.2 சதவீதத்தால் அதிகரித்திருந்தது. மக்களின் வாழ்க்கைச் செலவில் அதிக முக்கியத்துவம் வகிக்கும் அரிசி, மாவு போன்ற பொருள்களின் விலைகள் கூடுதலாக அதிகரித்தமை காரணமாகவே, நிறை கொடுத்த கூட்டெண் கூடுதலான அதிகரிப்பினைக் காட்டுகிறது. எனவே, நிறையேற்றிய வாழ்க்கைச் செலவில் உண்டாகும் மாற்றங்களை, அது சாதாரண சராசரிச் கூட்டெண்ணைப் பார்க்கினும் அதிகம் செம்மையாகக் காட்டுகின்றது.

அட்டவணை 3 இலே, இறுதி இரண்டு நிரல்களும் செலவுச் சார்பளவுகள் ஆகும். நிரல் 4 இல் உள்ள தொகைகள், ஆண்டு I இலே ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் நாம் செய்த செலவைக் காட்டுகின்றன. நிரல் 5 இல் உள்ள தொகைகள், ஆண்டு II இற்குரிய விலைகளிலே அப்பொருள்களுக்கு நாம் செய்த செலவைக் காட்டுகின்றன. ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் அளிக்கப்பட்டுள்ள நிறைகள், அப்பொருளின் ஒப்பீட்டளவு முக்கியத்துவத்திற்கு — அதாவது, ஒவ்வொரு பொருளுக்குமாக நாம் செய்த செலவிற்கும், எல்லாப் பொருள்களுக்குமாக நாம் செய்த மொத்தச் செலவுற்குமிடையேயுள்ள விகிதசமத்திற்கு — இயைபாக உள்ளன. அரிசிக்கு நாம் அளித்துள்ள முக்கியத்துவமானது மற்றைய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஒருசேர நாம் அளித்துள்ள முக்கியத்துவத்திற்குச் சரிசமமாக இருந்தலால், எமது மொத்தச் செலவில் அரைப்பங்கானது அரிசியை வாங்குதற்குச் செலவிடப்படுகின்றது என்பது பெறப்படும். அதாவது, நாம் செலவிடுகின்ற, 2000 அலகுகளைக் கொண்ட மொத்தக் கொள்வனவு வலுவிலே, 1000 அலகுகள் அரிசியை வாங்குதற்காகச் செலவிடப்படுகின்றன. எனவே, அரிசியின் விலை 16.6 சதவீதத்தால் அதிகரிக்கும்போது. அரிசிக்காக நாம் செய்த செலவும் 16.6 சதவீதத்தால் அதிகரிக்கின்றது. ஆண்டு I இலே, கொள்வனவு வலுவில் 1000 அலகுகளை அரிசி வாங்குவதற்காக நாம் செலவிட்டுள்ளோம். அரிசியின் விலை அதிகரித்ததும், அதே அளவு அரிசியினை வாங்குவதற்கு 1,166 அலகு

களை ஆண்டு II இல் நாம் செலவிட வேண்டியுள்ளது. இவ்வாறே, பெரும் பாலான பொருள்களின் விலைகள் அதிகரித்துள்ளமை காரணமாக, ஏனைய பொருள்களை முன்னர் வாங்கிய அதே அளவில் வாங்குவதற்கு நாம் அதிக அலகுகளைச் செலவிட வேண்டியுள்ளது. இவ்வழி ஆண்டு I இலே கொள்வனவு வலுவில் 2,000 அலகுகளைச் செலவிட்டு வாங்கிய அதேயளவு பொருள்களை வாங்குவதற்கு, ஆண்டு II இல் 2,453.8 அலகுகளை நாம் செலவிட வேண்டியுள்ளது. எனவே, இந்த வலு குறைந்துள்ளது என்பதையும் நாம் கண்டு கொள்ளலாம்.

இவ்வழி, பல ஆண்டுகளிலே மாதிரிக் குடும்பமொன்று வாங்கும் பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் மாறாத் தொகையின் விலையைக் கணித்தற்கு, நிறை கொடுத்த சுட்டெண் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இப்பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் விலை அதிகரிக்குமாயின், அக் குடும்பமானது அதன் முன்னைய நுகர்ச்சி மட்டத்தைப் பேணுவதன் பொருட்டு அதிகமாகச் செலவிட நேரும்; விலைமட்டம் அதிகரிக்கும் போது, பணத்தின் பெறுமானம் குறைவடைகின்றது. ஏனெனின், பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் முன்னைய தொகையை வாங்குவதற்கு அதிக பணத்தைக் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதாலேயே யாம். இவ்வழி, நிறைகொடுத்த சுட்டெண்ணானது விலைமட்டத்தில் உண்டாகின்ற மாற்றங்களையும், குடும்பம் செய்கின்ற மொத்தச் செலவில் உண்டாகின்ற மாற்றங்களையும், பணத்தின் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்களையும் காட்டுகின்றது. இந்த முறையில் உருவாக்கப்படும் ஒரு சுட்டெண், நுகர்வோர் விலைச் சுட்டெண் எனப்படும். இது, வாழ்க்கைச் செலவுச் சுட்டெண் எனப் பொதுவாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்ற சொற்றொடரைப் பார்க்கினும் அதிகம் பொருத்தமான ஒரு சொற்றொடரே.

குடும்ப வரவு செலவுத்திட்ட அளவைகள்

நாம் அடுத்து ஆராயவேண்டிய பிரச்சினை யாதெனின், நுகர்வோர் விலைச் சுட்டெண்ணை உருவாக்கும்போது என்னென்ன பொருள்களை உள்ளடக்க வேண்டும் என்பதும், உள்ளடக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் எத்துணை முக்கியத்துவம் அளிக்கவேண்டும் என்பதுமேயாம். வேறுவகையாகக் கூறின், “சரியான நிறைகளை நாம் எவ்வாறு எய்துகிறோம்?” என்பதே அடுத்து ஆராயவேண்டிய பிரச்சினையாகும்.

இந்தத் தகவலை, குடும்ப வரவுசெலவுத் திட்டங்களிலிருந்தே நாம் பெறவேண்டியுள்ளது. எனவே, இந்தத் தகவலைப் பெறுதற்குக் குடும்ப வரவுசெலவுத் திட்ட அளவையொன்றினை நடாத்தவேண்டும். பெருந்தொகையான குடும்பங்கள் அவற்றின் வருமானத்தை எவ்வாறு செலவிடுகின்றன எனும் தகவலை — அதாவது பல்வகைப் பொருள்களிலும் சேவைகளிலும் அவை தம் வருமானத்தில் எந்த விகிதசமத்தைச் செலவிடுகின்றன எனும் தகவலை — இந்த அளவையினின்றும் பெற்றுக்கொள்ளலாம். இந்தத் தகவலோடு, இப்பொருள்களையும் சேவைகளையும் பொறுத்த

மட்டிலே நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலும் நிலவும் விலைகள் பற்றிய தரவையும் பெற்றுக் கொள்வது அவசியமாகும். இவற்றையெல்லாம் பெற்ற பின்னரே, நுகர்வோர் விலைச் சுட்டெண்ணை உருவாக்க முடியும்.

எனவே, பின்வரும் நிபந்தனைகள் நிறைவு செய்யப்பட்டின், திருத்தி கரமானதொரு நுகர்வோர் சுட்டெண்ணை உருவாக்க முடியும். (அ) வகைக் குறிப்புக் குடும்ப வரவுசெலவுத் திட்டங்களின் திரட்டொன்று இருத்தல் வேண்டும் — அதாவது, சகல வருமானப் பிரிவினரையும் வரவு செலவுத் திட்ட அளவை உள்ளடக்குதல் வேண்டும். பல்வேறு செலவினங்களுக்கும் அளிக்கவேண்டிய சரியான நிறைகளை உறுதிப்படுத்துவதற்கு, அந்த அளவையின் பெறுபேறுகளை நாம் ஆராய வேண்டியிருக்கும். (ஆ) விலை மாற்றங்களைச் செம்மையாக அறிந்து கொள்வதன் பொருட்டு, பொருள்களின் விலைகளையும் சேவைகளின் விலைகளையும் காலத்திற்குக் காலம் திரட்டுவதற்கும் பதிவதற்கும் திருத்திகரமானதொரு முறையொன்று இருத்தல் வேண்டும்.

இலங்கையில் இப்போது பயன்படுத்தப்படுகின்ற நுகர்வோர் விலைச் சுட்டெண், 1952 ஆம் ஆண்டில் உருவாக்கப்பட்டது. இது, 1949/50 இல் நடாத்தப்பட்ட குடும்ப வரவுசெலவுத் திட்ட அளவையினை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கொழும்பிலுள்ள தொழிலாளர் குடும்பங்கள் மட்டுமே, இந்த அளவையில் உள்ளடக்கப்பட்டன, எனவே, நாட்டிலுள்ள ஏனைய வருமானப் பிரிவினரின் வாழ்க்கைச் செலவில் உண்டாகும் மாற்றங்களை நிருணயித்தற்கு, இது செம்மையான ஓர் அளவையாகாது.

இந்தச் சுட்டெண்ணிலே, 1949/50 அளவையினின்றும் பெற்ற தரவுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பல்வேறு குடும்பச் செலவு இனங்களுக்கும் பின்வரும் நிறைகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. உணவு 61.23 சதவீதம்; எரிபொருளும் வெளிச்சமும் 4.35 சதவீதம்; வீடமைப்பு 6.11 சதவீதம்; உடையும் பாதணியும் 8.2 சதவீதம்; மதுவும் புகையிலையும் 7.26 சதவீதம்; சேவைகள் 10.03 சதவீதம், நீடுளி நுகர்ச்சிப் பொருள்கள் .53 சதவீதம்; பலவினப் பொருள்கள் 2.29 சதவீதம்.

குடும்ப வரவு செலவுத் திட்ட அளவையானது, அந்த அளவை நடாத்தப்படுகின்ற காலத்திலே மக்கள் அவர்தம் வருமானத்தை எவ்வாறு செலவிடுகின்றனர் என்பதைக் காட்டும். இந்த அளவையானது முறையாக மேற்கொள்ளப்பட்டின், மக்களின் வருமானம் எவ்வாறு செலவிடப்படுகின்றது என்பது பற்றிச் செம்மையாக அறிந்து கொள்ளலாம். இத்தகைய அளவைகளினின்றும் பெறப்படுகின்ற தகவலின் மூலம், நாட்டில் நிலவும் வாழ்க்கைத்தர மட்டத்தையும் அறிந்து கொள்ளலாம். இலங்கையிலே, உழைக்கும் வர்க்கக் குடும்பமொன்று அதன் வருமானத்தில் 61 - 23 சதவீதத்தினை அத்தியாவசியப் பொருளாகிய உணவில் செலவிடுகின்றது எனும் விடயத்தை நாம் நோக்கும்போது, அக்குடும்பத்தின் வாழ்க்கைத்தரம் மிகவும் குறைவானது என்பதை அறிகிறோம். எனினும், விரும்பத்தக்க வாழ்க்கைத் தரம் எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதைக் குடும்ப வரவு செலவுத் திட்ட அளவை காட்டமாட்டாது. அன்றியும், மக்களின் நிதி நிலைமை மாற்றமடையுமிடத்து அவர்கள் என்ன பொருள்களை

வாங்க விரும்புவர் என்பதையும் அது காட்டமாட்டாது. அளவை நடாத்தப்பட்ட காலத்திலே மக்கள் அவர்தம் வருமானத்தை எவற்றிலே செலவிட்டனர் என்பதையும், அவர்களின் வருமானம் பல்வகைப் பொருள்களிலும் சேவைகளிலும் எவ்விதிதசமத்திற் செலவிடப்பட்டது என்பதையுமே அது காட்டும். இவ்வாறே, இந்த அளவையினின்றும் பெற்ற தரவுகளிலிருந்து தயாரிக்கப்படும் சுட்டெண்ணுனது, மக்கள் நுகர்கின்ற பொருள்களினது தொகையும் சேவைகளினது தொகையும் போதுமா போதாவா என்பதைக் காட்டமாட்டாது. இத்தகைய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வுகாண்பது நுகர்வோர் விலைச் சுட்டெண்ணின் வேலை அன்று. அதன் வேலை யாதெனின், மக்கள் தம்முடைய வருமானத்தைச் செலவிட்டுப் பெறும் பொருள்களின் விலையிலும் சேவைகளின் விலையிலும், பல்வேறு காலப் பகுதிகளிலே உண்டாகும் மாற்றங்களைக் காட்டுவது மட்டுமேயாம்.

சுட்டெண்ணை உருவாக்குவதிலுள்ள இடர்ப்பாடுகள்

எல்லாப் பொருள்களின் விலைகளும் ஒரே வகையில் மாற்றமடையின், சுட்டெண்களை உருவாக்குவதற்கு அவசியம் இருக்காது. இத்தகைய ஒரு சந்தர்ப்பத்திலே எந்தவொரு தனிப்பொருளினதும் விலையில் ஏற்படுகின்ற மாற்றத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, பொது விலை மட்டத்தில் உண்டாகும் மாற்றத்தைக் கணிப்பது சாத்தியமாகவிருக்கும்; ஏனெனின், எல்லா விலைகளும் ஒரே திசையிலும் ஒரே விகிதசமத்திலும் மாற்றமடைகின்றமையாலேயே. ஆயின், நாம் கண்டுள்ளபடி, பொருள்களின் விலையும் சேவைகளின் விலையும் இந்த வகையில் மாற்றமடைவதில்லை. பொதுவாக, பொது விலைமட்டம் அதிகரிக்கும்போது, சில பொருள்களின் விலைகளும் சில சேவைகளின் விலைகளும் ஏனையவற்றைப் பார்க்கினும் வேகமாக அதிகரிக்கும்; அதேவேளையில், மற்றுஞ் சில பொருள்களின் விலைகளும் சேவைகளின் விலைகளும் வீழ்ச்சியுறுதலும் சாத்தியமாகும்.

எனவே, விலை அதிகரிப்பிற்கும் விலை வீழ்ச்சிக்குமிடையே சராசரியைக் காண்பதுதான் நாம் எதிர்நோக்கவேண்டியுள்ள பிரச்சினையாகும். சுட்டெண்ணை உருவாக்குவதிலுள்ள இடர்ப்பாடே நம்மை முதலாவது எதிர்நோக்குகின்றது. ஒரு விலை மாற்றம் எல்லோரையும் ஒரே வகையிற் பாதியாமை காரணமாகவே இந்த இடர்ப்பாடு எழுகின்றது. உதாரணமாக, அரிசி அல்லது மாவு போன்ற அத்தியாவசியப் பொருளொன்றின் விலையில் உண்டாகும் அதிகரிப்பானது, உயர்வருமானப் பிரிவினரின் வாழ்க்கைச் செலவைப் பார்க்கினும் குறைந்த வருமானப் பிரிவினரின் வாழ்க்கைச் செலவையே கடுமையாகப் பாதிக்கும். வெவ்வேறு மக்கள் வெவ்வேறு பொருள்களிற் பணத்தைச் செலவிடுவதனும், ஒரே பொருளை வெவ்வேறு அளவுகளில் வாங்குவதாலுமே பல்வேறு சமூகப் பிரிவினரின் பேரிலும் இவ்வேறுபட்ட விளைவினை விலை மாற்றம் கொண்டுவருகின்றது. இவ்வாறே குடும்பங்கள் வெவ்வேறு அளவின என்பதையும், அவை வெவ்வேறு வதிவுப் பிரதேசங்களில் வாழ்வன என்பதையும் நாம் அறிவோம்.

எனவே, ஒரு குடும்பம் நுகர்ச்சி செய்கின்ற பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் அளவு, வேறு ஒரு குடும்பம் நுகர்ச்சி செய்கின்ற பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் அளவைப் பார்க்கினும் வேறுபட்டதாக இருக்கும். ஆகையால், ஒரு குடும்பத்தின் அல்லது தனியாளின் செலவுக்குப் பொருத்தமான நிறைகள், வேறு ஒரு குடும்பத்தின் அல்லது தனியாளின் செலவுக்குப் பொருத்தமற்றனவாக இருக்கக்கூடும். வருமானங்களும் அளவைகளும் வேறுபடுகின்றமையால், ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் அல்லது ஒவ்வொரு தனியாளிற்கும் நாம் தனிப்பட்டதொரு வாழ்க்கைச் செலவுச் சுட்டெண்ணினைக் கணித்தல் வேண்டும் என்பது மேற்குறித்த தினின்றும் பெறப்படலாம்.

எனினும், இவ்வாறு பெருந்தொகையான சுட்டெண்களைக் கணிப்பது சாத்தியமன்று; அஃது அவசியமும்ன்று. ஆயினும், வெவ்வேறு வருமானப் பிரிவினருக்கு வெவ்வேறு சுட்டெண்களைக் கணிப்பது விரும்பத்தக்கது. ஏனெனின், குறைந்த வருமானப் பிரிவினரின் வாழ்க்கைச் செலவில் உண்டாகும் மாற்றங்களைக் கணிப்பதற்குப் பயன்படுத்துகின்ற சுட்டெண்ணினை, நடுத்தர வருமானப் பிரிவினரதும் உயர் வருமானப் பிரிவினரதும் வாழ்க்கைச் செலவில் உண்டாகும் மாற்றங்களைக் கணிப்பதற்குப் பயன்படுத்தின். அது பொருத்தமற்றதாகவும் தவறான கருத்தை அளிப்பதாகவும் இருக்கும் என்பதாலேயாம். அதிகம் உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்தினை அனுபவிக்கும் உயர் வருமானப் பிரிவினர், தம் வருமானத்தில் மிகக் குறைந்த ஒரு விகிதசமத்தினையே உணவு போன்ற அத்தியாவசியப் பொருள்களிற் செலவிடுவர். இந்த உயர்ந்த வாழ்க்கைத் தரத்திலே, வருமானத்தில் மிகப் பெரிய விகிதசமமானது மருத்துவர், சட்டவறிஞர் போன்றோரின் நேர்முகச் சேவைகளிற் செலவிடப்படும். குறைந்த வருமானப் பிரிவினரின் மொத்தச் செலவைப் பொறுத்தமட்டிலே, இச்சேவைகளிற் செய்யப்படும் செலவு அத்துனை குறிப்பிடத்தக்கதன்று. எனினும், நடுத்தர உயர்தர வருமானப் பிரிவினர்களின் வாழ்க்கைச் செலவுச் சுட்டெண்ணிலே, இச்சேவைகளுக்காகும் செலவிற்கு உரிய நிறையினை அளித்தல் வேண்டும்.

மக்கள் வெவ்வேறு சந்தர்ப்பத்தில் வெவ்வேறு பொருள்களை வாங்குவது காரணமாக, அடுத்த பிரச்சினை எழுகின்றது. மக்களின் சுவை மாறும்போது. அவர்கள் வாங்குகின்ற பொருள்களும் வேறுபடும். அதாவது, மக்கள் புதுப்புழக்கங்களை ஏற்படுத்திக் கொள்ளும்போது, அவர்கள் வழமையாக வாங்கும் பொருள்களும் வேறுபடும். இவ்வாறே, ஒரு பொருள் ஏனைய பொருள்கள் தொடர்பாக மலிவாகக் கிடைக்குமாயின், பொருள்களின் ஒப்பீட்டு விலைகளில் உண்டாகும் இம்மாற்றத்தினைத் தமக்கு அநுகூலமாக்கிக் கொள்வதன் பொருட்டு, மக்கள் தம்முடைய நுகர்ச்சிப் போக்கினை மாற்றக்கூடும். அன்றியும், கல்வி விடயத்திற் போன்று, தனியார் துறையினால் முன்பு நடாத்தப்பட்ட சேவைகள் அரசினுற் பொறுப்பேற்கப்பட்டு, இலவசமாக நடாத்தப்படுகின்ற அத்தகைய சந்தர்ப்பங்களும் உண்டே. அவ்வாறாயின், கல்விக்காகும் செலவு

தனியாளுடைய செலவின் ஒரு பகுதியாக இராது. எனவே, இக்காரணங் களையிட்டு, குறித்த ஓர் ஆண்டிற் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட பொருள் களும் சேவைகளும் முன்னைய ஆண்டிற் கொள்வனவு செய்யப்பட்ட பொருள்களினின்றும் சேவைகளினின்றும் வேறுபட்டவையாக இருக்கும். ஆகையால், இவ்விரண்டு ஆண்டுகளுக்குமிடையிலான பணத்தின் கொள் வனவு வலுவைச் செம்மையாக ஒப்பிடுவது, இடர்ப்பாடான ஒரு காரிய மாகும். ஒப்பீட்டிற்குரிய இரண்டு ஆண்டுகளிலும் ஒரே வகையான கொள்வனவுகள் செய்யப்பட்டின், இந்த ஒப்பீட்டினைச் செம்மையாகச் செய்யலாம்.

ஆயினும், இந்தப் பிரச்சினையானது குறுந்தவணையினும் நெடுந்தவணையிலேயே அதிக முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. ஏனெனின், மக்கள் தம் வருமானத்தைச் செலவிடுகின்ற பிரதான இனங்கள் ஆண்டுக்கு ஆண்டு அத்துணை வேறுபடுவதில்லை என்பதாலேயேயாம். வாழ்க்கைச் செலவைப் பொறுத்தமட்டில் மிகமுக்கியமானவை, இப்பிரதான இனங்களே. மேலும், வாழ்க்கைச் செலவினைக் குறிப்பிடத்தக்க அளவிற் பாதிக்கத் தக்க முறையில் அத்துணை விரைவிலே, குறுந்தவணையிற் புதிய பொருள் கள் புகுத்தப்படுவதில்லை. ஆயினும், நெடுந்தவணையிலோ எனின் இவையாவும் முக்கியமானவையாகின்றன. எனவே, நுகர்வோர் விலைச் சுட் டெண்ணை உருவாக்கும்போது, நெடுங்காலத்திற்கு முந்திய ஓர் ஆண்டினை அடிப்படை ஆண்டாகத் தேர்ந்தெடுத்தல் அத்துணை பொருத்தமானதன்று. இலங்கையிலே, நுகர்வோர் விலைச் சுட்டெண்ணைது 1952 ஆம் ஆண்டினை அதன் அடிப்படை ஆண்டாகக் கொண்டுள்ளது. 1952 இற்குரிய ஒரு ரூபாயின் பெறுமானமானது 1976 இற்குரிய அதன் பெறுமானத்தினின்றும் பெரிதும் வேறுபட்டது என நாம் துணிந்து கூறலாம். இன்று ஒரு ரூபாயைக் கொண்டு கொள்வனவு செய்யத்தக்க பொருள்களைப் பார்க்கினும் மிகவதிகமான பொருள்களை, 1952 ஆம் ஆண்டில் ஒரு ரூபாயைக் கொண்டு நாம் கொள்வனவு செய்திருக்கலாம். எனவே, இந்த விலைச் சுட்டெண்ணின் அடிப்படையிலே பணத்தின் பெறுமானத்தை ஒப்பிடுவது அத்துணை செம்மையானதன்று.

ஒரு சுட்டெண்ணை உருவாக்கும்போது, பொருத்தமானதோர் அடிப் படை ஆண்டினைத் தேர்ந்தெடுத்தல் மிகவும் முக்கியமானதாகும். தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட ஆண்டு, ஒரு சாதாரண ஆண்டாக இருத்தல்வேண்டும். அதாவது, அந்த ஆண்டில் விலைகள் கடுமையான தளம்பல்களெவையு மின்றி, ஒன்றுடனொன்று ஓரளவுக்குச் சாதாரண தொடர்புடையனவாக இருத்தல் வேண்டும். மேலும், மக்களின் வருமானமானது பல்வேறு செலவு இனங்களுக்கிடையே ஓரளவு சாதாரண வகையிற் பங்கிடப் பட்டும் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறாயின், விலைகளில் உண்டாகும் மாற்றங்களைக் கணித்தற்கும் எமது சாதாரண நுகர்ச்சிப் போக்கிற்குப் பொருத்தமான நிறைகளை நிரூணயித்தற்கும் ஏற்ற திருத்திகரமான தோர் அடிப்படையினை நாம் பெற முடியும்.

சுட்டெண்ணின் அடிப்படையில் விலை மாற்றங்களை நாம் ஒப்பிடும்.

போது, வேறொரு விடயத்தையும் கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். அது யாதெனின், ஆண்டுக்கு ஆண்டு மாறாமலிருக்கும் பொருள்களையும் சேவைகளையும் கொள்வனவு செய்வதற்கு இவ்விலைகள் கொடுப்புவதில்லை என்பதேயாம். அதாவது, விலைகள் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் மாற்ற மடைகின்ற அதேவேளையில், கொள்வனவு செய்யப்படுகின்ற பொருள் களும் சேவைகளும் முன்னினும் சிறந்த தரமுடையனவாக இருக்கலாம். எனவே, தீரத்தில் உண்டாகிய இந்த மாற்றத்தையும் கருத்திற் கொள்ளா விடின், விலை ஒப்பீடுகள் பொருத்தமற்றவையாகலாம். உயர்ந்த விலை யிலுமே சிறந்த தரப் பொருள்களையும் சேவைகளையும் மக்கள் பெறுவ ரெனில், அவர்கள் சிறந்த வாழ்க்கைத் தரத்தை அனுபவிக்கத் தக்க வராக இருப்பர் என்று சொல்லலாம்.

பணத்தின் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்களின் விளைவுகள்

நாம் ஏலவே அறிந்தபடி, எல்லா விலைகளும் ஒரே திசையிலும் ஒரே விகிதசமத்திலும் மாறுவதில்லை. இதன் விளைவாக, சமூகத்திலுள்ள சிலர் பெரிதும் நன்மையடைவர்; அதேவேளையில், மற்றுஞ் சிலர் பாதிக்கப்படுவர். ஏனெனின், நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட நகர/கிராம நிலைமையில் உள்ளது போன்று, தாம் விற்கும் பொருள்களின் விலைகளைப் பார்க்கினும், தாம் வாங்கும் பொருள்களின் விலைகள் வேகமாக அதிகரிக்கின்ற ஒரு நிலைமையினைச் சிலர் எதிர்கொள்ள வேண்டியவராக உளர் என்பதாலேயேயாம். இவ்வாறே, பணத்தின் பெறுமானம் மாறும்போது — அதாவது, விலைகள் அதிகரிக்கும்போது அல்லது குறையும்போது — தம் முடைய பணவருமானங்கள் மாறுதிருப்பதை அல்லது மெதுவாகவே மாறுவதைச் சிலர் காண்பர். பணத்தின் கொள்வனவு வலுவில் உண்டாகும் இம்மாற்றங்கள், பாரதூரமான சமூக அதிருத்தியை விளைவிக்கின்றன. மேலும், செல்வ உற்பத்தியையும் பங்கீட்டையும் பொறுத்த மட்டிற்குமே, மிகப் பாரதூரமான விளைவுகளை அவை கொணரலாம்.

பங்கீட்டில் உண்டாகும் விளைவுகள்

பணத்தின் பெறுமானத்தில் உண்டாகும் மாற்றங்கள் — அதாவது, விலைமாற்றங்கள் — மக்களின் வருமானங்களை எவ்வாறு பாதிக்கின்றன? என்பது பற்றி நாம் முதற்கண் ஆராய்வோம். வேறுவகையாகக் கூறின், சமூகத்திலுள்ள பல்வேறு பிரிவினர்களுக்குமிடையிலான செல்வப் பங்கீட்டினை விலைமாற்றங்கள் எவ்வாறு பாதிக்கின்றன?

மக்களுடைய வருமானங்கள், ஒப்பந்தத்தால் நிருணயிக்கப்படுகின்றன; அல்லது சந்தை விலைகளுக்கு ஏற்ப அவை மாறலாம். உழைப்பின் வருமானம் — அதாவது, சம்பளம் — சம்பளப் பேரங்கள் பலவற்றால், அல்லது வேலை கொள்வோருக்கும் தொழிற் சங்கங்களுக்குமிடையிற் செய்யப்படும் உடன்படிக்கைகளால் நிருணயிக்கப்படுகின்றது. மொத்தத் தேசிய உழைப்பில் மாற்றமிராவிடின், பன்முறை இணக்கப்பேச்சு

நடாத்துவதன் மூலமே இவ்வுடன்படிக்கைகளைச் சீராக்கலாம். இத்தகைய சீராக்கலும், மிகவும் மெதுவாகவே செய்யப்படலாம். கடன் மூலதனத்திலிருந்து பெறப்படும் வருமானம் — அதாவது, வட்டி — கடனினது தவணைக்கேற்பப் பல்வேறு காலப்பகுதிகளுக்கு நிருணயிக்கப்படுகிறது. உதாரணமாக, இக்காலப்பகுதிகளுக்கு நிருணயிக்கப்படும் பல்வேறு தவணைகளுக்குமுரிய வைப்புகளுக்கு, வங்கிகளும் நிதிநிறுவனங்களும் வெவ்வேறு வட்டி வீதங்களை வழங்குகின்றன. எனவே, கடன் மூலதனத்திலிருந்து பெறப்படும் வருமானமானது குறித்த அக்காலப்பகுதிக்குள் நிலையான ஒரு வருமானமாக இருக்கும். உதாரணமாக, நிதிநிறுவனமொன்றில் இரண்டு ஆண்டுக்காலத்திற்கு 10,000 ரூபாயை 12 சதவீத வட்டியில் ஒருவர் வைப்புச் செய்வாராயின், விலைமட்டம் அதிகரிப்பினும் குறையினும், குறித்த அத்தொகையையே அவர் பெறுவார். இவ்வாறே, நிலத்திலிருந்தும் கட்டடங்களிலிருந்தும் பெறப்படும் வருமானமும் — அதாவது, வாடகையும் — குறுந்தவணையில் மாற்றமடையாது. இதற்குக்காரணம், வாடகைகள் பெரும்பாலும் குறித்த ஒரு காலப்பகுதிக்கென நிருணயிக்கப்படுகின்றமையேயாம்; அல்லது, ஏலவே குடியிருப்போரைப் பொறுத்தமட்டில் வாடகையினை அதிகரிப்பது வழக்கத்திற்கு மாறாக இருக்கின்றமையேயாம். எனவே, இவையாவும், விலைமட்டத்தில் மாற்றங்கள் ஏற்படினும் மாற்றமடையா வருமானங்களாகும்.

எனினும், உற்பத்தியாளர்கள் பெறும் இலாபங்களானவை விலைமட்டத்தில் மாற்றங்கள் உண்டாகும்போது மாற்றமடையும். பணவீக்கக் காலத்திலே விலைகள் அதிகரிக்கும்போது, உற்பத்தியாளர்கள் அதிக இலாபங்களைப் பெறுவார். அதே வேளையில், பணச் சுருக்கக் காலத்தில் விலைகள் வீழ்ச்சியுறும்போது, அவர்களின் இலாபங்கள் குறைந்துவிடும். இவ்வாறே, தங்களுடைய சேவைகளுக்குக் கட்டணம் அறவிடும் மருத்துவரும், சட்டவறிஞரும், விலைமட்டம் அதிகரிக்கும்போது தங்கள் கட்டணங்களை அதிகரிக்கலாம்.

எனவே, விலைமட்டத்தில் மாற்றங்கள் உண்டாகும்போது, சமூகத்திலுள்ள சில பிரிவினர் நன்மையடைவர்; அதேவேளையில், ஏனைய பிரிவினர் பாதிக்கப்படுவர். பொதுவாக, விலைமட்டம் அதிகரிக்கும்போது — அதாவது பணவீக்கம் உண்டாகும்போது கடன்பட்டோர் நன்மையடைவர். அதேவேளையில், கடன்கொடுத்தோர் பாதிக்கப்படுவர்: இதற்குக் காரணம், பெறுமதியினை இழந்த பணத்தைக்கொண்டு கடன்கள் திருப்பிக் கொடுக்கப்படுகின்றமையே. கடனின் உண்மையான பளு குறைந்துள்ளது என்பது இதின்னின்றும் பெறப்படும். ஆயின், விலைமட்டம் வீழ்ச்சியடையின், கடன் கொடுத்தோரே நன்மையடைவர். விலைமட்டம் வீழ்ச்சியடையும்போது பணத்தின் பெறுமானம் அதிகரிக்கின்றது. அதிகரித்த பெறுமானத்தையுடைய பணத்தைக் கொண்டு கடன்கள் திருப்பிக் கொடுபடும்போது, கடனின் உண்மையான பளு அதிகரிக்கும். இதனால், கடன்பட்டோர் பாதிக்கப்படுகின்ற அதேவேளையில், கடன்

கொடுத்தோர் நன்மையடைவர்.

ஒரு நாட்டில் மிகப்பெரிய கடனானி அரசாங்கமேயாம். எனவே, பணவீக்க காலத்தின்போது அரசாங்கம் அதன் கடன்களைத் திருப்பிக் கொடுக்குமாயின், அது கணிசமான அளவு நன்மையினை அடையும், தனியார் துறையைப் பொறுத்தமட்டில், காப்புறுதிக் கம்பனிகள், நிதிக்கம்பனிகள் போன்ற நிதி நிறுவனங்களே மிகப்பெரிய கடனானி களாம். இலங்கை போன்ற சில நாடுகளில், இந்நிறுவனங்களுட் சில, அரசாங்கத்துறையில் உள. எனினும், இந்நிதிநிறுவனங்கள் பணம் கொடுக்க வேண்டியவை — அதாவது, கடனானிகள் — என்ற விடயத்தை நாம் கவனத்திற் கொள்ளல் வேண்டும். கடனானிகளாக உள்ளமையால், விலைகள் அதிகரிக்கின்ற காலத்தில் அவை நன்மை அடைகின்றன. ஆயின், இந்நிறுவனங்கள் கடன்கொடுப்பவையாகவும் உள. அதாவது, எனையோர் இந்நிறுவனங்களுக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக உளர். எனவே, இந்நிறுவனங்கள் கடன் கொடுப்பவையாக உள்ளமையால், பணவீக்க காலத்தின்போது பாதிக்கப்படுகின்றன. எனினும், பாதிப்புக்களை ஈடுசெய்யத்தக்க வகையில் நன்மைகளும் அவற்றுக்கு உண்டு. இவ்வாறே, கடனாகப்பெற்ற மூலதனத்தில் இயங்குகின்ற கைத்தொழில், வணிக நிறுவனங்களும், பணத்தின் பெறுமானம் குறையும் போது நன்மை அடையும். ஆயின், விலைகள் அதிகரிக்கின்ற ஒரு காலப்பகுதியில் மதிப்பிறங்கத்தக்க அத்தகைய திரவச் சொத்து ஒதுக்கங்களை இந்நிறுவனங்கள் பெருமளவில் வைத்திருப்பின், இவை பாதிக்கப்படும்.

தனியாட்களைப் பொறுத்தமட்டிலே, சம்பளம், கூலி, இளைப்பாற்ற சம்பளம் போன்ற நிலையான வருமானத்தைப் பெறுவோரும், தங்கள் நிதிகளை நிலையான வட்டி வைப்புக்களில் முதலீடு செய்தோருமே, மிகவதிகம் பாதிக்கப்படுவர். இவர்களின் வருமானம் மாறாதிருக்கும். எனினும், சம்பளங்களும் கூலிகளும் பெறுவோர், விலை அதிகரிப்பின் விளைவாகப் பணத்தின் பெறுமானம் குறைவடைகின்ற ஒரு காலப் பகுதியிலே, தொழிற்சங்க நடவடிக்கை மூலம் தம் வருமானங்களில் அதிகரிப்பு களைப் பெற்றுக்கொள்வரெனின், அவர்களைப் பொறுத்தமட்டில் நிலைமை வேறாகும். எனினும், வீடு, காணி போன்ற மாறாச் சொத்துகளின் பெறுமானம் இக்காலப்பகுதியின்போது, அதிகரிக்கும். எனவே, தங்களுடைய வீடுகளை ஈட்டில் வைத்திருப்போர் நன்மை அடைவர். ஏனெனின், அவர்கள் கடனானிகள் என்பதாலும், பெறுமானம் அதிகரித்து வருகின்ற சொத்துகளை உடையவர்கள் என்பதாலுமேயாம்.

பணச்சுருக்கக் காலத்தின்போது நிலைமை வேறாகும். ஈண்டு, கடன் கொடுத்தோர் நன்மை அடைகின்ற அதேவேளையில், கடன் பட்டோர் பாதிக்கப்படுவர். ஏனெனின், பெறுமானம் அதிகரித்து வருகின்ற பணத்திலே கடன்கள் திருப்பிக் கொடுபட வேண்டியுள்ளமையாலேயேயாம். 10,000 ரூபாயைக் கடனாகப்பெற்ற ஒருவர் விலைகள் அதிகரிக்கும்போது அதனை ஆண்டுக்கு 2,000 ரூபாயாகத் திருப்பிக்கொடுக்கையில் நன்மைய

டைவார். ஏனெனின், அந்த 2,000 ரூபாயின் பெறுமானமானது அவர் கடனைப்பெற்றபோது இருந்ததைப் பார்க்கினும் ஒவ்வொருவரும் குறைவாக இருக்கும் என்பதாலேயேயாம். ஆயின், விலைகள் வீழ்ச்சியுறும்போதோ எனின், பணத்தின் பெறுமானம் அதிகரிக்கும்; இவ்வழி, அந்த 2,000 ரூபாயானது அவர் கடனைப்பெற்ற போதிருந்ததைப் பார்க்கினும் பெறுமானத்திற்கு கூடியதாக இருக்கும். எனவே, உண்மையான கடன் பளு அதிகரிக்க, கடன்பெற்றவர் பாதிக்கப்படுவார். விலைமட்டம் அதிகரிப்பதனால் உண்டாகும் மற்றொரு விளைவு யாதெனின், மக்களின் சேமிப்புகளது பெறுமானம் பாதிக்கப்படுவதேயாம். இதற்குக் காரணம், மக்கள் சேமிக்கும் பணத்தின் பெறுமானம் குறைவதும், எதிர்காலத்தில் அதன் கொள்வனவு வலு குறைவதுமேயாம். எனவே, விலைமட்டம் அதிகரிக்கின்ற காலப்பகுதிகளின்போது, சேமித்தற்குள்ள தூண்டுகை குறைவாக இருக்கும். எனினும், விலை மட்டம் குறைகின்ற காலப்பகுதிகளிலோ, நிலைமையானது நேர்மாறாக இருக்கும். அப்போது, சேமிப்புகளின் பெறுமானம் அதிகரிக்கும்; சேமித்தற்குள்ள தூண்டுகையும் அதிகமாக இருக்கும்.

உற்பத்தியில் உண்டாகும் விளைவுகள்

விலைமட்டம் உயரும்போது, கம்பனிகளின் இலாபவெல்லைகள் மாறுதிருப்பினும், அவற்றின் புரள்மானம் பண அடிப்படையிலும் உண்மை அடிப்படையிலும் அதிகரிக்கின்றது. இதன்விளைவாக, உற்பத்தியாளர்கள் உழைக்கின்ற மொத்த இலாபங்கள் அதிகரிக்கின்றன; இவ்வழி, உற்பத்தியை அதிகரிப்பதற்குத் தூண்டுகை உண்டாகின்றது. எனவே, விலைமட்டம் அதிகரிப்பதன் விளைவாக உற்பத்தி அதிகரிக்கின்றது.

எனினும், உழைப்பையும் ஏனைய வளங்களையும் முழுமையாகப் பயன்படுத்துகின்ற எல்லை வரையுமே உற்பத்தியினை அதிகரிக்க முடியும் என்பதை நாம் கவனத்திற்கொள்ளல் வேண்டும். எனவே, பணவீக்கத்தின் ஆரம்பக் கட்டங்களின்போதே — அதாவது, பயன்படுத்தப்படா வளங்கள் உள்ளபோதே — விலைகளின் அதிகரிப்பால் உண்டாகும் தூண்டுகையானது உற்பத்தியில் அதன் செல்வாக்கினைச் செலுத்தும். அதன் பின்னர், மிதமான பணவீக்கமானது, விலைமட்டம் நிலைபெறாகவுள்ள ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இருப்பதைப் பார்க்கினும் உயர்ந்த ஒரு மட்டத்திலே புறத்தீட்டினைப் பேணுவது சாத்தியமாகலாம்.

மறுபக்கம், விலைமட்டம் குறையும்போது — அதாவது, பணச் சுருக்கக் காலத்தின்போது — உற்பத்திச் செலவுகளும் வீழ்ச்சியடையாவிடத்து, இலாபங்கள் குறைவடைகின்றன; இவ்வழி, வேலையின்மை நிலவுவதற்கான சாத்தியக்கூறும் உண்டு. உற்பத்தியாளர்கள், தங்கள் செலவுகளுக்கு ஈடுசெய்ய இயலாதவிடத்து, புறத்தீட்டினைக் குறைக்க முயல்வர். இதன் விளைவாக, தொழிலாளர் தம் வேலையை இழப்பர்; அல்லது, அவர்களின் வேலைநேரம் குறைக்கப்படும். இவ்வழி, மொத்தத் தேசிய உற்பத்தியின் பெறுமானம் வீழ்ச்சியுற நேரிடும். எனவே, மிக

விரைவான பணவீக்கம் தவிர்ந்த, மற்று எல்லாப் பணவீக்கங்களையும் பார்க்கினும் பணச்சுருக்கமானது கூடுதலான சமூக இன்னலைத் தோற்று விக்கின்றது. பணவீக்கமானது பல்வேறு சமூகப்பிரிவினரிடையேயும் பாதகமான விளைவுகளை உண்டாக்கும் என்பது உண்மையே. எனினும், பணச்சுருக்கத்தினால் உண்டாகும் விளைவுகளோ எனின், மிகப் பாரதூரமானவையாம். ஏனெனின், பணச்சுருக்கமானது வேலையின்மையைத் தோற்றுவிக்கின்றது; வியாபாரத்தை முறிவடையச் செய்கின்றது; உற்பத்திக் காரணிகளை அவசியமின்றிப் பயனற்றிருக்கச் செய்வதன் வழி, சமுதாயத்தையும் வறுமையில் ஆழ்த்திவிடுகின்றது.

விலைகள் மாற்றமடைவதற்குக் காரணம்

அடுத்ததாக, விலைமட்டத்திலும் பணத்தின் பெறுமானத்திலும் உண்டாகும் மாற்றங்களுக்கான காரணங்களை நாம் ஆராயவேண்டும். பொதுவாக, விலைமட்டம் விரைவாக அதிகரிக்கும்போது மக்கள் கொள்ளை இலாபமடிப்பவர்களைக் குற்றஞ்சாட்ட முற்படுவர், ஆயின், இதனாலே காரண காரியத் தொடர்பிற் குழப்பமேற்படும். உற்பத்தியாளர் பேராவலுள்ளவராதலின். அவர்கள் அதிக விலை கேட்பர் என்பது இதற்குக் காரணமன்று. ஆயின், விலைகள் அதிகரித்தால் உற்பத்தியாளர் வழக்கத்திற்கு மாறாகப் பெரும் இலாபஞ் சம்பாதிக்க முடியும் என்பதே இதற்குக் காரணமாகும். விலைகள் வீழ்ச்சியடையும்போது யாது நிகழும் என்பதனை நாம் நோக்கின், இதனைத் தெரிந்து கொள்ளலாம். அப்பொழுது விலைமட்டம் குறைவாக இருப்பதனால் இலாபம் குறைவாக இருக்கும். ஆகவே குறைந்த இலாபம் குறைந்த விலைகளின் விளைவேயன்றி, குறைந்த விலைகளுக்குக் காரணமாகாது. இவ்வாறே அதிக இலாபம் கூடிய விலைகளின் விளைவேயன்றி, கூடிய விலைகளுக்குக் காரணமாகாது.

சிலவேளைகளில், அதிகரிக்கின்ற விலைமட்டத்திற்கு அருகற்பாடு காரணமாகக் காட்டப்படுகிறது. ஆயின் இது திருத்தியான ஒரு விளக்கமாகாது. பொருள்கள் அருகற்பாடாக இருக்கும்போது, விலைகள் அதிகரிக்கலாம் என்பது உண்மையே. ஆனால் மக்களிடம் செலவு செய்தற்கு அதிக அளவு பணமுள்ள போதும் விலைகள் அதிகரிக்கலாம். பண அதிகரிப்பானது தேவை அதிகரித்தற்கு வழிவகுப்பதால், நடைமுறை வழங்கீட்டினால் அத்தேவையை நிறைவு செய்ய முடியாமற்போகின்றது.

குறிப்பிட்ட பொருள்களின் விலைகளில் உண்டாகும் ஒரு தொகுதி மாற்றத்தின் மூலம்தான் பொருள்களின் பொது விலைமட்டத்தில் மாற்றமுண்டாகும் என்பது ஈண்டு கவனித்தற்குரியது. குறிப்பிட்ட ஒரு பொருளுக்குள்ள தேவை அதிகரித்தாலோ, அப்பொருளின் உற்பத்திச் செலவு அதிகரித்தாலோ அப்பொருளின் விலையில் மாற்றம் உண்டாகும். இவ்வழி, பணவீக்கம் உருவாவதற்கு இரு வழிகளுண்டு. தேவை அதிகரித்தல் ஒரு வழி: உற்பத்திச் செலவு அதிகரித்தல் மற்றை வழி.

வழக்கமாக, பணவீக்கம் செயற்பட ஆரம்பித்தவுடன் இவ்விரு சத்திகளும் தொழிற்பட ஆரம்பிக்கும். தேவை அதிகரிக்கும்போது புறத்

தீடும் அதிகரிக்கும். ஆயின், சிறிது காலத்திற்குப் பின்னர் தொழிலாளரையும் பொருள்களையும் பொறுத்த மட்டில் அருகற்பாடு உண்டாவதாலும், கூலிகளும் பிற செலவுகளும் அதிகரிப்பதாலும் உற்பத்திச் செலவுகள் பெருகும். இச்சந்தர்ப்பத்திலே தேவைப் பக்கத்திலிருந்து ஆரம்ப உந்தல் ஏற்பட்டது. மறுபுறத்தில், ஆரம்ப உந்தல் செலவுப் பக்கத்திலிருந்து வந்தால் — உதாரணமாக, தொழிற் சங்கங்களின் போராட்டத்தினால் சம்பள உயர்வைப் பெறமுடிந்தால் — உற்பத்திச் செலவுகள் அதிகரிக்கும். இதனால் விலைகளும் அதிகரிக்கும். அப்பொழுது, எதிர்காலத்தில் விலைகள் மேலும் அதிகரிக்கும் என்ற அச்சத்தினால் நுகர்வோர் நடப்புத் தேவையை அதிகரிப்பர். இதன் விளைவாக, விலைகள் மேலும் ஓரளவு அதிகரிக்கும்; இது, தேவையில் உண்டாகும் அதிகரிப்பின் விளைவாகவும் இருக்கலாம். எனவே, இவ்விரு சத்திகளும் விலைமட்டத்தை உயர்த்துவதற்காகச் செயற்பட்டுள்ளன.

பணவீக்கம் உருவாகும் வகை

புறத்தீட்டையும், தொழில் வாய்ப்புக்களையும் பெருப்பிக்க உதவுகின்ற அதிக அளவான முதலீட்டின் விளைவாக, பலிதத் தேவை அதிகரிக்கின்றது. அதிக அளவான இந்த முதலீடு காரணமாக உண்டாகும் பெருக்குமெண் விளைவுகள், கூடுதலான முதலீட்டுக்கும், பெரிதளவான புறத்தீட்டுக்கும், அதிகமான வேலைவாய்ப்புகளுக்கும் வழிவகுக்கும். இதன்விளைவாகத் தேவையில் மேலும் அதிகரிப்புகள் உண்டாகும்.

தேவை அதிகரித்துக் கொண்டுபோகும் போதும் புறத்தீடு பெருகும் போதும், தொழிலாளரின் விலைகளும் மூலப்பொருள்களின் விலைகளும் அதிகரிக்கும்; ஏனெனில், உற்பத்தியாளர்கள் இக்காரணிகளுக்காகக் கூடுதலான போட்டியிடுகின்றமையாலேயாம். இதன் விளைவாக, உற்பத்திச் செலவு அதிகரிக்கின்றது. வேறு காரணங்களுக்காகவும் செலவுகள் அதிகரிக்கின்றன. அதிகரிக்கின்ற தேவையை நிறைவு செய்தற்காக உற்பத்தியைப் பெருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படின், அதிகத் தொழிலாளரை வேலைக்கமர்த்த வேண்டியிருக்கும். வழக்கமாக, இத்தகைய சந்தர்ப்பத்தில் தொழிலாளர் பற்றுக்குறை ஏற்படும். எனவே, சராசரி வினைத்திறனைப் பார்க்கினும் குறைந்த வினைத்திறனுடைய தொழிலாளர்களை வேலையிலீடுபடுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் கம்பனிகளுக்கு ஏற்படுகின்றது. இதனாலும் உற்பத்திச் செலவுகள் அதிகரிக்கின்றன. இவ்வாறே, குறுகிய காலத்திற் புறத்தீட்டை அதிகரிப்பதற்காக வழக்கிற்குந்து போன பழைய இயந்திர சாதனங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டியிருக்கும். இதுவும் உற்பத்திச் செலவுகள் அதிகரிப்பதைக் குறிக்கின்றது. மேலும், கம்பனிகளின் அமைப்புமுறை தளர்ச்சியடையும். அத்தோடு, புறத்தீட்டைப் பெருக்கும் நோக்கில், மிகைநேரம் வேலை செய்தல், இயந்திர சாதனங்களை அவற்றின் வழக்கமான இயலுமைக்கும் மேலதிகமாக இயக்குதல் போன்ற உபாயங்களை உற்பத்தியாளர் கையாளுவர். ஆகையால், கம்பனிகள் தம் தொழிற்பாடுகளைச் செவ்வனே நடாத்த இயலாத

வையாக இருக்கும். மேலும், அவை தம் செலவுகளைக் குறித்த எல்லைக்குள் வைத்துக் கொள்வதற்கான அவசியமும் குறைவாகவே இருக்கும்.

இவற்றினை ஈடுசெய்தற்குரிய சிக்கனங்கள் சில உள. கம்பனிகளானவை அவற்றின் உற்பத்திப் பொருள்களை விற்பனை செய்வதிலே தாம் பயன்படுத்துகின்ற நேரத்தையும் முயற்சியையும் குறைத்துவிடலாம். புதிய உற்பத்தி முறைகளைப் புகுத்துவதும் சாத்தியமே; ஏனெனில், பரிசோதனை நடாத்துதற்குரிய சாதனங்கள் கம்பனிகளுக்கு உண்டு என்பதாலேயேயாம். புகுத்தப்படும் புதிய விளைநுட்பங்கள் உழைப்புச் சிக்கனத்தைக் கொணரின்மும், தொழிலாளர்கள் அவற்றுக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்க மாட்டார்கள்; ஏனெனின், அவை வேலையின்மையைத் தோற்றுவிப்பதில்லை என்பதாலேயேயாம். எனினும், இவையாவும் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தாலுமே, இக்காலப்பகுதியின்போது செலவுகளும், விலைகளும் அதிகரித்துக்கொண்டே செல்லும்.

பலிதத்தேவை அதிகரித்துக்கொண்டே செல்லும்போது, மேலதிகக் கொள்வனவு வலுவில் ஒரு பகுதி, இறக்குமதிப் பொருள்களை வாங்குவதற்கு பயன்படுத்தப்படும்; அல்லது, ஏற்றுமதி செய்யத்தக்க பொருள்களை வாங்குவதற்கு பயன்படுத்தப்படும். உண்ணாட்டு வழங்குகிறதில் முட்டுக்கட்டைகள் எத்துனை விரைவாக ஏற்படுகின்றனவோ, அத்துனை அதிகமாக, மேலதிகக் கொள்வனவு வலு மேற்குறித்த பொருள்களை வாங்குவதற்கு பயன்படுத்தப்படும். முட்டுக்கட்டைகளைத் தவிர்ப்பதற்கு — அதாவது, மொத்த வழங்குகளை அதிகரிப்பதற்கு — இறக்குமதிகள் உதவுகின்றன. இவ்வாறே, ஏற்றுமதியாளர்களின் உற்பத்தி ஆற்றலை, உண்ணாட்டுத் தேவையில் ஒரு பகுதியை நிறைவு செய்வதற்குப் பயன்படுத்தலாம். எனவே, வெளிநாட்டு வர்த்தகமானது பணவீக்கத்தைத் தடுப்பதற்கு ஒரு வழியாகப் பயன்படுகின்றது.

ஆயின், பணவீக்கக் காலப்பகுதியின்போது வெளிநாட்டு வர்த்தகம் அளிக்கும் நிவாரணமானது, பாதகமான சென்மதி நிலுவைவடிவிற்கு பிரதிகூலமான விளைவினை ஏற்படுத்துகின்றது. இதற்குக் காரணம், இறக்குமதிகள் அதிகரிக்கின்றமையும், ஏற்றுமதிகள் போதிய அளவு வேகமாக அதிகரிக்காமையேயாம். ஏற்றுமதி செய்யத்தக்க பொருள்களுட் சில, உண்ணாட்டுத் தேவைகளை நிறைவு செய்யப் பயன்படுத்தப்படுகின்றமையே, ஏற்றுமதிகள் போதிய அளவு வேகமாக அதிகரிக்காமையுக்குக் காரணம் ஆகும். மேற்குறித்த பாதகமான சென்மதி நிலுவை நெடுங்காலம் நீடித்திருப்பின், நாட்டின் அந்நியச் செலாவணி ஒதுக்கங்களை அதுகரைத்து விடுவதோடு, நிதி நெருக்கடி நிலையையொன்றினையும் உருவாக்கிவிடும். பொதுவாக, சென்மதி நிலுவையிலே பணவீக்கம் ஏற்படுத்தும் இந்த விளைவே, அரசாங்கம் பணவீக்கத்தைக் கட்டுப்படுத்துவதற்குத் தீவிரமான நடவடிக்கைகளை மேற்கொள்ளக் காரணமாகின்றது.

பணவீக்கக் காலத்தின்போது செலவுகள் அதிகரிக்கின்றன. ஏனெனின், பொருள்களைப் பொறுத்தமட்டிலே போட்டி அதிகரிப்பது காரணமாக, அவற்றின் விலைகள் அதிகரிக்கின்றமையாலேயேயாம். இவ்வாறே,

உழைப்புக்குரிய சந்தையும் பாதிக்கப்படுகின்றது. நாம் ஏலவே அவதானித்தபடி, இக்காலத்தின்போது, பொதுவாகத் தொழிலாளரைப் பொறுத்தமட்டிலே பற்றுக்குறை நிலவும். இந்தப் பற்றுக்குறை கடுமையாக இருப்பின், மேலதிகத் தொழிலாளர்களை வேலையில் அமர்த்துவதற்கு வேலைகொள்வோர் தீவிரமாகப் போட்டியிட நேரிடும்; அன்றியும், அத்தொழிலாளர்களுக்கு அதிக சம்பளமும் அவர்கள் கொடுக்கவேண்டியிருக்கும். இவ்வழி, ஏலவே வேலையிலுள்ள தொழிலாளர்களுக்கும் அவர்கள் அதிக சம்பளம் கொடுக்க வேண்டியிருக்கும். அதிக சம்பளம் கொடுக்கப்படாவிடின், சம்பளத்தைக் கூட்டும்படி தொழிலாளர் சம்பளக்கோரிக்கை விடுப்பர். ஏனெனின், விலை மட்டத்தில் உண்டாகிய அதிகரிப்பு காரணமாக, தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கைச் செலவு அதிகரிக்கின்றமையாலேயேயாம். அன்றியும், தொழிலாளருக்குள்ள தேவை அதிகரிக்கின்ற இச்சந்தர்ப்பத்தினைத் தமக்கு அநுகூலமாக்கிக் கொள்வதற்குத் தொழிலாளர்கள் முனைகின்றமையும், சம்பளக்கோரிக்கை விடுக்கப்படுவதற்குக் காரணமாக அமையும். வேலைகொள்வோர் தாமுமே அதிகரித்த இலாபங்களைப் பெறுகின்றமையால், அவர்கள் இக்கோரிக்கைகளை மறுக்க முடியாத ஒரு நிலையிலிருப்பர். எனவே, இந்த அதிகரித்த சம்பளச் செலவு, உற்பத்திச் செலவுகள் அதிகரிப்பதற்கு வழி வகுக்கும். அதே வேளையில், தேவையானது மேலும் அதிகரிக்கும். ஏனெனின், தொழிலாளர்களின் அதிகரித்த உழைப்புக்கள் அவர்களின் அதிகரித்த செலவு வாயிலாகக் கம்பனிகளுக்குத் திரும்பிச்செல்லும் என்பதாலேயேயாம். புறத்தீடு மேலும் அதிகரிக்கப்படல் வேண்டும் என்பதே, இதன் பொருளாகும். ஆயின், சம்பளங்களின் அதிகரிப்பும், ஏனைய செலவுகளின் அதிகரிப்பும் விலைகள் விகிதசம அளவில் அதிகரிப்பதற்கு வழி வகுத்திருக்கும். இதன் விளைவாக, பணவீக்கமானது தானாகவே வலுப்படுத்தப்படுகின்றது. விலைகளில் உண்டாகும் புதிய அதிகரிப்பு ஒவ்வொன்றும், சம்பள அதிகரிப்புக்களுக்கான புதிய கோரிக்கைகளைத் தோற்றுவிக்கும். சம்பள அதிகரிப்புக்கள் வழங்கப்படின், உற்பத்திச்செலவுகளும் விலைகளும் அதிகரிக்கும். இதன்விளைவாக, சம்பள அதிகரிப்புக்கான கோரிக்கைகள் மீண்டும் எழும்.

எனவே, சம்பளங்களில் உண்டாகும் அதிகரிப்பு பணவீக்கத்திற்கு வழி வகுக்கும். மேலும், இறக்குமதி செய்யப்பட்ட உணவுப்பொருள்கள், மூலப்பொருள்கள் ஆகியவற்றின் விலைகளில் உண்டாகின்ற அதிகரிப்பின் விளைவாகவும் பணவீக்கம் தோன்றலாம் என்பதை நாம் கவனத்திற்கொள்ளல் வேண்டும். இறக்குமதி செய்யப்படும் உணவுப்பொருள்கள் மொத்த உணவு வழங்கீட்டிற் பெரும்பங்கினை வகிக்கின்ற ஒரு நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில், இது குறிப்பாகப் பொருந்தும். உற்பத்தி செய்யும் நாடுகளில் உண்டாகும் வறட்சி, வெள்ளம் போன்ற இயற்கைக் காரணிகளின் விளைவாக உலகின் மொத்த உணவு வழங்கீட்டில் வீழ்ச்சி ஏற்படுவதாலோ, உலகிலுள்ள உணவுத் தேவையில் அதிகரிப்பு ஏற்படுவதாலோ விலைகள் அதிகரிக்கலாம். இதன் விளைவாக, இறக்குமதி செய்யப்படும்

உணவுப்பொருள்களிலே தங்கியுள்ள நாடுகளைப் பொறுத்த மட்டிற் பணவீக்கம் தோன்றலாம். உதாரணமாக, இறக்குமதி செய்யப்பட்ட உணவுப் பொருள்களுக்காக 1972 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1974 ஆம் ஆண்டு வரையும் இலங்கை கொடுக்க வேண்டியிருந்த விலைகள் வருமாறு:

	1972	1973	1974
அரிசி (தொன்னுக்கு ரூபாய்) ...	544	953	2685
மாவு (தொன்னுக்கு ரூபாய்) ...	667	1254	2124
சீனி (தொன்னுக்கு ரூபாய்) ...	1168	1752	5485

நுகர்வோர் மீது சுமத்தப்பட்ட இவ்விலை அதிகரிப்புகளின் விளைவாக, கொழும்பு நுகர்வோர் விலைச்சட்டெண்ணானது 1970 ஆம் ஆண்டில் 138.2 ஆக இருந்து, 1972 ஆம் ஆண்டில் 150.8 ஆகவும், 1973 ஆம் ஆண்டில் 165.4 ஆகவும், 1974 ஆம் ஆண்டில் 185.8 ஆகவும் அதிகரித்துள்ளது.

எரிபொருளின் விலையில் உண்டாகிய அதிகரிப்பும், இலங்கையில் விலைகள் கணிசமான அளவு அதிகரிப்பதற்குக் காரணமாக இருந்தது. 1972 ஆம் ஆண்டில் ஒரு கலன் பெற்றோல் 5 ரூபாய் 75 சதமாக இருந்தது; 1974 ஆம் ஆண்டு சனவரியில், அது 12 ரூபாய் 50 சதமாக அதிகரித்தது. இவ்வாறே, ஒரு கலன் மண்ணெண்ணெயும் 1972 இல் 1 ரூபாய் 32 சதமாக இருந்தது. 1974 ஆம் ஆண்டு சனவரியில் 3 ரூபாய் 60 சதமாக அதிகரித்தது. இவ்விலை அதிகரிப்புகளும் இலங்கையிலுள்ள மக்களின் வாழ்க்கைச் செலவில் நேர்முகமான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தின.

எரிபொருளின் விலையில் உண்டாகிய அதிகரிப்பு உலகெங்கும் பணவீக்கத்தைத் தோற்றுவித்தது. இதன் விளைவாக, கைத்தொழிற் பொருள்களின் விலைகள் அதிகரித்தன. கைத்தொழிற் பொருள்களின் விலைகளில் உண்டாகிய இந்த அதிகரிப்பானது, விவசாயப் பொருள்களின் விலைகளில் உண்டாகிய அதிகரிப்பைப் பார்க்கிலும் கூடியதாகும். எனவே, இலங்கை போன்ற நாடுகள் கைத்தொழில்களின் பொருட்டுக் கைத்தொழிற் பொருள்களையும், மூலப்பொருள்களையும் இறக்குமதி செய்கின்றமையாலும், விவசாயப் பொருள்களை ஏற்றுமதி செய்கின்றமையாலும் இப்பணவீக்கத்தாற் பாதிக்கப்பட்டமை இயல்பேயாம். இதன் விளைவாக, இலங்கையின் சென்மதி நிலுவையிலே இடர்ப்பாடுகள் மேலும் அதிகரித்தன. இதற்குக் காரணம், நம்முடைய இறக்குமதிகளுக்குக் கொடுப்பனவு செய்தற்கு நம்முடைய ஏற்றுமதி வருமானங்கள் போதாதிருந்தமையேயாம்.

இறக்குமதிகளைக் குறைக்கவேண்டியிருந்தமை காரணமாக, மொத்த வழங்கீட்டினை அதிகரிக்க முடியவில்லை என்பதே இதன் பொருளாகும். இதன் விளைவாக, விலைமட்டமானது கொழும்பு நுகர்வோர் விலைச்சட்டெண்ணுற் காட்டப்பட்டுள்ளவாறு கடந்த சில ஆண்டுகளிலே குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு அதிகரித்தது. இவ்வழி, இலங்கையிலே பணவீக்கம் ஏற்பட்டதற்குப் பெரும்பாலும் காரணமாக இருந்தது, இறக்குமதி செய்

யப்பட்ட உணவுப் பொருள்கள், கைத்தொழிற் பொருள்கள், மூலப் பொருள்கள் ஆகியவற்றின் விலைகளில் உண்டாகிய அதிகரிப்பேயன்றி, பலிதத் தேவையில் உண்டாகிய அதிகரிப்பு அன்று.

அடக்கிய பணவீக்கம்

பணவீக்கம் உண்டாகும்போது அதனைக் கட்டுப்படுத்துவதற்கு - அதாவது விலைகளில் மிதமிஞ்சிய அதிகரிப்பு ஏற்படுவதைத் தடுப்பதற்கு - அரசாங்கங்கள் நடவடிக்கை எடுத்தல் வேண்டும். இவ்வாறு நடவடிக்கை எடுத்தல் அவசியமாகும். ஏனெனின், ஒரு விரைவான பணவீக்கமானது சமூகத்திலுள்ள பல்வேறு பிரிவினரிலும் பாதகமான விளைவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும் என்பதாலேயேயாம்.

பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் வழங்கீடு தொடர்பாகப் பலிதத் தேவை மிகையாக இருப்பின், அரசாங்கமானது - இலங்கையிற் செய்தது போல - பொதுவாக விலைக்கட்டுப்பாடுகளையும் பங்கீட்டையும் மேற்கொள்ளும். உணவு, உடைபோன்ற அத்தியாவசியப் பொருள்களுக்கான தேவையினை வரையறை செய்வதற்காகவே பங்கீடு பொதுவாக மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. தேவை மிகையாகவும் வழங்கீடு குறைவாகவும்முன்ன ஒரு நிலைமையிலே விலைமுறைமையை இயங்கவிடின், விலைகள் மிகவும் அதிகரிக்கக்கூடும். இவ்வாறு நிகழ இடமளிப்பது, குறைந்த வருமானப் பிரிவினரைப் பொறுத்தமட்டில் அநீதியானதாகும். எனவே, கிடைக்கத்தக்க பொருள்களை நியாயமான விலையிலும் நேர்மையான அளவிலும் ஒவ்வொருவரும் பெறுதற்கு வாய்ப்பளிக்கவே பங்கீடு மேற்கொள்ளப்படுகிறது. இவ்வாறே, மூலப்பொருள்களின் வழங்கீடு குறைவாக உள்ளபோதோ, மூலப்பொருள்களைப் போதிய அளவிற் பெறுதற்கு வருவாய் இல்லாத போதோ, அரசாங்கமானது உத்தரவுப்பத்திர முறைமையினையும் அநுமதிப்பங்கு முறைமையினையும் கடைப்பிடிக்கின்றது. இவ்வழி, எல்லாத் தயாரிப்பாளர்களும் ஏறத்தாழச் சமபங்கினைக் கட்டுப்பாட்டு விலையிற் பெறுதற்கு வழிவகுக்கப்படுகிறது.

எனினும், எந்தவொரு விலைக்கட்டுப்பாட்டு, பங்கீட்டு முறைமையிலும் தீமைகள் உண்டு. ஏனெனின், இவ்விலைக்கட்டுப்பாட்டு, பங்கீட்டு நடவடிக்கைகள் காரணமாக வழமையான தேவை அமைப்பிற் குலைவு ஏற்படுகின்றமையாலேயேயாம். குறிப்பாகப் பங்கீடானது, சிலவகைப் பொருள்களுக்குள்ள தேவையினை வரையறை செய்கின்றது. அதாவது, அப்பொருள்களைக் குறித்த ஓர் அளவிற்கு மேலாக வாங்குதற்கு மக்கள் அநுமதிக்கப்படுவதில்லை. அன்றியும், விலைகளும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை காரணமாக மக்களின் கொள்வனவு வலு மதுபானம், சிகரெட், போகப் பொருள்கள் போன்ற பங்கீடு செய்யப்படாத பொருள்களை வாங்குதற்குப் பயன்படுத்தப்படும். இதன்விளைவாக, இப்பொருள்களுக்கான தேவையில் ஓர் அதிகரிப்பு ஏற்படும். இந்த அதிகரித்த தேவையினை நிறைவு செய்வதற்காக, உற்பத்தியாளர்கள் இப்பொருள்களின் புறத்தீட்டை அதிகரிப்பதன் பொருட்டுத் திரவிய சாதனங்களைப் பயன்படுத்து

வர். இதனால் மனித வலுவும் அந்நிய செலாவணியும் வீணே விரயமாக்கப் படும். பங்கீட்டிலுள்ள பொருள்களினதும் தட்டுப்பாடான பொருள்களினதும் புறத்தீட்டை அதிகரிப்பதற்குப் பயன்படுத்தத்தக்க உழைப்பினையும் ஏனைய திரவியசாதனங்களையும், அத்தியாவசியமற்ற பொருள்களுக்குள்ள தேவை அதிகரித்துள்ளது காரணமாக, அத்தியாவசியமற்ற அப்பொருள்களை உற்பத்தி செய்வதற்குப் பயன்படுத்தும்போது, மேலும் பாரதூரமானதொரு பிரச்சினை தோன்றக்கூடும். அத்தியாவசியமற்ற இப்பொருள்களின் பேரிலுள்ள வரிகளைக் கூட்டுவதன்மூலம், மேற்குறித்த நிலைமை எழாதவாறு தவிர்க்கலாம். அதிகரித்த வரிவிதிப்பானது, மக்களிடம் மிகையாகவுள்ள கொள்வனவு வலுவினை அரசாங்கம் பெறுதற்கும், அத்தியாவசியமற்ற பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் உற்பத்தியிலே மனிதவலுவும் ஏனைத் திரவியசாதனங்களும் விரயஞ் செய்யப்படுதலைத் தவிர்த்தற்கும் துணைபுரியும். இவ்வாறு செய்யின், விலைகளைப் பெரிதளவு அதிகரிக்க விடாமலே நுகர்வோரின் செலவிற்கும், பொருள்களினதும் சேவைகளினதும் வழங்கீட்டிற்குமிடையே சமநிலையைப் பேணுதல் சாத்தியமாக இருக்கும். எனினும், பணவீக்கம் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்ற ஒரு நிலைமையிலே — அதாவது, அதிகரித்த உணவு விலைகளின் வடிவிலோ அதிகரித்த மூலப்பொருள் விலைகளின் வடிவிலோ பணவீக்கம் இறக்குமதி செய்யப்படுகின்ற ஒரு நிலைமையிலே — கட்டுப்பாட்டு, பங்கீட்டு நடவடிக்கைகளைக் கையாளினும் விலைமட்டத்தில் உண்டாகும் அதிகரிப்பினைத் தடுக்கவியலாது என்பதை நாம் கவனத்திற் கொள்ளல்வேண்டும். இறக்குமதிகளிற் பெரிதும் தங்கியிருந்தமை காரணமாக இலங்கையில் இத்தகையதொரு நிலைமை ஏற்பட்டிருந்தது.

பணவீக்கத்தைத் தோற்றுவிக்கும் மிகைத் தேவையினை விலைக் கட்டுப்பாடு, பங்கீடு, அதிகரித்த வரி விதிப்பு என்பவற்றின்மூலம் தவிர்ப்பதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கின்ற அதேவேளையில், விலைகள் அதிகரிப்பதற்கு வழிவகுக்கின்ற சம்பளச் செலவுகளின் அதிகரிப்பைத் தவிர்த்தற்கும் நடவடிக்கை எடுத்தல்வேண்டும். அதிகரித்த சம்பளங்களைப் பெறுவதன் பொருட்டுத் தொழிலாளர்கள் வேலைநிறுத்தம் செய்வதனைச் சட்டவிரோதமாக்குவதன்மூலம் பணச் சம்பளங்களை உறையச் செய்வதன் வழியோ, உணவு மானியங்களின்மூலமும் வாடகைக் கட்டுப்பாடுகளின் மூலமும் வாழ்க்கைச் செலவை உறையச் செய்வதன் வழியோ, சம்பளச் செலவுகளின் அதிகரிப்பைத் தவிர்க்கலாம். அதேவேளையில், விலைகள் உறுதியாகும் வரையும் அதிகரித்த சம்பளங்கள் வேண்டுமென வலியுறுத்தாதிருக்கும்படி தொழிற்சங்கங்களைச் சம்மதிக்கச் செய்யவும் வேண்டும். எனினும், இது வேறு பிரச்சினைகளுக்கும் வழிவகுக்கும். மேலதிகத் தேவை காரணமாகவும் பொருள்களின் பற்றாக்குறை காரணமாகவும் புறத்தீட்டினைப் பெருக்கும்படி தொழிலாளர்களும் உற்பத்தியாளர்களும் வேண்டப்படுவர். ஆயின், கட்டுப்பாடுகளும் பங்கீடும் நிலவுகின்ற நிலைமைகளில், புறத்தீட்டினைப் பெருக்குதற்குத் தூண்டுகை இராது. ஏனெனின், ஒவ்வொருவரும் அதிகமாக உற்பத்திசெய்து வருமானத்தைப்

பெருக்கிக்கொள்ள முடியுமெனினும், கட்டுப்பாட்டு, பங்கீட்டு நிலைமை களிலே செலவிடலுக்கு மட்டுப்பாடு இருக்கும் என்பதாலேயேயாம். எனவே, மேலதிக வருமானத்தைப் பெறுதற்கு அத்துணை விருப்பமிராது. அதிக சம்பளங்களைப் பெறுதற்கன்றி, வேலைநேரத்தைக் குறைத்தற்கும் விடுமுறை நாட்களைக் கூட்டுதற்குமாகவே தொழிலாளர்கள் கிளர்ச்சி செய்ய முனைவர், இவ்வாறே, அதிகரித்த வரி விதிப்பானது, புறத்தீட்டினைப் பெருக்குதற்கும் இலாபங்களைப் பெருக்குதற்கும் உற்பத்தியாளர்களுக்குள்ள ஆர்வத்தினைக் குறைத்துவிடும்.

கட்டுப்பாடுகளையும் பங்கீட்டையும் பொறுத்தமட்டில் வேறு தீமைகளும் உண்டு. கட்டுப்பாட்டு, பங்கீட்டுத் திட்டங்கள் நிருவகிக்கப்பட வேண்டியுள்ளமை காரணமாக, வினைத்திறனிலா முயற்சிகளில் மனிதவலுவைப் பயன்படுத்த வேண்டியுளது. இஃதன்றி, இத்திட்டங்களை நடைமுறைப்படுத்தும்போது ஊழற் பழக்கங்கள் உருவாகலாம், மேலும், பங்கீடு செய்யப்பட்டுள்ள பொருள்களைக் கொள்வனவு செய்தற்கும் விற்பனவு செய்தற்குமாகக் கறுப்புச் சந்தையொன்று தோன்றுவதைத் தடுப்பதும் முடியாத ஒரு காரியமே. இக்கறுப்புச் சந்தையானது ஊழல் மேலும் பெருக வழிவகுக்கும். இத்தகைய இடர்ப்பாடுகள் பல இருப்பினும், பொருட்பற்றாக்குறையினை ஒரு நாடு எதிர்கொள்ளும்போது, கிடைதகு பொருள்களை ஓரளவு நியாயமாக விநியோகம் செய்வதற்கு விலைக்கட்டுப்பாடுகளையும் பங்கீட்டையும் மேற்கொள்வது இன்றியமையாத ஒரு நடவடிக்கையேயாம். மாற்று நடவடிக்கை யாதெனின், தேவை மேலதிகமாகவும் பொருள்கள் தட்டுப்பாடாகவுமுள்ள நிலைமை களிலே விலைப்பொறிமுறையினையே சந்தை விலையை நிருணயிக்கும்படி விட்டுவிடலாம். அவ்வாறு செய்வதாயின், சந்தை விலையானது மிகவும் கூடியதாக இருக்கும். இது, குறைந்த வருமானப் பிரிவினரைப் பொறுத்த மட்டில் அநீதியானது என்பது தெளிவு. ஏனெனின், அவர்களது வாழ்க்கைத் தரம் கடுமையாகப் பாதிக்கப்படும் என்பதாலேயேயாம். ஒரு பங்கீட்டுத் திட்டமானது இப்பிரிவினரின் வாழ்க்கைத் தரத்தினைப் பேணுவதற்குத் துணைபுரிகின்றது. எனவே, ஒப்புரவையும் சமூகநீதியையும் பேண முயலும் அரசாங்கங்கள் பணவீக்கக் காலங்களிலே இத்திட்டத்தைப் பொதுவாகக் கைக்கொள்ளுகின்றன.







